

ศัพท์ไทย เล่ม ๔ ตอนที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๘

พระมหากรรณาคิณ	...	...	...	...	พิเศษ
อบายมุข ๖ สถาน (๕ คบ คน ชั่ว เป็น มิตร)	...	...	...	หลวงต้นฐานอักษรศาสตร์	๒๐๒
ราตรี ที่ สิบ สอง (นิยายเชกต์เปียร์)	..	...	...	“แสงบุหลัน”	๒๐๒
ชิง นาง (ต่อมา)	...	...	...	“ทองหยิบ”	๒๐๔
แผนผัง สำคัญ	...	...	...	บ. บุญยรัตพันธุ์	๒๐๗
เกาะใช้ มุกต์	...	...	...	“เยาว์กรรม”	๒๐๘
มาสเตอร์ แปลคติ	...	...	...	นายจินดาโรจน์พันธุ์โพธิ์	๒๑๒
สิงห์ โคตรคู่จันใน เมืองไทย	...	...	...	พระสันตติอักษรสาร	๒๑๕
ศัพท์ สำนึก	...	...	...	“ชื่อมาด”	๒๑๖
จุดใต้ คำตอบ	...	...	...	ค. ศีลป	๒๑๖
วิช ฆาน นาม	...	...	...	“กิตติ”	๒๑๗
ใคร ว่า คาง ทูม เป็น โรค ร้ายแรง	..	...	...	พ. ศุภพันธุ์	๒๑๘
บุตร ชาย ของ คุณ บ้า	...	...	...	“พ่อเห่ขวัญ”	๒๑๙
กตัญญู ได้	...	...	...	ช. ช. มโรหิตร์ กับ ร. พ. ส.	๒๒๐
เจ้าแห่ง ความ แค้น	...	...	...	“พันล้าน”	๒๒๑

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

เจ้าของ และ ผู้พิมพ์

พระสันตติอักษรสาร ผู้จัดการ

นายแซ เสริมบุญตร บรรณาธิการ

พระมหากฤษฎาธิคุณ

ด้วยได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ราชเลขาฯ ในการ
ในพระองค์ ตั้งพระราชนิพนธ์บทเสภา เรื่อง พญาราชวงศ์ และ
ตามคึกคัก ซึ่งพิมพ์พระราชทานแจกในงานวันเกิดเจ้าจอมสุวัฒนา
ซึ่งได้กระทำเนื่องด้วยฉลองอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ณ วันที่ ๒๐
เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๓ ที่ราชนิเวศน์มฤคทายวัน จังหวัดเพชรบุรี แล้วนั้น
มา พระราชทานแก่คณะหนังสือพิมพ์ศัพท์ไทย ๓ เล่ม บรรณาธิการ
ได้น้อมเกล้าฯ ถวายกระหม่อมรับพระราชทานไว้แล้วโดยความรู้รักภักดี
ปราโมทย์ในพระมหากฤษฎาธิคุณ ประกอบด้วยพระราโชปการ

สังเคราะห์อย่างสั้นเกล้าฯ ว่าหาที่เปรียบมิได้
คณะหนังสือพิมพ์ศัพท์ไทย ขออำนาจพรแต่เจ้าจอมสุวัฒนา ใน
โอกาสที่ได้บำเพ็ญกุศลฉลองอายุครบ ๒๐ ปี คราวนี้ให้มีความเจริญ
ด้วยลक्षิพร มี ความยืนนานด้วยอายุเป็นอาทิ ปราศจาก
อนิฆฎม มีโรคพาเป็นต้น ตลอดจนอุปนิสัยของอันจะมีมา พ้องพาน
สรรพสิ่ง ประสงค์จำนงหมายโดยชอบธรรม พ้นอุปบัติมีมาเพิ่มพูน
ทุกประการ

พระราชนิพนธ์เล่มนี้ ในส่วนเรื่องพญาราชวงศ์นั้น ชันเดิม
ได้ทรงพระราชนิพนธ์เป็นบทละครตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ โดยทรงใช้
เค้าเรื่อง "โอเท็ดโล" ของเชกส์เปียร์เป็นหลักแต่ต้นจนจบเรื่อง ตาม
ของเดิม แต่ทรงพระราชนิพนธ์เป็นบทละครนอกอย่างไทยและ

แปลง นาม บุคคล ใน เรื่อง เปน ไทย ทั้ง หมด เช่น เจ้า เมือง เวินต์
 แปลง เปน “สมเด็จพระจักรพรรดิราชสีห์” โอเค็ดโล เปน “พญา ราช
 วังสัน” เด็ดเดโมนา เปน “บัวผัน” เมือง เวินต์ เปน “กรุง ศรีวิชัย”
 เกาะ ไชยบุรี เปน “เกาะมตะกา” เปน ต้น และ เรื่อง นี้ คณะ คณะ
 หตวง มี คณะ คณะ ศรี อุษยารม เปน ฮาติ ได้ เคย ออก โรง เต้น
 โดย ได้รับ พระ บรม ราชานุญาต หลาย ครั้ง และ หลาย แห่ง มี ผู้ รุ้ จัก กัน
 มาก ต่าง นิยม ชม ชยกัน ทัวไป ใน หมู่ ผู้ดู แต่ ใน พระราช นิพนธ์ นี้
 ได้ ทรง พระราช นิพนธ์ เปน บทเสภา โดย ทรง คัด แปลง บท คณะ
 เดิม นั้น ให้ เหมาะ กับ ที่ จะ ชับ เปน เสภา แล้ว แด่ ทรง พระราช นิพนธ์
 บท ส่ง ดำ ใน คอน ที่ เหมาะ ควร จะ ร้อง ส่ง เติม ขึ้น อีก เมื่อ ได้ อ่าน แล้ว
 จะ รุ้ ลึก ทราบ ถึง พระ วิชา สามารถ ใน เชิง วรรณคดี, กวี วิทยา, และ
 ดัง คัด คำ คัด เปน เบื้อง ต้น อัน ควร ที่ ผู้ ฝึก ฝน ใน การ แต่ง บท กถอน
 จะ พึง ยึด ถือ เอา เปน แบบ แผน และ หลัก ฐาน ที่ จะ ใช้ ใน การ ประพนธ์
 ตลอดจน ถึง คติ ที่ ชน ผู้ ได้ อ่าน พึง จะ พึง ใคร่ ครอง พิจารณา ใน คติ ขรรณ
 อัน มี เปน ต้น ว่า ความ จง รัก รักดี, ความ รัก อย่าง แน่น พัน ของ
 หญิง ซึ่ง มี คอ ขาย, ความ กตัญญู กตเวที แห่ง เสนา ผู้ ก่อ ต้า หาญ อัน
 ลำแดง คอ สมเด็จ พระเจ้า แผ่นดิน ซึ่ง คน ได้ พึง พระ บรม โพธิ์ สัมภาร อยู่,
 ความ อุด หนุน อยู่ ไม่ได้ เพราะ ความ เมตตา กรุณา อัน เปน ลักษณะ แห่ง ผู้
 เป็นใหญ่, และ ความ เชื่อ พัง โดย เคารพ ของ ผู้ น้อย ซึ่ง นอบ น้อม ยอม
 ตาม ผู้ ใหญ่ ใน เมื่อ ทราบ ซึ่ง ถึง หลัก แห่ง ความ เป็น ขรรณ ฯลฯ เหล่า นี้
 ล้วน เปน วิทย ฐาน คติ หรือ อุทาหรณ์ อัน ต้ง จำ สัมควร ที่ จะ พึง เห็น อยู่ ยึด
 ประพฤติ ตาม ก่อน เพื่อ ความ เจริญ และ สุข สวัสดิภาพ แห่ง คน ทั้ง สัน

ก่อนบทเสภา “สามัคคีเสภา” ซึ่ง ทรง พระราช นิพนธ์ แล้วแต่
พิมพ์เดิม ลงไว้ข้างท้ายสมุดเล่มนั้นนั้น ได้ทรง พระราช นิพนธ์ แต่ปี
พ.ศ. ๒๔๕๖ ซึ่ง เป็น กาดะ ที่เสด็จ พระราช คำนินไป เพื่อ ทรง พักผ่อน
พระราช ธิริยาบถ ณ พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ข้าราชการ
ใน พระราชสำนัก ผิดตเปลี่ยน กันจัดอาหารเลี้ยง กัน และ อัญเชิญ เสด็จ ฯ
เสวย พระกระยาหาร เป็น ที่ สำราญ พระราช หฤทัย ด้วย เมื่อเลี้ยง กันแล้ว
มัก จะมีการ มหรสพ อย่างใด อย่างหนึ่ง เล่น เป็น การ บำเรอ พระยุคลบาท
และ ครีฑ ควัน รุ่งเรือง ใน ชุม นม โดย มาก ผู้เลี้ยง มัก หา ภาพยนตร์

ไป ฉาย หลาย ๆ วัน เสาร์ คติ ๆ กันต่างพากัน ออก จะ เบื่อ ๆ จึง คิด
เปลี่ยน อย่าง อื่น ๆ บ้าง ท่าน เจ้า พระยา ชรมา จิรนา ชิบดี เสดา
บดี กระทรวงวัง ได้ กราบ บังคม ทูล เพื่อ ทรง พระราช ดำริหา การ
เล่น ดัง อย่าง หนึ่ง จึง ได้ ทรง คิด ผูก กระจา “สามัคคีเสภา” ๕ ขน
ระบำ ที่ ก่อตั้ง นี้ ได้ เล่น ตาม แบบ ใหม่ เป็น ครั้ง แรก กล่าว คือ ไม่ มี บท
ร้อง เเต่ มี แค้น ฟ้า พาย ี ประกอบ กับ ทา ระบำ เท่านั้น จึง ทรง

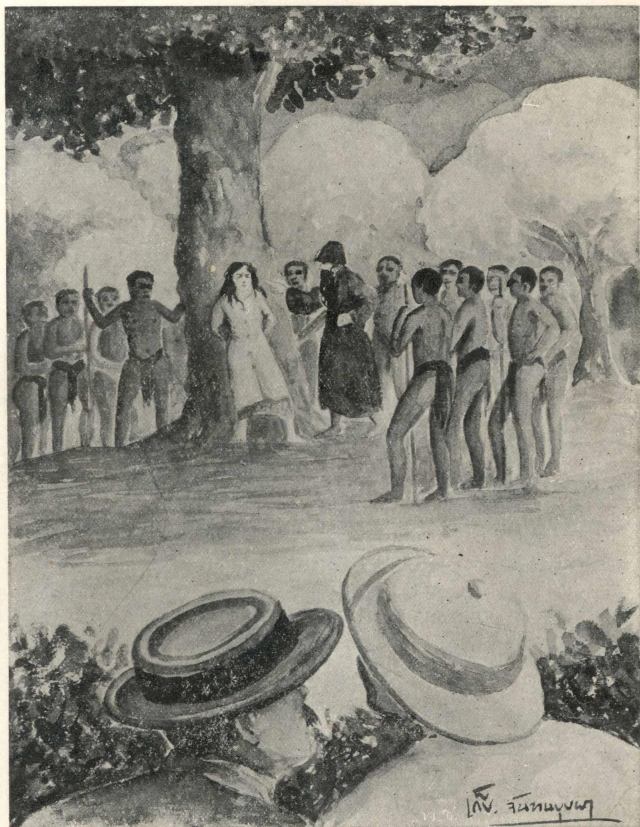
พระราช ราช พึง ว่า ใน เวลา พัก ระหว่าง ตอน แห่ง ระบำ จะ ให้ พนม พาย
บรรเลง พิณ พาย นั้น ก็ ได้ เห็น เห็น อย อด อด เวลา เล่น ระบำ
ควร ให้ พัก บ้าง จึง ทรง พระราช นิพนธ์ บท เสภา ขน เพื่อ ดำหรับ ขน
ระหว่าง ตอน มี รวม อยู่ ๔ ตอน คือ ๑ “กิจ การ แห่ง พระนท
๒ “กรัณมิติ” ๓ “อศักระรมา” และ ๔ “สามัคคีเสภา”

ข้อ สำคัญ อื่น ควร สรรเสริญ พระ เกียรติคุณ ใน ส่วน นี้ ก็ คือ ทรง
วาง หัก ใน เชิง การ เล่น ระบำ อัน เป็น แบบ ใหม่ และ เป็น ครั้ง แรก ที่ สุด
โดย มี พระบรม ราช าชบาย ถึง เครื่อง แต่ง ไร เป็น อาทิ ว่า จัก ต้อง

จัดทำอย่างไร ๆ การ แต่ง ตัว ระบาย จำ ต้อง ใช้ เครื่อง แต่ง อย่างไร
 จึง จะ ถูก ตาม วรรณะ ดั้งเดิม และ รูป กาย แห่ง พระผู้ เป็น เจ้า ตลอด ถึง
 เทพดา, เทพธิดา, ยักษ์, ท้าวโลกบาล ฯลฯ จน กระทั่ง ข้าง ประจํา
 อัญมณี, นพรัตน์, และ เทพอาวุธ เป็นต้น ว่า มี ลักษณะ นิยม อย่างไร ๆ
 ทั้ง ยัง ทรง วาง นำ พาหุ ที่ จัก ต้อง ใช้ เพลง บรรเลง ตาม ท่วง ที่ บท บาท
 แห่ง ตัว ระบาย นั้น ๆ ได้ หมด ดั้น มิ ได้ ขาด ตก บก พร่อง เลย แม้ ดัชนี น้อย
 เป็น ที่ สำแดง ให้ เห็น ได้ ว่า ทรง ประกอบ พร้อม ด้วย พระ ปรีชา สามารถ
 ใน เชิง นาฏยศาสตร์ อย่าง ยิ่ง และ ยาก ที่ จะ หา ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ใน สมัย บัดนี้
 น มา เทียบ เทียบ เปรียบ ปาน ได้ ที่ เดียว

หนังสือ เล่มนี้ ถึง พร้อม ด้วย คุณ สมบัติ มี ประการ ทั้ง ปวง ดัง กล่าว
 มา แล้ว เพียง ส่วน น้อย ฉะนี้ เรา จึง ใคร่ จะ กล่าว สรุปรูป เพียง อย่าง ง่าย ๆ ว่า
 ใคร ๆ ผู้ หวัง มุ่ง ใน วิชา วรรณคดี สำหรับ คน เพื่อ อาจ จะ งง ตาม เติบ ได้
 โดย ค่าวาง ใจ ซึ่ง ความรู้ ทาง วรรณคดี, กวีวิทยา, นาฏยวิธี, สังคีตศาสตร์
 ตลอด ถึง อักษร สมัย ที่ จัก พึง นิยม ใช้ ใน เชิง ภาษาไทย แม้ แต่ อย่าง หนึ่ง
 อย่าง ใด ก็ ตาม เมื่อ ได้ พบ ได้ อ่าน และ ได้ พัง พระราช นิพนธ์ อัน ควร
 นิยม ยก เป็น ฐาน ฐาน นิยัตถุนี้ แล้ว น่า จะ นับ ว่า เป็น บุญ วิสัย ส่วน
 หนึ่ง ซึ่ง สามารถ จะ อบรม คน ให้ เจริญ ดีงาม ตาม ความ ปราถนา ใน คุณ
 วิชา นั้น ๆ แน่ แท้

นอกจาก นี้ ยังมี รูป ถ่าย ของ เจ้าจอม สุวักขณา กับ ภาพ ประกอบ
 เรื่อง เขียน โดย พระยา อนุศาสน์ จิตรกร (จันทร์ จิตรกร) สอด ใจ ใน
 เล่ม อีก หลาย ภาพ ดั่ง แต่ง ตาม จับ ตาม น่า ดู ยิ่ง นึก.

(ภาพ หน้าเรื่อง)

“พ่อเอ็งให้กระดาษณ์ที่กับเอ็ง เอ็งต้องบอกข้าว่า
 ซ่อนไว้ที่ไหน ? หือ ยังไงบอกซิวะ”

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๔

ตอนที่ ๑๐ พฤศจิกายน

พ.ศ. ๒๔๖๘

อธิบาย ๖ ลีลา

(ต่อจากเล่ม ๔ ตอนที่ ๔)

๕ คบคนชั่วเป็นมิตร มีโทษตามบุคคลที่คบ ๖ จ. พวก

(๑) นำให้ เบนน้กละ พันัน

คตสรว

คบเขยคบ มิตรชั่ว

พาตัวเดินพันัน พันนิบหาย

นำเข้า โรงบ่อน บห้อยอาย

ทั้งหญิงชาย บัวยการงาน ของตน

เด่นไฟจันไฟทอง ม้องกันวัน

อีกไม่ ห่ม กวโป ใจ กั้นบัน

คบคนชั่วเป็นมิตร ไม่กิดจน

ได้ รับผล นิบหาย ปถายมิอเขยบัก

(๒) นำให้ เบนน้กละ เจ้า

๑ คบเขย คบมิตรชั่ว

พาตัว เบนเจ้า รักผู้หญิง

เกยว ดำดำรอย ที่ด้วยพริ้ง

ซึ่ง แอบอิง ตามลีลา ยาน ดำเพ่ง

ลุ่มเลื้อยคอดอช้าย ไม่อายเหนียม

แต่ง ตัว เรียม ออให้ละ เฉาะ ล้วน

ใคร เกยวเกิด โรคภูมูรัง ทั้งมะเร็ง

เท่ากับเร่ง ชั่วพวย ต้มตายเขย

(๓) นำให้เปนนักเลง เหล้า

๑ คบเขย คบมิตรชั่ว พาตั้งดื่ม น้ำเมาให้เราปั่น
 เข้าร้านเหล้า เบาگران ประจานคน ไม่เกรง คน คินี แฉนินทา
 คบคนชั่ว เปน มิตร ผิด คำปราชญ์ เสื่อมถอยศักดิ์ รักรชาติ คำด่า
 เกิดโรคร้ายไข้เจ็บเปนเห็บซา ไม่มีใคร ปรารภณา คบค้าเขย ๑

(๔) นำให้เป่น คนหลง เขา ด้วย ของปลอม

๑ คบเขย คบมิตรชั่ว พาตัว ทูจริต ผิดกฎหมาย
 ทำของปลอม เปลี่ยนแปลงแต่งอูบาย ปลอมของขาย ตายมือฉ้อก้อ พนัน
 ปลอมเงินตรา ชนบัตรดัดแปลงเค้า ทำให้เขา พ้นเพื่อหลงเชื่อนั้น
 ทำน จับได้ ได้ทรง ลงโทษทัณฑ์ ไม่เป่นอัน ผาสุกเกิดทุกข์ เขย ๑

(๕) นำให้เป่นคน โกง เขา ซึ่งหน้า

๑ คบเขย คบมิตรชั่ว พาตัว โกงเขา เอาข้อหน้า
 เห็นคน ชื้อ ถือว่าเขา เชตาบ่ญญา เข้าคบตา ฉ้อฉล ด้วย กดโกง
 คอย ลับเปลี่ยนเงินทอง ของขายค้า ทั้ง ผ่อนฉ้อ ม่วงแพร่ แด ตาโกง
 เทียวปอกหลดอกขายหญิงแล้ววิ่งไท้ ไป เข้าโรงไปกำ จำนำเขย ๑

(๖) นำให้เป่น นักเลง หัวไม้

๑ คบเขย คบมิตรชั่ว พาตัว เป่นหัวไม้ ไม่เป่นผล
 คบเพื่อน พาต เกระกะ ทูรชน พบ ผู้คน ได้ ทัด กระทบดา
 เป่นักเลง ชุกชน คนหัวไม้ เขา จับได้ ใส่คุก อยู่ พลุ่ก พลุ่ก
 คบคน ชั่วเป่นมิตร ด้วยฤทธิพาต ก่อแต่การ ค่อคี่ ไม่ดีเขย ๑

โคลงส่ง

โคลง ๕ ผู้ใดใจจิตต์เกอ

๑

จง เด็กคบ คนพาด

ไป คอว จัก ต้มนาน

ร่างมีจิตต์ คิตย้วย

การงาน อยู่หนา

ผิดร้าย

ล้มคิมิตร ชั่วแฮ

ยักเว้น เวรกรรม • ๑

๑ ทำชั่ว หัดไม่มุง

เกิดโทษ ทบถม ทว

ต้องรับราชทัณฑ์ —

เด็กคบ เพื่อนชั่วพณ

มิด เลยเพอน

ทวมทน

ระดูช เลื่อมแ่

ผิดร้าย กตยัค • ๑

๑ คหิปฏิบัติข้า

นวดโกวาทแจง

อธิบายมุก จรุงระแวง

เด็กนิกเลง หวไม่

ชอก แ่ตง

แจกไว้

ระวงเหตุ ชั่วแฮ

มากด้วย คุณกรรม • ๑

หลวงสันธานอักษรศาสตร์

ข้าบดเคียน และไวโอลา นื่อง ตัว ของ เขา เป็น บุตร ผู้ ต้ม ครัว กด
แห่ง นคร เมตต์ ลาดิน ทั้ง เป็น พันธ กุ ฝ่า แผลด (ซึ่ง ทำให้ เกิด สงสัย
ชน บ่อย ๆ) ตั้งแต่ คดอด มา จน กระทั่ง เป็น หมู มั่ว ตัว พนง น คดอย คดง
กัน มาก ที่ ผิด เพี้ยน กัน อยุ่ ก คอ เครอง แดง กาย พันธ กุ นึ่ง ไม่
เคย ห่าง จาก กัน เลย เขา คดอด พรอม กัน ใน ชั่ว นา พักา เดียว กัน และ
ใน ครัว เดียว กัน ที่ ทั้ง สอง คน ตก อยุ่ ใน อันตราย จาก กัน โดย ชณะ
ที่ พันธ กุ นึ่ง เทียว ไป ใน ทะเล เรือ เกิด อับปาง ที่ ฝั่ง เกาะ อิตต์ เรีย เหตุ
ที่ เรือ ไป เกย หิน เนื่อง จาก พายุ กัด และ ผู้ โดย ดำ จานวน น้อย ที่ รอด คง
ชีพ มา ได้ ค้น หณ เรือ กับ ลูก เรือ ๒-๓ คน ที่ รอด ชีวิต มา ถึง ฝั่ง ได้ โดย
เรือ เด็ก ๆ ได้นำ เขา ไวโอลา มา โดย สด วัติ ภาพ ด้วย แทน ที่ เจ้า หด่อน
จะ ชื่น ชม ยินดี ใน การ รอด พ้น มา ได้ เจ้า หด่อน กลับ ว่า ให้ อดย ถึง
พี่ ชาย ที่ พดต พราก ไป แต่ ค้น หณ ช่วย ปดอบ โยน เจ้า หด่อน และ ยิน ยิน
ว่า เขา ได้ เห็น พี่ ชาย ของ เจ้า หด่อน ชณะ เมื่อ เรือ แดก ได้ เขา คว ผูก เขากับ

เล่ากระโดงที่แข็งแรง และได้ตามมองดูเห็นเขาตอยจะต้องไปบน
ผิวดูก่อน ใจโอดาคล้ายทุกข์มากเมื่อทราบข่าวนี้ บัดนี้ก็คิดถึง
อยู่แต่ว่าเจ้าหล่อนคงจะทำประการใดเมื่ออยู่ในถิ่นถานอันแปลก
ประหลาดห่างไกลจากบ้าน และเจ้าหล่อนถามต้นหนว่า เขาไว้อะไร
ที่เกี่ยวแก้อัตถ์เรือนบ้าง “ยะ ต่แถวแม่หนู” ต้นหนตอบ “เพราะ
ว่าฉันเกิดห่างจากที่นี่เดินทางไม่ถึงสามวันพิลา” “ใครปกครอง
ที่นี่?” ใจโอดาพูด ต้นหนบอกว่า ออดิโนเป็นผู้ครอบครอง เป็น
ดยก มีบรรดาศักดิ์ดีพร้อมทุกอย่างเท่าเทียมวาศนา ใจโอดาว่า
เจ้าหล่อนเคยได้ยินบิดาพูดถึง ออดิโน และดูเหมือนว่าเขายังไม่
ได้แต่งงาน “และเดี๋ยวเขาก็ยังเป็น อย่างนั้น” ต้นหนพูด “แต่
ทว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ สักหนึ่งเดือนเห็นจะได้ เมื่อฉันไปจากที่นี่ มี
เสียงโจษกันทั่วไปว่า ออดิโนขอความรักจากโฮตเวียรูปสวย—หญิง
สาวผู้มั่งคั่งนา วิชาของเขาคณหนึ่ง ซึ่งต้นหนเมื่อมีหนังสือมาแถว
ปล่อยให้ โฮตเวียคงอยู่ในความดูแลของพี่ชาย ซึ่งในไม่ช้าเขาก็
ตายเสียด้วย และเพื่อแสดงความรักต่อพี่ชายคนนั้น เขาตอบกานา
นางได้สาบานว่าจะไม่ขอแต่งงานกับบรรพบุรุษเพศ” ใจโอดาเจ้า
หล่อนเองซึ่งคงอยู่ในความโหม่นมั่งเช่นเดียวกันในการที่พี่ชายหาย
ไป มีความประสงค์ที่จะไปอยู่กับหญิงสาวผู้นี้ ซึ่งมีความเศร้า
โศกเพราะพี่ชายสิ้นชีวิต เจ้าหล่อนขอรับรองว่าต้นหนสามารถนำ
เจ้าหล่อนไปให้รู้จักกับโฮตเวียได้หรือไม่ โดยกล่าวว่าเจ้าหล่อนมี
ความเต็มใจจะรับใช้หญิงสาวนี้ แต่เขาตอบว่านี่เป็นของยากที่จะ

สำเร็จได้ เพราะเลดี้ โอติเวีย ไม่ยอมให้ใครเข้าไปในบ้านเลย ตั้งแต่พี่ชายชีวิตหาไม่แล้ว ถึงแม้ว่าตัวดยุคเอง ดังนั้นไวโอตาจึงตั้งความคิดใหม่ไว้ในใจ คือจะปลอมตัวเป็นชายไปเป็นมหาดเล็กคอยรับใช้ดยุค ออติโน มันเป็นความคิดเห็นที่แปลกมิใช่น้อยในการที่สาวสวยจะแต่งกายผู้ชายและทำตนเป็นมานพหนุ่ม แต่โดยความเสี่ยงอันตรายไม่อันึงแก่ตนของไวโอตา ซึ่งเป็นนารีรุ่นฉิดสามัญชนแต่เดียวโดดในต่างประเทศ ต้องขอชิงวอน อภัยโทษแก่เจ้าหัตถ์

เจ้าหัตถ์ได้สังเกตเห็นอัธยาศัยอันดีของต้นหน ทั้งเขาได้แสดงการเอาใจใส่ต่อเจ้าหัตถ์ นันทมิตร ทำให้เจ้าหัตถ์พอใจใจเขาและจ้างเขาให้ช่วยเหลือด้วย ไวโอตาให้เงินเขา สั่งให้เขาจัดหาเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมให้ทำแบบเดียวและสีเขียวกันกับที่ข้าบาศเคยน—พี่ชายของเจ้าหัตถ์ใช้สวม และเมื่อเจ้าหัตถ์แต่งตัวเป็นผู้ชายแล้วก็ดูเหมือนกับพี่ชายของเจ้าหัตถ์โดยถูกฉวย ซึ่งอาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดซึ่งกันและกัน เพราะภายหลังจะปรากฏว่าข้าบาศตาน รอดชีวิตมาได้เหมือนกัน

ต้นหนเพื่อนดีของไวโอตา เมื่อเขาได้เปลี่ยนแปลงนารีสาวให้เป็นตุ๊กตาบุรุษแล้ว ได้นำเอาเจ้าหัตถ์ไปถวายตัวแด่ ออติโน ณวังโดยใช้นามปลอมว่า เซลาร์โอ ดยุกมีความยินดีมากเมื่อได้ยตรูปโฉมมานพน้อยนี้ จึงตั้งให้ เซลาร์โอ เป็นมหาดเล็กคนหนึ่งซึ่งเป็นตำแหน่งที่ไวโอตาพึงปรารถนา และเจ้าหัตถ์ประกอบกิจ

ในหน้าที่เป็น อย่างดียิ่ง ได้เป็นที่ไว้ใจ และ สนิท สนม ของ ดยุก เป็นอันมาก จน กลายเป็น คน สนิท ที่ โปรด ปราน ของ เขา ที่ สุด แต่ เซลาร์โอ, ออดิโนไว้ใจ เรื่อง ราว ที่ เขา รัก เลดี โอติเวีย และ เค้า ให้ พังทั้งมรดก พร้าเต่า ถึงความไม่ สำเร็จ ที่ เขา ได้ พยายาม กระทำ มา เป็น ชั่ว นาน โดยใช้ คน ๆ หนึ่ง คน นั้น ก็ ถูก เจ้า หล่อน โกดัยด • ปฏิเสธ ไม่ ยอม ให้ พบ หน้า และ เพราะ ความ รัก สตรี สาว ผู้ ซึ่ง ชุ่ม เขา อย่าง หมด ความ กรุณา นี้ ทำให้ ออดิโน บรรดา ศักดิ์ เด็ก ทั้ง การ กิพา ใน ท้อง ดนาม และ การ ออก ก่า ดึง กาย สำหรับ บุรุษ ทั้ง สิ้น ที่ เขา เคย หา ความ สำราญ มา เค้า แต่ ซ้ำ ซัว นาพิกา โดย เกียจ คร้าน ไม่ สดมควร คอย เจีย โสศ สดับ สำเนียง สัก คัด ที่ กตม กตอม และ ไม่ ใช่ สิ่ง สำคัญ สำหรับ บุรุษ เดียง ขับ ร้อง ที่ ไผ เราะ และ เพดง ร้อง สิ่ง ท่าน องค์ พิศวาส ละเตย การ สดมาคม กับ ชุนนาง ผู้ ปรชา ศักษา สูง ซึ่ง เคย กระทำ มา บัดนี้ วัน ยัง ค่ำ เขา สันทนา อยู่ แต่ กับ เซลาร์โอ หนึ่ง ไม่ พัก สงสัย พวก ที่ มา คอย ไม่ พบ และ เหน่า สำนัก ที่ สำคัญ พวก นั้น คิด ว่า เซลาร์โอ คง เป็น นาย ของ พวก เขา สัก วัน หนึ่ง เป็น ดยุก ออดิโน มหาราช

มัน เป็นการ นำ อันตราย สำหรับ สาว รุ่ม ๆ ทั้ง หลาย ไป เป็น ที่ สนิท สนม กับ หนึ่ง ผู้ มี รูป โฉม ทั้ง ยศ ศักดิ์ ซึ่ง ไฉ โอตา ด้วย ใน ไม่ ชั่ว รุ สัก เสร้าใจ ใน เรื่อง ที่ ออดิโน เค้า ให้ เจ้า หล่อน พัง และ ได้ รับ ทูทซ์ เพราะ โอติเวีย บัดนี้ เจ้า หล่อน รู้ สัก ว่า เจ้า หล่อน ทน ทูทซ์ เพราะ รัก เขา และ มัน ทำให้ หล่อน รู้ สัก ประหลาด มาก ว่า ทำ ไม่ โอติเวีย จึง ไม่ เอา ใจ ได้ ต่อ

“เจ้า เซลาร์ โอ ฉันได้ บอก ความลับ ทั้งสิ้น แห่ง หัวใจ ของฉันแก่เจ้า
 ดังนั้น เจ้า คน ดี ไป ยัง บ้าน ของ โอติเวีย อย่า ให้ ถูก ห้าม ไม่ ให้ เข้า
 ยืน อยู่ ที่ ประตู และ บอก นาง จง ยืน อยู่ ที่ นั้น อย่า เค็ดอน ที่ กิ่งแม่
 เท้า ของ เจ้าจริง ออกไป จนกว่า จะ ได้ ยืน คำพูด ” “ และ ถ้า ข้าพเจ้า
 พูด กับ เธอ ไม่ ลอรีท แล้ว จะเป็น อย่างไร ? ” ไวโอตาถาม “ โอ!
 กิ่งนั้น ” ออติโน ตอบ “ จง บอก ความรัก ของฉันแด่ นาง สันทนา
 กัน อยู่ ให้ นาน ที่ เดียว นะ เจ้าผู้รักดี คง ต้อง เชื่อ เชิญ เจ้า เป็น อย่าง ดี
 ใน การ ที่ ไป ขอ ความรัก แทนฉัน เพราะ นาง จะ พอใจ เจ้า มาก กว่า
 คน ที่ หน้าตา น่า กตัญธัน ๆ ”

แล้ว ไวโอตา ก็ ไป แต่ ไม่ ค่อย เต็มใจ การ ไป ครั้ง นี้ ก็ เพื่อ
 ขอ ร้อง ให้ หญิงสาว ผู้หนึ่ง ยอม เป็น ภรรยา เขา—ผู้ ซึ่ง เจ้า หล่อน ต้องการ
 จะ วิาห์ ด้วย แต่ พยายาม ระวัง เรื่องนี้ เสีย เจ้า หล่อน กระทำ โดย
 ซื่อตรง และ ใน ไม่ช้า เมื่อ โอติเวีย ได้ ทราบ ว่า หนูน้อย มา อยู่ ที่ ประตู
 และ คอย รับ อนุญาต ให้ พบ เจ้า หล่อน อยู่ บาด บอก เขา “ คน ใช้ พูด
 “ ว่า คุณนาย ไม่ สบาย เขา พูด ว่า เขา รู้ ว่า คุณนาย ไม่ สบาย และ
 ดังนั้น เขา จึง มา พูด กับ คุณนาย บาด บอก เขา ว่า คุณนาย นอนหลับ เขา
 ดู เหมือน ว่า วั เรือง น กอน แดว เหมือน กัน และ พูด ว่า เพราะ ฉนั้น เขา
 จึง ต้อง พูด กับ คุณนาย จะ ให้ พูด กับ เขา ว่า อย่างไร ได้ โปรด เถอะ
 คุณนาย ? เพราะ ดู เหมือน ว่า เขา สร้าง บั่ม ไว้ ด้าน ทาน คำ ปฏิเสธ
 อย่าง แข็งแรง และ จะ ขอ พูด กับ คุณนาย คุณนาย จะ พูด ด้วย หรือ ไม่

ก็ ตาม ” โอติเวีย รู้สึกแปลก วยาก เห็นว่า ผู้สื่อสารผู้ตั้งใจนายเป็นใคร
ต้องการให้เขาเข้ามาหา และแหวกผ้าคลุมหน้า ออก เจ้าหัดอน
บอก ว่า อยาก พัง กรรม ขอติโน ดู อีก ครั้งหนึ่ง โดยไม่ ต้อง สงสัย ว่า
เขาคง มาจาก ดียุก เพื่อ ความ ไม่ พอใจที่ได้รับ คำว่า “ไม่” เป็นคำตอบ
ไวโอตา เข้า มา พยายาม พูด ให้ เดียง เหมือน ผู้ชาย ที่ สุด ที่ จะ ทำ ได้ และ
ใช้ ภาษา ที่ สงะ สด วย ให้ สมกับ ที่ เป็น มหาเด็ก ของ ผู้ เป็นใหญ่ หัดอน
พูด กับ หญิงสาว ที่ คลุม หน้า ว่า “ ข้า แต่ นาง ผู้ ทรง โฉมงาม อย่าง ไม่ มี
ใคร เปรียบ ว่า เร่ง และ หายาก อย่าง ที่ สุด นาง จะ บอก ข้าพเจ้า ได้
หรือ ว่า นาง คือ นายสาว แห่ง คฤหาสน์ นี้ เพราะ ข้าพเจ้า จะ เดียง ใจ ยิ่ง
ถ้า เขา คำพูด ไป ทัง เลี้ยง คอ ผู้ อน เพราะ คำพูด เหล่า นั้น เป็น คำ ที่ เขียน
ขึ้น อย่าง ตึง เด็ด ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ รับ ความ วิตก มาก กว่า จะ เขียน ได้ ”
“ ท่าน มา แต่ เมื่อไร ? ” โอติเวีย ถาม “ ข้าพเจ้า พูด ได้ มากกว่า ที่
ศึกษา ไว้ เล็ก น้อย ” ไวโอตา ตอบ “ และ คำถาม นั้น อยู่ นอก บท ของ
ข้าพเจ้า ” “ ท่าน เป็น ศกต ฤท หรือ ? ” โอติเวีย พูด “ มิใช่ ”
ไวโอตา ตอบ “ แต่ ถึง กระนั้น ข้าพเจ้า ยัง ไม่ เป็น ดัง ที่ แถลง ทำ
หมาย ความ ว่า เจ้าหัดอน เป็น ผู้ หญิง ปดอม ตัว เป็น ผู้ ชาย และ เจ้าหัดอน
ถาม โอติเวีย อีก ว่า นาง เป็น นายสาว แห่ง คฤหาสน์ นี้ หรือ ? โอติเวีย
บอก ว่า นาง เป็น แต่ ไวโอตา มี ความ แปลก ใจ อยาก เห็น หน้า คู้ แข่ง
ของ เจ้าหัดอน ยิ่ง กว่า รีบ ร้อน บอก ชาว สาร ของ นาย แก่ นาง “ ข้า แต่
นาง คน ดี ขอ ให้ ข้าพเจ้า เห็น หน้า เธอ เกิด ” โดย คำ ขอร้อง กล้าหาญ นั้น

โอดิเวียพอใจทำตาม เพราะนางผู้อดหึง รูปงาม—ซึ่ง คียูค ขอดีโน
หลงรัก มา ช้านาน แต่ ไม่ สัม ประภานา ครนได้เห็น เซตาริ โอ ผู้ สู่ ภาพ
มหาดเล็ก คว ปลอม แต่ ครั้งแรก ก็ คิด รัก เสีย แล้ว

เมื่อไวโอตา ขอ ดู หน้า นาง โอดิเวีย พูดว่า “ ท่านได้ รับ คำ ตั้ง
จาก นาย ของท่านให้ มา หา กำไร กับ หน้า ของ ฉัน หรือ ? ” แต่ แล้ว ก็
ดื่ม ความ ตงใจ ที่ ว่า จะ อด หน้า อยู่ ให้ นาน ถึง ๗ ปี นาง ดึง ผา
คลุม หน้า ออก ช้าง ๆ พูดว่า “ แต่ ฉัน จะ เบียด ฉาก และ อด ภาพ มัน ทำ
ไม่ ดี ไม่ ไช้ หรือ ? ” ไวโอตา ตอบ “ มัน เป็น ความ งาม ที่ สด กัน
โดย จริง ๆ สด และ ชาว ที่ ปราง เชอ เป็น รอย เพราะ มี เจ้า เตห์ ของ
ธรรมชาติ ได้ แตะ ค่อย เชอ เป็น สตรี ที่ ดุร้าย ที่ มี ชีวิต อยู่ ถ้า เชอ
นำ เอา ความ ดี ความ งาม เหล่า นั้น ลง สู่ เมรุ โดย ไม่ มี รูป จำ ต้อง อยู่ แทน ไว้
กับ โลก เสีย เลย ” “ โอ ! ท่าน เขย ” โอดิเวีย ตอบ “ ฉัน คง ไม่
ร้าย กาย เช่น นั้น โลก อาจ มี บัญชี แสดง ความ งาม ของ ฉัน เช่น ริม
ผู้ ปลาก ทั้ง สอง แดง สด งาม นัยน์ ตา ดี เทา ทั้ง คู่ มี หน้า ตา ปก บิด คอ หิ้ง
ตุก คาง หิ้ง และ อะไร ต่อ อะไร อีก ท่าน ถูก ส่ง มา ที่ นี้ เพื่อ เยีย รย
ฉัน หรือ ? ” ไวโอตา ตอบ “ ข้าพเจ้า เห็น แล้ว ว่า เธอ เป็น อะไร เธอ
ได้ ตัว เกิน ไป แต่ เธอ สวย นาย ของ ข้าพเจ้า หลง รัก เธอ โอ !
ความรัก เช่น นั้น ทำ บำ เหน็จ อย่างไร ให้ ไม่ ได้ ถึงแม้ เธอ จะ สด มง กุญ
เป็น ราชนี แห่ง ความ งาม เพราะ ออดิโน รัก เธอ ด้วยการ บูชา และ น้ำ ตา
เลี้ยง ครอบ ครอบ แห่ง ความ รัก เหมือน เลี้ยง ฟ้า คำ รน ร้อง และ กอน ใจ

รอน ฝ่าฝืนเหมือน ออก “ นายของท่าน ” โอติเวีย กล่าว “ ใจ
ฉัน ตี ฉัน รัก เขา ไม่ได้ ถึง ฉัน ไม่ สงสัย ว่า เขา ไม่ มี วาสนา ฉัน
ทราบ ว่า เขา เป็น ผู้ มี ทรัพย์ สูง และ รวย ทวีป ดิน ทั้ง เป็น ชาย หนุ่ม
รุ่น ไร วาดี ใคร ๆ ก็ พูด กัน ว่า เขา เป็น คน คึกขาสั่ง สุภาพ และ
กล้าหาญ กระนั้น ฉัน ก็ ยัง รัก เขา ไม่ ได้ เขา ควร ได้รับ คำตอบ ของ
เขา นาน มา แล้ว ” “ ถ้า ข้าพเจ้า รัก เธอ เท่า กับ นาย ของ ข้าพเจ้า รัก ”
ไอโอตา พูด “ ข้าพเจ้า จะ ปลด ภาระ ตอบ อยู่ที่ ปาก ประตู บ้าน ของ เธอ และ
ว่า เรียก แค้น นาม เธอ ข้าพเจ้า จะ เขียน เพดง ว่า ร้อง ถึง โอติเวีย และ
ข้าม ขาน ใน ราตรี ที่ สิ้น ดับ เลียบ นาม ของ เธอ จะ ถึง งาม ไป ท่า มก ดาง คิง คร
เขา และ ข้าพเจ้า จะ อยู่ โขง ออก แค้น นาม โอติเวีย กลาง เวหาศ โอ!
เธอ คง ไม่ ได้ พัก ผ่อน เเต ะหว่าง พัก พ้น กับ ภูมิ สวรรค์ แต่ เธอ คง
ส่ง สาร ข้าพเจ้า ” “ ท่าน ออก จะ ทำ มาก เกิน ไป ” โอติเวีย คำน
“ ใคร เป็น มิตร มา รส ของ ท่าน ? ” ไอโอตา ตอบ “ ฐานะ แห่ง ครอบ
ครวั ข้าพเจ้า ใหญ่ กว่า ความ มั่งมี และ ตำแหน่ง ของ ข้าพเจ้า ณ บัดนี้
ข้าพเจ้า เป็น สุภาพ บุรุษ ” ขณะ นี้ โอติเวีย ไม่ เต็ม ใจ ให้ ไอโอตา จาก
ไป พูด ว่า “ ไป บอก นาย ของ ท่าน ว่า ฉัน รัก เขา ไม่ได้ อย่างใด
มา อีก เเต ะ เว้น แต่ เมื่อ มี โอกาส ท่าน มา บอก ฉัน อีก ว่า เขา ว่า กระไร ”
แล้ว ไอโอตา จาก ไป โดย ออก การ ว่า ตา ชน นาม เรียก ว่า “ เข็ม โหด
โหด ครุ ” เมื่อ เจ้า หด ่อน ไป แล้ว โอติเวีย กล่าว ซ้ำ ว่า “ ฐานะ แห่ง
ครอบ ครวั ใหญ่ กว่า ความ มั่งมี และ ตำแหน่ง ของ ข้าพเจ้า ณ บัดนี้ ข้าพเจ้า

เป็น สุภาพบุรุษ แล้วเจ้าหล่อนพูดดัง “ข้าลำบากให้ก็ ได้ว่าเขา
เป็น ภาษาของเขา หน้าของเขา แขนขาของเขา กิริยาท่าทาง และ
หน้าใจ แสดงให้เห็น ชัด ๆ ว่าเขา เป็น สุภาพบุรุษ” แล้วเจ้าหล่อน
อยากรู้ให้เขา เป็น ดียุค และ จะ รับ ความรัก ของ เขาได้ โดยเร็ว เจ้า
หล่อน นึก ค่อย ๆ ตนเอง ที่ รู้ รัก ชื่น บั้จจุบัน แต่ การ ค่อย ๆ อย่าง
สุภาพ ซึ่ง บุคคล กล่าวหา ใน ความผิด ของ ตนเอง ไม่ มี ราก ดึก และ
เคยวน เติบ โตโตวัย ผู้สูงศักดิ์ ดั้น เติบ โตโต เรื่อง ความ ไม่ เท่า เทียม
ระหว่าง วาสนา ของ เจ้าหล่อน กับของ มหาเด็ก ผู้นั้น เท่ากับ การส่งวน
ตัวของ สตรีสาว ซึ่งเป็น วราภรณ์ สำคัญ ยิ่ง สำหรับ ความเป็น อยู่
ของ นางสาว เพราะ ความรัก—เซสรีโอ หนึ่ง น้อย นาง จึงให้คน
ใช้นำ แหวน เพชร ตามไปให้เขา โดย แก้ง ทำ ว่า เป็น ของ ขวัญ ของ
ออดิโน แต่เขา เอามาดั้นได้ เจ้าหล่อน หวัง โดย การ ให้ แหวน เซสรีโอ
อย่าง มี ปัญหา เช่นนี้ คง ทำให้เขา คิด เห็น ถึง การ วาง โครง ของ เจ้าหล่อน
และ จริง ๆ มัน ทำให้ ใจ โอตา สงสัย เพราะ รู้ อยู่ ว่า ออดิโน ไม่ได้ ส่ง
แหวน ไป กับ เจ้าหล่อน เลย เมื่อ นึก ขึ้น ถึง กิริยา ท่าทาง ของ โอโตวัย
แล้ว ทำให้ เจ้าหล่อน ทาย ถูก ว่า คน รัก ของ นาย ของ เจ้าหล่อน มา หอง
รัก กับ หล่อน เสีย แล้ว “โอ้เอ๋ย” เจ้าหล่อน พูด “สาว ส่วย ผู้ นำ
ดั้น เพช เหมือน กับ รัก คน ใน ความ ผัน การ ปลอม ตัว เป็น ข้อภัย เพราะ
มัน ทำให้ โอโตวัย ถอนใจ ใหญ่ ไม่ เป็น ผล เพราะ ข้า ที่ แท้ ข้า ทำ
เพื่อ ออดิโน ต่างหาก”

ไวโอตา กลับมายังวังของออกัสติน และเล่าให้นายฟัง ถึงความไม่สำเร็จแห่งข่าวที่ยกขึ้นพูด กล่าวคำบัญชาของโอดิเวียว่า ดยุกมีบั้งควรจะลำบากเพราะเหตุอื่น อีกต่อไป กระนั้นก็ดี ดยุกยังคงหวังว่า เซดาร์ไอผู้รักเพลงสามารถแนะนำให้เจ้าหล่อนเกิดความเวทนาขึ้นมาบ้างภายในเวลา และดังนั้นจึงสั่งให้เขาไปหาเจ้าหล่อนอีกในวันรุ่งขึ้น ในขณะที่มา เวลาว่างแห่งความหน่ายเบื่อ เขา निकเพลงที่เขาชอบร้องขึ้นมา และพูดว่า “เซดาร์ไอ คนดีเอ๋ย เมื่อฉันได้ยินเพลงนั้นเมื่อครั้ง ทำให้ฉันคิดว่ามันคงบรรเทาความรักของฉันไปได้มาก หมายถึง เซดาร์ไอ มันเป็นเพลงเก่าและง่าย คนปั้นด้ายและต่อด้ายเมื่อเขานั่งกลางแดด และหญิงสาวซึ่งทอดผ้าชอบซับซับเชาเพลงนี้ มันเป็นเพลงที่ชื่อ... แต่ฉันชอบ เพราะมันอ้างถึงความไม่รู้เพียงแต่แห่งความรักในโบราณกาล”

บท ร้อง

๑ ความตายเอ๋ย รับมา อย่าช้าอยู่
ให้ตัว ตูนอนในโลงเสียบ เกิดหนา

ลมปรานเอ๋ย อย่าอยู่เลยในกายา

สาวสวยโศคน่า ข้ำชีวาวาย

เตรียมไม้จันทน์ มาลา เพื่อ ข้ำด้วย

ถึง ข้ำม้วยใครไม่ แบ่งชีพ สลาย

เรื่อง มาลี หอม กรุ่น อย่า วุ่นวาย

เอาไปรยปราช บบโลง ข้าอย่า อาลัย

สหาย เอ๋ย อย่าเลย อย่า เคารพ

เรื่อง ชากศพ หรือ กระตุก จะโยนไหน

ที่ ผังศพ ขออย่าพบ หลีก เลี้ยวไกล

ยอด อาลัย อย่ารำรัก ต่อ ชาก เลย

ไวโอตาไม่ละเลย หมายถึงในบท ร้องเก่า ซึ่งมีความหมายง่าย ๆ กล่าวถึง ความโหม่งแห่งความรักที่ไม่ได้รักตอบ เจ้าหัดอนรู้สึก ได้คิดว่าบทเพลง ท้าความ ถึง อะไร หน้าตาเศร้าโศก ของเจ้าหัดอน ถูก ออสติน สังเกตเห็น และ เขา พูด กับ เจ้าหัดอนว่า “ชีวิต ของฉัน ในเรื่องนี้ เซลาร์โอ แม้ว่าเจ้ายังหนุ่มเช่นนั้น ตา ของเจ้า เคยมอง ดู หน้าคน และ รู้สึก รักแล้ว ใช่ไหมล่ะ พ่อหนุ่ม?” “เพียงเล็กน้อยโดย อนุญาต ของ พระเดช พระคุณ” ไวโอตาตอบ “และ เปน หญิง ชนิดใด อายุเท่าไร?” ออสตินถาม “เท่าอายุ ของไคท์เท้า และ หน้าตา ก็เหมือนไคท์เท้า ไม่ตอร์ดี” ไวโอตาตอบ ทำให้ดยุค ยิ้มเมื่อไคท์ ยืน หน้ามรูป ด้วยหลง รักผู้หญิง มีอายุ แก่กว่าตนเอง และมีผิวพรรณ เหมือนผู้ชาย แต่ไวโอตาหมายความว่า ดับ ๆ ไว้ถึงออสติน และไม่ใช่ผู้หญิงเหมือนเขา

เมื่อไวโอตาไปเยี่ยมออสตินเป็นครั้งที่สอง เจ้าหัดอนเห็นว่า ไม่มีความลำบากที่จะพบกันทางนี้ เพราะคนใช้ ไม่ขัดขวาง เมื่อนาย ของเขา มีความยินดีจะสนทนากับผู้สืบชาติรูป ด้วย ขณะที่ ไวโอตา

มาถึง ประตู ก็ เปิด กว้าง ออก แล้ว มหาดเล็ก ของ ดยุก ก็ ไป ปราบฏ
 อยู่ใน ห้อง ส่วนตัว ของ โอติเวีย ด้วย ความนับถือ หนักหนา และ เมื่อ
 ไวโอตา บอกนาง ว่า การที่ มาอีก ก็ เพื่อ จะ อ้อนวอน ตามคำ ขอร้อง ของ
 นาย โอติเวีย จึง ว่า “ฉัน ต้องการ ไม่ ให้ท่าน พุด ถึง เขา อีก แต่
 ถ้า จะ เปลี่ยน เป็น ชัด ขึ้น ฉัน อยาก พัง ท่าน พุด ยิ่ง กว่า อยาก พัง เสียง
 ดาว เมื่อ เคลื่อน ดอย” นี่ เป็น คำ พุด ที่ ชัด แต่ โอติเวีย ยังคง อธิบาย
 ด้วย ตนเอง ชัด ขึ้น ไป อีก และ รับ ดำรงภาพ ความรัก ต่อ ไวโอตา ไม่ มี คบง
 แต่ เมื่อ แล เห็น ความ ไม่ พอใจ และ ทำ สงสัย ปราบฏ ที่ ดี หน้า ของ ไวโอตา
 เจ้าหล่อน จึง ว่า “โอ! เวลา เกิด ยศ ดู ข้าง งาม นี้ กระไร รึ มี ปาก
 ที่ ประมาท และ โกรธ แค่นั้น เซลารีโอ โดย ดอก กุหลาบ ใน ระบุ ใบไม้ ผิด
 โดยการ เปน พรหมจรรย์ โดย เกียรติศักดิ์ และ โดย ความ ซื่อสัตย์ ฉัน
 รัก ท่าน จริง ถึง แม้ ท่าน จะ หึง ฉัน ก็ ไม่ มี เหตุผล ที่ จะ ช้อน ความรัก
 ของ ฉัน ต่อ เธอ ได้” แต่ ไม่ เป็น ผล ถึง เจ้าหล่อน จะ แสดง ความรัก
 ไวโอตา รับ กลับ ไป ทั้ง ชู ว่า จะ ไม่ มา อ้อนวอน ขอ ความรัก ให้ อีก
 และ คำ ตอบ ทั้ง หมด ที่ ทำ ตาม คำ ขอร้อง ที่ ชอบ ของ โอติเวีย คือ คำ
 ประกาศ อย่าง เด็ด เดี่ยว ว่า “จะไม่ รัก ผู้หญิง คนใด”
 ไม่ ทันที่ ไวโอตา จะ จาก ไป ก็มี คำ อุโฆษ ทำ ถึง ความ กัด หมาย
 ของ เจ้าหล่อน คือ ชาย คนหนึ่ง ซึ่ง โอติเวีย ไม่ รับ รัก ได้ ทราบ ว่า
 ว่า เจ้าหล่อน รัก ใคร ผู้ สือ ชาว ของ ดยุก เดียวนี้ กระไร มา ทำ ทาย ไวโอตา
 ให้ คอ ดู้ กัน ไวโอตา ผู้ นำ สม เพช จะ ทำ ฉัน ไດ เต่า ซึ่ง ถึง แม้ ว่า

เจ้าหัตถ์แบกเอาสิ่งของผู้ชายไว้ภายนอกตัวก็ยังคงมีหัวใจดีศรี
จริงอยู่แหละ แต่ตามของตัวเองเจ้าหัตถ์ก็ไม่กล้าดู.

เมื่อเจ้าหัตถ์เห็นคุณหญิงที่นำถาดอย่างเท้าว้าตามมาทางห้อง
เจ้าหัตถ์นึกจะขอมัจฉาภาพว่าเจ้าหัตถ์เป็นผู้หญิง แต่เจ้าหัตถ์
รู้สึกโง่งงในทันทีจากความตกใจ และรู้สึกตะอายนในการที่ชาย

แปดหน้าคนหนึ่งซึ่งผ่านมา และตรงเข้าไปหาเขา และดูเหมือน
คุณเขารักเจ้าหัดอนมานานแล้ว ทั้งเป็นเพื่อนรักที่ดีกับตัวเขา

กล่าวกับคู่ปรีชว่า “ถ้าสภาพบวชใหม่หายขึ้นได้ ก็กระทำความผิด
ข้าพเจ้า ยอมรับผิดชอบ และถ้าท่านกระทำความผิด เพื่อเห็นแก่เขา

ข้าพเจ้า ขอ ท้า ทาน ” ก่อน ที่ ไหวโอบตา จะ มี เวลา ขอ บใจ เขา สำหรับ

ด้วย น^๒ ด้^๒หายเจ้าหล่อนได้^๒ปร^๒ส^๒ว^๒ม^๒กับ^๒ศ^๒ค^๒ว^๒ด้^๒ย^๒แ^๒ว^๒ ซึ่ง^๒คว^๒ม^๒กล^๒า^๒

มาถึงในขณะนี้ แดงจับผู้แปลคหน้าเป็นนักโทษในนามของดยุค

พูดกับไวโอลินว่า “ฉัน มา ตาม หา ท่าน ” แล้วเขาทวงขอ ถู ก เงิน

โดยพูดว่า "บัดนี้ ความจำเป็นทำให้ฉันต้องทวงถาม และมนทาทิฉันเสียใจเพราะฉันทำเพื่อท่านไม่ได้ มากกว่าตัวฉันเองต้องถูกหาโทษ"

ทนายชน หลาดใจ แต่คงมีความรู้สึกผิด คาพูดของเขาทำให้
ไวโอเลตาประหลาดใจจริงๆ และเจ้าหล่อนก็คิดว่า หล่อนไม่รู้จัก

ออกให้ห่อเงิน เห็นว่า ห่อเงินได้ ให้เงินเขาเล็กน้อย แต่เกือบทั้งหมด
 ที่ห่อเงิน มีอยู่ บัดนี้ ชายแปลกหน้าพูดจาร้ายแรง ทว่าเจ้าห่อเงิน
 ออกคณณ และไม่มี ความ การณ เขาว่า “ชายหนุ่ม คนนี้ ซึ่งท่าน
 เห็น อยู่ที่นี่ ฉันช่วยให้รอดมาจากขากกรไกรแห่ง ความตาย และ
 เพื่อเห็นแก่เขาผู้เดียว ฉันจึงมายัง อิตติเรย์ ฉันต้องตกอยู่ใน
 อันตราย ครองนี้” แต่เจ้าพนักงานไม่ ค่อยเชื่อถ้อยคำ ร้องทุกข์ของ นัก
 โทษ และรีบพาเขาไปโดยเร็ว พูดว่า “นั่น มัน จะเกี่ยวอะไร
 กับเรา” และเมื่อเขาไปแล้ว เขาเรียกไวโอลาว่า ชีบาสเดียน หา
 ว่า ชีบาสเดียน คิด สมมุติ ต้มเพื่อนของตัวเองง่ายไป จนกระทั่งผู้ดีเลี้ยงที่จะ
 ได้ ยิน เมื่อไวโอลาได้ยิน เจ้าห่อเงิน ถูกเรียก ว่า ชีบาสเดียน แต่
 ชายแปลกหน้า ถูกนำไปโดยเร็ว จน ห่อเงิน ไม่สามารถ จะขอ คำอธิบาย
 จากเขาได้ เจ้าห่อเงิน คิดว่าเรื่อง ซึ่งดู เหมือน ลักขณนี้ คงเกิดขึ้น
 จากการหลงผิด ระหว่าง ตัว ห่อเงิน กับ พี่ชาย ของห่อเงิน และเจ้าห่อเงิน
 ยังม่ หวัง ขึ้นว่า พี่ชาย ยัง คงมี ชีวิต อยู่ตาม เสาชิง ชายผู้ นั้น และเพน
 เช่นนั้น จริงๆ ชายแปลกหน้า ซึ่ง มีนามว่า แอนโดนีโอ เป็นนายเรือ
 เขาได้ พาเขา ชีบาสเดียน มาใน เรือ ของเขาได้ เมื่อเขา จวน จะหมด กาลัง
 ตาย เขา ตอย มา กับ เสาชิงระโดง ซึ่งเขาได้มัดไว้กับ ตัว เมื่อคราวถูก
 ฆ่า แอนโดนีโอ นับ ชีบาสเดียน ว่า สหาย และยอมตาม เขาไปทุก
 แห่งแห่งไม่ว่า เขาจะไป ที่ไหน และเมื่อ ชีบาสเดียน มีความแปลกใจ
 ยอจากมาเทียบที่ ดั้ง ของเคียก แอนโดนีโอ ไม่ ยากจากเขา จึงมายัง

อิตติเรย์ แม่เขารู้ยี่ว่า ถ้าที่นี้ มีคนรู้จักเขา ชีวิตของเขาก็ ตกอยู่ใน มหันตราย เพราะว่าใน การ รม-กลาง ทะเล ครั้งหนึ่ง แอนโตนิโอ ได้ทำร้าย แก่ หาดานชาย ของ ดิยุค มี บาดเจ็บ ลำหัด นี่แหละ เป็น ประเด็น ที่ กล่าวหา ซึ่ง เขา ต้อง ถูกจับ เป็น นักโทษ

แอนโตนิโอ กับ ซีมบาสเตียน มา ถึง มัง ด้วยกัน ก่อน หน้า ที่ แอนโตนิโอ มา พบ ไวโอดา ๒-๓ ชั่วโมง พิกา เขา ได้ ให้ เงิน ของ เขา ไว้กับ ซีมบาสเตียน อยากให้ เขา ใช้ จ่าย อย่าง เต็ม ที่ เมื่อ ว่า เขา เห็น สิ่ง ที่ เขา ชอบใจ อยาก ซื้อไว้ และ บอก เขา ว่า จะ คอย อยู่ ณ ที่ พัก แห่งหนึ่ง ส่วน ซีมบาสเตียน ได้ ไป เทียว ชม นคร แต่ว่า ซีมบาสเตียน ไม่ กลับ ไป ตาม เวลา ที่ นัดไว้ แอนโตนิโอ เสียใจ เพราะ หักออก ตาม หา เขา มา พบ ไวโอดา แต่งกาย อย่าง เดียวกัน และ หน้าตา คล้าย กับ พี่ชาย ของ เจ้าหัด่อน แอนโตนิโอ ซักดาบ (ตามที่ เขา คิด) เพื่อ ป้องกัน ชาย หนุ่ม ที่ เขา ได้ ช่วยไว้ และ เมื่อ ซีมบาสเตียน (ตามที่ เขา นั้น) ถ่ม คุนเขา และ ปฏิเสธ ไม่ รู้ เรื่อง เงิน ของ เขา ไม่ ประหลาด เขา ก็ หาร ว่า เป็น คน ออกตัญญู

ไวโอดา เมื่อ แอนโตนิโอ ไป แล้ว ก็ คิด ว่า จะ ถูก ทำ ให้ คอด้ เป็น ครั้ง ที่ ต้อง รม กลับ บ้าน โดย เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ได้ ได้ ไป ไม่ ไกล เท่าใด คู่ปรับ ของ เจ้าหัด่อน ก็ แด เห็น ว่า เจ้าหัด่อน กลับ มา อีก แต่ ที่ จริง คือ ซีมบาสเตียน พี่ชาย ของ หัด่อน ซึ่ง บังเอิน มา ถึง ที่ นี เขา จึง พุด “เดี๋ยวนี้ ท่าน ฉัน ได้ พบ กับ ท่าน อีก หรือ ?” นั่น คำ หอม ท่าน

แล้วจึงแทงเขา ขีบบาดเคียนไม่มี ความขลาด เขาหลบทัน แล้ว
ชักดาบ ออก

หญิงสาวคนหนึ่ง เป็นผู้ให้หยุดการต่อสู้นี้ เพราะโอดิเวีย ออกมา
จากเคหาสน์ และนางด้วยเข้าใจผิดว่า ขีบบาดเคียนเป็นเซสาร์โอ แล้ว
เชิญเขาให้เข้าไปข้างใน บ้าน แสดงความเสียใจมากในการที่เขา
ได้ประสบการต่อสู้ อย่าง ทุหยาบคาย ถึงแม้ว่าขีบบาดเคียน รู้ดีว่าประหลาด
ใจใน ความ สู่ภาพ ของ สตรี สาวนี้ เท่ากับ ความ ทุหยาบช้า ของข้าศึกที่
เขาไม่ รู้จักก็ดี เขาก็ยอมเข้าไปในบ้านโดยเต็มใจ และโอดิเวีย
มีความ นิสิตที่ได้ เห็นเซสาร์โอ (ตามที่นางนึกเอา) กลายเป็นคนมี
ความคิด พ้อใจในนางขึ้น มาคิดว่า หน้าตาของเธอก่อน เหมือนพิมพ์
เดียวกัน แต่ว่านี้ไม่มี ลักษณะประมาทและโกรธเคืองบนดวงหน้า ซึ่ง
นาง ต้อง บ่นว่าเมื่อ นาง บอกความรักต่อเซสาร์โอ

ขีบบาดเคียนไม่ คัดค้าน ความรักใคร่ที่นาง หวังมาให้ ดูเหมือน
เขารับไว้ อย่างดียิ่ง กระนั้นเขายัง พิจารณาว่า มัน มา อย่างไรกัน และ
เขา ออกจะ คิดว่า โอดิเวีย มี อารมณ์ ไม่ปรกติ แต่คิดเสียว่านาง
เป็น เจ้าของเคหา ที่งดงาม และการ ตั้งงาน การ จนกระทั่งการปกครอง
ผู้คน อย่าง รู้จักผิดชอบ อะไรๆ ก็ดี แต่ความรักที่ตนได้ ของนาง
ต่อเขา ปรากฏว่า มี เหตุผล พอ อยู่ เหมือนกัน เขาเห็น คดีด้วยในความ
สุภาพ และโอดิเวีย เห็นว่าเซสาร์โอ มี อารมณ์ ดีเช่นนั้น ทั้งเกรงว่า
เขาจะเปลี่ยนใจ และมี พระ อยู่ ในบ้านพร้อมแล้ว คิดจะ แต่งงาน

เสียทันที ชบาตเคียนก็ คล้อยตาม ความ ประสงค์ คน เมื่อ พิชัยกิจที่
 ดำรงแล้ว เขาก็จาก ภรรยาไป ประเดี๋ยวหนึ่ง คงใจว่าจะไปบอก
 แอน โคนิโอ เพื่อน ของ เขา ถึง เรื่อง ตาม ประเดรัฐ ที่ เขา พบ ขณะ น
 ออติโน มาเยี่ยม โอติเวีย เมื่อ เขา มา ถึง ประตู บ้าน นาง พนักงาน
 นาคัว แอน โคนิโอ นักโทษ มา ยัง ดียุก ไวโอดา อยู่กับ ออติโนนาย
 ของหล่อนด้วย และ เมื่อ แอน โคนิโอ เห็น ไวโอดา ซึ่ง เขายัง คิด อยู่ ว่า
 เป็น ชบาตเคียน เขา จึง ได้ ให้ ดียุก ฟัง ว่า เขา ได้ ช่วย ชายหนุ่ม ผู้
 ให้พ้นภัยจาก ทะเล รอดชีวิตมาได้ โดยวิธีใด เมื่อ ได้ ฟัง อย่าง
 พิศดารแล้ว ถึง ความ ภรรนา ที่ เขา แต่ง คือ ชบาตเคียน ในที่สุด ยัง
 ร้องเรียน ว่า เมื่อ ล่าม เคียน มา แล้ว ทั้ง ๓ ต่างวัน ๓ ต่างคืน เจ้าหนุ่ม ผู้
 ไม่รู้จัก คุณ ผู้ อยู่ กับ เขา ขณะ นี้ เด็ด โอติเวีย ออกมา จาก บ้าน
 ทำให้ ดียุก ไม่ คิดใจ ฟัง เรื่อง แอน โคนิโอ คือ ไป พูด ว่า “เคานเคส
 มาแล้ว บัดนี้ สวรรค์ คง มา เติบดิน แต่ สำหรับ เจ้ — ชาย ผู้
 คำของแกบ้าทั้งสิ้น ได้แกม เคียน มา แล้ว เห็น มนุษย์ น้อย น้อย อยู่ กับ ข้าง” แต่
 ยัง ให้ น้า แอน โคนิโอ ออกไป แต่ โอติเวีย ช่วย อ้าง เหตุผล ว่า เซลารีโอ
 คงไม่ เป็น คน ออกคัมพู เหมือน คำของ แอน โคนิโอ ดียุก ได้ ยิน คำ พูด
 ของ โอติเวีย ซึ่ง ต้วน แต่ เป็น ถ้อยคำ ภรรนา เขา ข้าง เซลารีโอ และ เมื่อ
 เขา เห็น จอม หกเศก ของ เขา ได้รับ ความ ช่วย เหลือ อย่าง สูง จาก โอติเวีย
 เช่นนั้นแหละ พงัน เขา ขู่ เขา ให้ กัด และ ฝึก พยาบาททันที เมื่อ เขา จะ จอม
 ไป เรือกให้ ไวโอดา ตามไป ด้วย กล่าว ว่า “เจ้าหนุ่ม มา กับ ขั้

ความคิด ของ ชักส์ และ มิค เลย์ แล้ว” โดย ความ โกรธแค้นของเขา
 แฉ่ง คำไวโอตา แทน ที่จะ ประหาร เลย์ทันที แต่ความรักของเจ้าหล่อน
 ทำให้เจ้าหล่อนไม่ขาด อีกต่อไป พูดว่าเจ้าหล่อนยอมรับ ความตาย
 โดย ชื่นชม ที่สุด เพื่อให้ ความ สบาย แก่ นาย ของหล่อน แต่ โอติเวีย
 ไม่ยอม เลย์ สำนั ร้อง ขึ้นว่า “เซสาร์โอตาจะไปไหน?” ไวโอตา
 ตอบ “ตาม เขาไป เพราะฉันรัก เขายิ่งกว่าชีวิต” อย่างไรก็ดี
 โอติเวียก็ไม่ได้ให้ ไป โดย ประการ ชื่น ดัง ๆ ว่า เซสาร์โอตาเป็น สำนั ของ
 นาง และให้ ไป เรียก พระมา ซึ่งพระ กล่าว ขึ้น ว่ายังไม่ถึง ๒ ชั่วโมง
 พิการ เขาได้ ทำ พืช แต่งงาน เด็ด โอติเวีย กับ ชายหนุ่ม คนนี้ หมก
 หวัง ไวโอตา คำน ว่าเจ้าหล่อนไม่ได้ แต่งงานกับ โอติเวีย พยาน จาก
 โอติเวีย และพระทำให้ เธอได้ เชื่อว่า มหาดเล็กของเขาได้ ปลดหนี้พัย ของ
 เขา ซึ่งคำราคาไว้ ยิ่งกว่า ชีวิต จริง แต่คิด เลย์ ว่ามัน ด้วยเกินเธอ
 กลับคืนได้ เลย์ แล้ว เขาจึง อ้างว่า โอติเวีย ผู้ ซื่อสัตย์ และคน ทรยศ
 หนุ่ม สำนั ของนาง และ เรียก ไวโอตา มา เคียง ว่าอย่าให้ เขา เห็น หน้า
 อีก แล้ว (ตามที่ ทุก ๆ คน คิด) ปรากฏ ตั้ง อดีตจรรยา และ พระมี
 เซสาร์โอตา อีกคนหนึ่ง เข้า มา และ กล่าว ทัก โอติเวีย ว่า เป็น ภรรยา ของ
 เขา เซสาร์โอตา คนใหม่ นี้ คือ ซีม่าสเดียน สำนั ตัวจริง ของ โอติเวีย
 และ เมื่อ ทุกคน หาย ประหัดใจ ที่ ได้ เห็น คน สองคน มีหน้าตา เหมือนกัน
 ดำเนิน เหมือนกัน และ ค่อย ๆ เดิน กัน ที่ ชาย นอน แล้ว เริ่ม ตาม
 ไป กัน และ กัน เพราะ ไวโอตา คง รู้ว่า พืช ยังคง ชีวิต อยู่ แต่

ข้าบัสเคียนไม้ ทราบ เรื่อง น้องสาว มา ปลอมตัว เป็น ผู้ชาย เพราะ คิด ว่า จม น้ำตาย เสีย แล้ว ยัง ไม่ ค่อย เชื่อ ดังนี้ แต่ ไฉน อด รับ รอง แข็งแรง ว่า เจ้าหล่อน คือ ไฉน อด จริง ๆ ทั้ง เป็น น้องสาว ของ เขา แต่ ปลอมตัว เสีย เช่นนี้

เมื่อ ความ เข้าใจ ผิด ชัด กระจาง โดย ความ คล้าย คลึง อย่าง ที่ สุด ระหว่าง พี่น้อง ฝ่ายใด ทราบ กัน ขึ้น ต่าง คน หัวเราะ เยาะ โสียด เว้ย ที่ หอง อย่าง น่า สนุก มา รัก กับ ผู้หญิง แต่ โสียด เว้ย ไม่ แสดง ความ รังเกียจ ใน การ เปลี่ยนแปลง เมื่อ นาง ทราบ ว่า นาง ได้ วิชา กับ พี่ชาย แทน น้องสาว

ความ หวัง ทั้ง สิ้น ของ ออสิโน มา ขอสำน ดง โดย การ แต่ง งาน ของ โสียด เว้ย ครั่ง นี้ และ โดย ความ หวัง ของ เขา ความ รัก ที่ ไร้ ผิด ทั้งหมด ดู เหมือน ว่า ตระลาย หาย ไป และ ความคิด ของ เขา ทั้งหมด ไป รวม อยู่ ที่ เหตุ ซึ่ง เซลารีโอ หนุ่ม คน โปรด ของ เขา กลับ เป็น สตรี สาว สวย เขา พิศุ ไฉน อด ด้วย ความ พอใจ ยิ่ง และ ระลึก ถึง เรื่อง ที่ เขา คิด ได้ ว่า เซลารีโอ นี้ ข้าง สวยงาม นี้ กระไร รูป รวม เขา ว่า เจ้าหล่อน คง สวย ยิ่ง เมื่อ แต่ง ตัว อย่าง ผู้หญิง ทั้ง จำ ถึง คำ ที่ เจ้าหล่อน กล่าว บ่อย ๆ ว่า เจ้าหล่อน รัก เขา ซึ่ง ใน เวลานี้ ดู เหมือน แต่ เพียง ว่า เป็น คำ แสดง โดย หน้า ที่ ของ มหาดเล็ก ผู้ สวามี ภักดิ์ แต่ บัดนี้ เขา ทาย เขา ว่า ยัง หมายถึง ความ ไป ยิ่ง กว่า นั้น อีก เนื่อง ด้วย คำ พูด ที่ อ่อนหวาน ของ เจ้าหล่อน หลาย ครั่ง ซึ่ง เปรียบ เหมือน แจ่ม บัญหา แก่ เขา นั้น กลับ เข้า มา รวม อยู่ ใน ใจ และ เขา จำ เรื่อง เหล่า นี้ ไป อีก ไม่นาน กว่า ที่ เขา ต้อง การ ได้ ไฉน อด

มาเป็นชายา จึงพูดกับเจ้าหล่อนว่า (เขา ออด เรียกเจ้าหล่อน ว่า เซดาร์โอและเจ้าหนุ่มไม่ได้) “เจ้าหนุ่ม, เจ้าได้พูดกับฉันนับเป็น พันๆ ครั้งว่า เจ้าจะไม่รักผู้หญิงเท่ารักฉัน และโดยกิจการอันซื่อสัตย์ที่เจ้าได้กระทำมาเป็นอันมาก ด้วยความละมุนละม่อมเรียบร้อย และทั้งได้เรียกฉันเป็นนายมานานแล้ว จึงตั้งใจให้เป็นคุณหญิงของนายของเจ้า และเป็นชายาที่แท้จริงของออดิโน”

โอดิเวียเข้าใจว่า ออดิโน ทำความตกลงแห่งความคิดนั้น ดำไว้แล้ว ซึ่งนางไม่มีความเคียดแค้นไว้ออดาเลย จึงเชื่อเชิญทั้งสองคนให้เข้าไปในเคหาสน์ และนิมนตร์พระซึ่งดีเลิศมากกระทำพิธีวิวาห์ มงคลนางกับซึบาสเตียนใน ตอนเช้า ให้กระทำพิธีเสกสมรส ออดิโนกับไวโอดาใน เวลาต่อไปแห่งวันนั้น ดังนั้น พี่น้องฝาแฝดจึงได้แต่งงานในวันเดียวกัน พายุจัด และเรืออัปปาง ซึ่งทำให้เขาจากกันนั้น เป็นวิบัติ นำมาซึ่งโศกตราบอย่างสูงส่ง ไวโอดาได้เป็นชายาของออดิโน ด้วยแห่งอิตติเวีย และซึบาสเตียนได้เป็น สวามีของเคานเตส ผู้รัววยทั้ง ศักดิ์ และทรัพย์สิน คือ เดดี โอดิเวีย.

(ต่อจากเล่ม ๔ ตอนที่ ๘)

-๕-

ในวัน ค่ำมาที่ ทิดบ๋อมได้ รายงาน เรื่องให้ คุณตง ทราบ ตลอดแล้ว ทำให้คุณตง บังเกิดความ สนุก มาก คุณ ทั้ง ทิดบ๋อม ที่ เปน บรม ย่า มอห์ แด คุณ ครุ เป้น ที่ แดงตง ความ บังอาจ ตบ คม แก่ ยิ่ง ขึ้น

“ ข้า บอก แล้ว นี่ หวอ ว่า เจ้า นะ มัน แยก แด่ อ้าย ทิม ทิม ไว้ เต็ม กระบาน ” คุณตง พูด อย่าง กระแทก ๆ “ ชะ ชะ อ้าย เป้น มิ่ง นะ มิ่ง บังอาจ กอด รุบ ตู กู ได้ ถ้า พ่อ พบ คำ ตา เกอะ มิ่ง พ่อ ไม่ กา หนั แฉ้ย ก็ ย่า นั บั กือ ชี ” คุณตง บัน ตาด โทะชะ ม่น กะ ปอด กระแปด

นี่ เปน ตัว อย่าง วาตะ ที่ ตง เป้า พด้าม โปนทะนา ด้วย ความ โกรธ และ แค้นใจ แต่ คุณตง ก็ ไม่ วัจจะ ทำ ประการ ไใด ได้ แท้จริง หรือ ที่ ถูก แก่ น่า จะ ขนบ แม่ บั น ให้ ยับ โดย จะ เขียน ตั กัก ชัง อย่าง ไใด ก็ ย่อม มี อำนาจ ทำ ได้ แต่ แก่ ก็ หา ได้ ว่า ตัก คำ หรือ เขียน ตัก เปะ ไม่ ทั้ง นี้ จะ ว่า

เพราะ รัก หรือ สงสาร ก็ไม่เชิง แต่ความจริงนั้น คุณลุงก็ออกจะ
เกรงๆ ใจ ลูกสาวผู้สุดซื่อมาก ความเกรงใจ มิใช่ว่าเพราะ
คุณมีบุญคุณแก่พ่อ มากกว่าที่พ่อบังเกิดเกล้ามีบุญคุณแก่ลูกก็
หาไม่ แต่มีข้อสังเกตใจคุณลุงอยู่อย่างหนึ่ง ที่แก่นักถึง คิดได้ว่า เมื่อ
ครั้งแรกจะได้กับคุณป้า เป้ามารดา แม่ป้า นั้น บิดามารดาฝ่ายคุณ
ป้า เป้า ก็ไม่ยินยอมให้ลูกสาวกับ แกเหมือนกัน แต่แกก็ประหลาดแม่
เป้าโดยใช้ภษาคีตั้น เบนเครื่อง บัน หักใจว่า “ปดูละเลือนตามใจเจ้า
ของ มีคู่ครอง ความใจ คน” ฉนั้นถึงพ่อแม่ ไม่ยินยอม เมื่อเรา รักกัน
แล้ว ก็ควรได้กัน การ มีผู้ มีเมีย มีน เป็นงาน เป็น ความสุข ของเรา
ต่างหาก ไปเกี่ยวข้องกับพ่อแม่เมื่อไรเล่า... ดังนั้น แม่เป้าจึงได้ตาม
คุณลุงไป และดังนั้น แกจึงไม่กล้าเชียวเขี่ยแม่ป้า นัก เพราะ เมื่อ
ขนาด หล่อนเข้าที่ไร หล่อนก็กลับ ย้อน ยก ภษาคีตั้น มาถามว่า
พ่อ ต้ม เลี้ยง แล้วหรือ ซึ่งแกก็ต้อง หน้าแดงไป ฉนั้น ตั้งแต่ครั้ง นั้น มา
คุณลุงเป้าก็ เห็น ว่าที่จะให้เบบผลสำเร็จ โดยการ บังคับ นั้น ไม่ได้เป็น
แน่ นอก จะเสีย ความ ยุติธรรม จำต้องเดิน อุปาย อย่างอื่น เป็น เครื่อง
ประเด้า ประโคมใจ แม่ป้า แต่ ก็ ด้วย ความ ผอณ ผัน ของ แก นั้นเอง
ปรากฏว่า แม่ป้า ยังได้ ใจ กำเรียบ หนักขึ้น จนครั้งนั้น ซึ่งถึง แก ไป
ยอมให้ผู้ชาย กอดจูบ กดาง ส่วน และทั้ง ทำกัน ต่อหน้า คน เลี้ยง ด้วย
ดูช่างไม่ กดวไม่ เกรงไม่ อาย ช่าง เป็น สมัยใหม่ เลี้ยง จริงๆ คุณลุง
จึง รู้สึก เป็น ที่ หนักใจ มาก คิดว่า ต้อง รับ จัดการ อย่างหนึ่ง อย่างใด

ให้สำเร็จไป ขึ้นทั้งไว้ชาจะเสียการ แลเชื่อมั่นว่า ความคิดเด็กวิเศษ
ผู้ใหญ่ได้ ยิ่ง ถูกด้วยแล้วก็ทให้โทษ จะทันพอ ฉะนั้น เมื่อการ พันธ
กระชั้นชิดเข้ามาเช่นนั้น เมื่อทำโดยดี ไม่สำเร็จ ก็จำต้องดำเนินกต
อุบาย กัน เท่านั้น

เมื่อ นึก ถึง อุบาย ทำให้คุณลุง ยิ้ม ออกมาได้ และยัง นึก เห็น
ทางโล่ง ตลอดจนก็เกือบ ๆ จะ หัวเราะ ออก มา ดัง ๆ จน ทำให้ ทิดบ่อม
ซึ่ง นั่ง หน้า คว่า เพราะ หมด ความคิด แล้ว นั้น พดอย ทำ หน้า เหย ๆ
เบ๊ ๆ ออก มา ด้วย แต่ก็ หา ได้ รัว อี โหน อี เหน่ อย่าง ไດ มิ ได้

“อ้ายทิด ยัง ัง ทำ หน้า เปน ปดาทู เค็ม เห็น จะ หมด แค้ม แล้ว ดี
อะ อะ อะ” คุณลุง พุด อย่าง นึก ว่า ตน เติง กว่า ไคร ๆ
ทิดบ่อม ด่าย หน้า แล้ว พุด “ว่า ก็น ด้วย แค้ม คุณะ มัน ก็ ยัง มี
พด ขยาย อัก บ้าง คอก แต่ ที่ เจ้า หต่อน ไม่ รัก ฉน เสีย เถย นั้น แหะ
มัน เปน ข้อ สำคัญ”

“ปะ ก็นั้น นะ ดี ยัง จะ คย ว่า มี แค้ม อยู่ อัก ไค”
“ฉน คิด ว่า เจ้า ครุแบ่น เปน ตัว สำคัญ อยู่ คน เดียว ที่ ทำให้ แม่ เปน
ไม่ รัก ฉน ฉน ถ้า ก่า จิต ให้ มัน ออก นอก ทาง เรา เสีย ได้ และ แม่ เปน
ไม่ มี ที่ รัก อื่น แล้ว ก็ คง ต้อง รัก ฉน เปน เน” ทิดบ่อม ขยาย ช้ เทื่อ

“กย แปร ว่า ให้ ผู้ ชาย ตาย เสีย ทั้ง โลก เหลือ แต่ เอง เท่านั้น ช้
อ้ายทิด เฮย เอ่ง มัน อิน เสีย จริง ๆ ผู้ ชาย ใน บาง นม แต่ เจ้า ครุแบ่น
กับ เอ่ง เท่านั้น เมื่อ ไร อะ เมื่อ มัน ไม่ รัก เอ่ง และ ไม่ มี ครุแบ่น จะ รัก แล้ว
มัน จะ รัก คน อื่น ๆ อัก ไม่ ได้ วั”

“ครับ เจอ เจอะ เฮ้อะ เฮ้อะ... แล้วผมก็... ฮะ ฮะ เออ, แค้น คุณลุง คิดว่า แม่บ้าน จะ ยอม เป็น บุษบา แะ นะ หรือ ครับ”

“ฮอน เจ้าไม่ ต้อง คิด ถึง คอก น้า เป็น หน้า ที่ ของ ข้า เอง ข้า ทำ อะไร มา สำเร็จ เพียง ไฉน เจ้า ย่อม เห็น อยู่ แล้ว ไม่ได้ ด้วย นา เย็น ก็ คง ใช้ นารอน มาย ก็น่า แข็ง” ดุง เป้า คุย

“ครับ ๆ ผม เห็น แล้ว ใน ความ สามารถ ของ คุณลุง และ ส่วน ผม ก็ จะ ไม่ ให้ เหลว ไหล ได้ เหมือน กัน แหม, ผม บ่ ต้ม ใจ อย่าง ไร พอก พอ แต่ว่ สึก ว่า คราวนี้ จะ ได้... ฮะ ฮะ...” ทด บ่ ยอม ถึง โดด

ทั้งสอง คน ต่าง ตี ใจ และ ภูมิใจ ใน ความคิด หวัง ของ ตน ที่ จะ ถึง ผล สำเร็จ ใน ชิง นาง ส่วน คุณลุง ก็ บัด ติ การ จะ สำเร็จ ได้ ด้วย ความคิด ของ แก ซึ่ง นับ ว่า เป็น ความคิด ชิน ฉลาด ยิ่ง ดัง ที่ ทด บ่ ยอม ได้ ให้ ความ ยก ย่อง แล้ว ส่วน ทด บ่ ยอม ก็ บัด ติ คราวนี้ คง ได้ หญิง ทรภ คือ แม่บ้าน มา เป็น คู่ ครอง สม ประสงค์ แต่ อนิจจา ความ ตี ใจ ชิน หน้า มาก เกิน ไป จน บัด บง นย นตา คน ทั้ง สอง มิ ให้ เหลว ใ เห็น ว่า มี ใคร มา ตอบ ฟัง ความ ที่ เขา สัน ทนา กัน นน ไม่ เพราะ ถ้า จะ คุ ไป ทาง ไต ถุน นอก ชาน ที่ สูง ไล่ ตาม นัง พุด กัน อยู่ นน แล้ว ก็ จะ ได้ เห็น แม่บ้าน กำลัง ตะ แคง หู ฟัง อย่าง ดัง เจ แต่ แม่บ้าน จะ มา แอบ ฟัง อยู่ ตั้ง แต่ เมื่อ ไร และได้ ยิน ใจ ความ สัก เพียง ไต นน ก็ ไม่ มี ใคร จะ รู้ ได้....

* * * *

-๖-

รุ่งขึ้นถึงวันกำหนดพิธี ตกเวลาค่ำเมื่อคุณลุงเฝ้าได้จัดการ
บังคับให้แม่บ้านทำสัญญากันเรียบร้อยแล้ว พอเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมง
ครึ่ง พ่อตลกก็พากันไปยังโบสถ์วัดมกรุดแต่ตัวพ่อตลกโดยเจียมๆ

พิธีการที่เรียกว่า ขนบธรรมเนียมไทย ซึ่งพ่อตลกได้สัญญากันจะ
กระทำการ คือ ขนบ คุณลุงได้เรียกแม่บ้านมา ขนบ เป็นใจ ขนบว่า
การที่แม่บ้านเป็นลูกขี้ใจของคุณลุง ซึ่งเป็นพ่อ ไม่ยอมแต่งงานกับ
ทิดบอมบั้น เป็นความประพฤติอันไม่ดีอย่างยิ่ง หดง เรียกว่า
ไม่รู้จักบุญคุณของพ่อ หรือ ออกคณิณ คอ พ่อ

แม่บ้านเถว หดงก็ถือสัญญาของบิดาที่ว่า ปลดเรือน
ตามใจเจ้าของ มุกครองตามใจคน นั่นเอง อย่างนี้ จะว่า ออกคณิณ
อย่างไร และถ้าหดงยินยอมแต่งงานกับทิดบอมบั้นเสีย ออกก็จะกลายเป็น
เป็น ออกคณิณ แก่ตนเอง ด้วยใจหดงไม่รักทิดบอมบั้น จะเป็นการ
ผิดสัญญาของพ่อ อันนับว่าไม่เป็นการเคารพอีกด้วย

ข้อหาข้อนี้ เป็นอันว่าแม่บ้านแก้ตัวไปได้ เพราะคุณลุงก็อาจ
ไม่รู้จะพูดเขาชนะลูกสาวได้อย่างไร แกจึงกล่าวต่อไปว่า การที่
แม่บ้านยอมตัวให้ผู้ชายทอดจูบเล่น และทั้งนี้ที่เปิดเผยต่อหน้าผู้คน
ด้วยนั้น เป็นการทำความรำคาญให้แก่ตัว และตัวราคาอย่างถูก เป็น
การนำอับอายที่สุด

ชื่อนี้ แม้มัน แก้วว่า ที่ทำตังนั้น เป็นการ ทดลองน้ำใจกัน อย่าง ดี
ว่าความรัก จะมี แก้วกัน จริง เพียงใด ดีกว่า คดโกง ชน ที่ไม่มี การ
ทดลอง เด็ดเดี่ยว เพราะ เมื่อได้กัน จริง แล้ว ก็ จะ จิตใจ กันโดยง่าย
แต่ มันไม่ เห็น ว่า เป็น การ อวด และไม่ ใช้ที่ เบ็ดเสร็จ ด้วย สมัยนี้
เขาไม่ ถ้อกัน เคย เห็น เขาจับ กัน ต่อหน้า ประชมนก ก็ ถมไป นึกก็ เป็น
ใน ส่วน ของ ตน และ ก็ ต่อ หน้า ทดบ้อม เท่านั้น ไม่มี คนอื่น อีกเลย
กลับ จะ ดีเสีย อีกที่ ทดบ้อม จะได้ เป็น พยาน ไม่ ให้ ครุบนัน ปฏิเสธ ได้ ใน
เวลา หลัง ถ้าให้ เขาจับ ด้วย ไม่มี คน เห็น ภายหลัง เขา ปฏิเสธ เสีย
จะ ไป เอา อะไร กับ เขาได้ และการ พันนี้ เมื่อ หญิง ชาย รัก กัน จริง แล้ว
เขาก็ ประพฤติ กัน ทุกคน ไม่ เห็น ใคร เว้น ได้เลย หรือ พ่อเอง ไม่ เคย ทำ ต่
ชื่อนี้ เด่น เขา คุณตง อิงไป อีก จะ ว่า มัน ผิด หรือ ถูก ก็ เขา แน่
ไม่ได้ ด้วย คุณตง ก็ หมด คำ ที่ จะ พูด ได้ ตอบ ให้ เห็น คำ เห็น ชาว ลงไป
เหมือน กัน ที่ สด พูด รวม ๆ เอา ว่า “นั่นแหละ อย่างไร ก็ ต้อง นับ
ว่า เป็น อาการ ไม่ ควร กระทำ มัน เป็น ความ ประพฤติ ไม่งาม แต่ ข้า
จะ พูด เอา ชะเอง ก็ ยาก ปาก เอง คม เหมือน แม่เอง

“ก็ ยังงั้น พ่อ มา พินัย หา ตะเข็บ ทำไม ละ ฉัน บอก กครั้ง แล้ว
ว่า ฉัน ไม่ ยอม เป็น เมีย พบบ้อม เป็น อนชาติ” มัน ด่า ทบ

“ข้า ก็ บอก เอง ก็ ห็น แล้ว ว่า จะ ไม่ ยอม ให้ เอง ได้ กับ เจ้า ครุบนัน
เป็น อนชาติ หา” คุณตง ออก ถอน นิด

“นั่น เรียกว่า พ่อ ไม่ มีความ ยุติธรรม” มัน โกรธ

“ยุติธรรมดี ข้ากำลังคิดว่าจะจัดการให้เป็นยุติธรรมทีเดียว”

คุณลุง พุด เข้า ทาง

“จัดการ ยังไง พ่อจะจัดการ ยังไง?” แม่เป็น ขนัย ถาม

“เขาเถอะเจ้า จง พัง พ่อจะ อธิบาย ให้ละเอียด ก่อน แล้วเจ้า
จึง ออก ความ เห็น มา” คุณลุง กล่าว ต่อไป “บัดนี้ ความ ประสงค์
ของ พ่อ กับ ของ เจ้า เป็น อัน ไม่ ตรง รอย กัน และ ต่าง ก็ จะ ไม่ ยอม กัน
แต่ ไม่ ได้, การ ที่ จะ ชัด ใจ กัน ข้าง หนึ่ง ข้าง ใด ย่อม ไม่ ได้ และ จำ เป็น
ต้อง ให้ ถึง ที่ สุด ลง ด้วย ความ เรียบ ร้อย”

“ถูก ละ” แม่ เป็น สอด “ฉัน ก็ ต้อง การ ให้ เรื่อง ถึง ที่ สุด โดย
เรียบ ร้อย และ เร็ว ๆ ด้วย จะได้ หมด ยุ่ง กัน ที่”

“นั่น ดี พ่อ จึง คิด ว่า เจ้า ไม่ ยอม แ่่ง งาน กับ ทิด บอม พ่อ ก็
ไม่ ยอม ให้ เจ้า ได้ กับ ครู เบ็น เมื่อ ต่าง ก็ ยอม กัน ไม่ ได้ เช่น นั้น แล้ว ทาง
ที่ จัง ต้อง หา ทาง ที่ เป็น ยุติ ธรรม ที่ สุด คิด ดิน ลง ไป”

“ละ ยัง ไง?” แม่ เป็น สอด ถาม

“คือ ว่า ใช้ วิธี เสี่ยง ทาย” คุณลุง ออก อธิบาย

“อะ จะ ให้ ฉัน ทั้ง พวง มา ตี เป็น รจนา ยัง ไง?”

“ไม่ใช่ ใช้ เสี่ยง เทียน อย่าง บุษบา”

“พ่อ อธิบาย อีก ก่อน ฉัน ยัง ไม่ เข้า ใจ” แม่ เป็น ทำ กะ

“ละ ยัง ไง, พ่อ จะ พา เจ้า ไป ยัง โบสถ์ วัด มะกรูด แล้ว ให้ เจ้า ปฏิญาณ

ต่อ พระ ว่า เจ้า จะมี คู่ แต่ ยัง ไม่ เป็น ที่ ตก ดง กัน ได้ ด้วย ความ เห็น

ของเราขัดกันนั้น

ขณะนี้จึงขออำนาจพระได้โปรดบันดาลให้
เจ้าได้กับผู้ที่เปนคู่ครองกันจริง ๆ โดยเมื่อเจ้าเดินออกจาก

โบสถ์ไปนั้น ใครเป็นเนื้อคู่ของเจ้าก็ขอให้ได้พบกันและรับเจ้า
ไปเป็นภรรยา ถ้าผู้ที่มีใช้เนื้อคู่แม่เจ้าจะรักกันอยู่ก็ขออย่าให้
ได้พบกันเลย ดังนี้”

“เอะ, ก็เมื่อไม่พบใครเลยล่ะคะ?” แม่ปิ่นยิ้มถาม

“วันอื่นก็ทำพิธีกันใหม่ เจ้าต้องเดินวันละเที่ยวจากโบสถ์มา
บ้านจนกว่าจะพบเนื้อคู่”

“ไม่ว่าพบใครเป็นต้องรับเขาเป็นคู่ทั้งนั้นสิ?”

“ยังงั้น, ตั้งแต่บุญกรรม เว้นแต่เขาจะไม่รับเจ้า แต่เฮ้ย,
มันต้องพบสิ่น่า ในหนแรกนี่แหละ ไม่พักต้องทำถึง ๒ หน ๓ หน
ตอก” ตูบเป่าพูดอย่างมั่นใจ

“เอะ, ยังงั้นถ้าพ่อจะนัดให้ พี่บ๊อมเขา มาคอยดักพบกับฉัน
แล้วสิ” แม่ปิ่นกระซิบ

“อ้าย, เป่ดำน่า นอกจากพ่อกับเจ้าแล้วไม่มีใครรู้เรื่องเลย
ทำเช่นนั้นจะเป็นยุติธรรมรึ เจ้าไม่ควรวิตก เพราะเราถือบุญพระ
บุญเจ้าเป็นที่คุ้มครอง ท่านคงทรงบันดาลให้ได้พบกับเนื้อคู่จริง ๆ
สิ่น่า”

แม่ปิ่นทำอึ้งดังเตใจ ความจริงเล่ห์เหลี่ยมของเจ้าหัดอนจะมี
อย่างไรก็ดี แต่ที่คงไม่อาจวิตกในข้อที่ ถ้าพลาดพลั้งลงไปแล้วจะ

เป็นเหตุร้ายแก่หัตถ์นอนมาก และเดชะนี้ อันนี้ ถ้าหัตถ์นอนมิได้ทราบ
แต่ชั้นต้นแล้ว ก็จะเป็นการเสียที่ของหัตถ์นอนอย่างแก่ ไม่หัด บัดนี้
หัตถ์นอนคิดมันใจในอีกผู้หนึ่ง ว่าคงไม่ทำเหตุใหญ่ให้เสียที่เขา และ
คิดมันใจในคุณพระที่จะไปรบมันดาต จึงตกลงใจที่จะรับสัญญา

“ยังงี้, เจ้าจะตกลงสัญญาใหม่ และถ้าไม่ยอมตามนี้ พ่อ
ก็ไม่ยอมให้เจ้าได้กับครูเบนเหมือนกัน” ตูงเป่าพูดโดยจะมัดให้แน่น

“ก็ถ้าฉันไม่ยอม และฉันไปกับครูเบนเสียเฉยๆ พ่อจะว่า
อะไร” แม่เบนดวง อย่างฉลาด

“อย่างนั้น ฉันนับว่าเป็นคน...” ตูงเป่าเกือบจะตกคำว่า “เด
ลงไปแล้ว” แต่มาคิดถึงเหตุการณ์ของคนที่เป็นมาแต่ก่อนได้ จึง
ซุกเสียทันทีแต่เปลี่ยนเป็นคำว่า “ไม่รักพ่อนะสิ”

“อย่างนั้นก็ตามใจพ่อ ฉันเป็นลูกย่อมนับถือพ่อ เมื่อพ่อ
เห็นว่าเป็นความยุติธรรมดีแล้ว ฉันก็ไม่ขัดขืน” แม่เบนพูดอ่อยๆ

“ยังงั้นซุกรักของพ่อ การของเราก็จะเสร็จไปโดยเรียบร้อย
ไม่ต้องขัดใจกันอีก” ตูงเป่าโล่งนัยมาก

“แต่พ่อสัญญาแน่ะละ ว่าเมื่อฉันพบชายใดเป็นคนแรก และ
เขารักฉันเป็นภรรยาแล้ว พ่อต้องยินยอมโดยดีจริง” แม่เบนมัดบ้าง

“แน่นอน, แน่แน่นอนเทียวลูก ชายคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม พ่อ
เป็นยกให้ทีเดียว” คุณตูลูรับรอง

ดังนั้นการทำสัญญาก็เป็นที่ตกลงกัน โดยต่างคนต่างก็นึกว่า
ตนได้เปรียบ ต่างคนก็หวังซึ่งชัยชนะ ต่างคนก็มีใจขึ้นบานยิ้มก้ม

และต่างก็นึกว่า คราวนี้เป็นสำเร็จเราละ นี่แหละเราท่านทั้งหลาย
ความ สำเร็จ ก็คง มีจริง ดัง พอดีทุกสิ่งทุกอย่าง นี่ แต่จะเป็น ความ สำเร็จ
ดี แก่ ฝ่ายใด ซ่อน แหะ คง เป็น ปัญหาที่จะ ต้อง คอยดู ไป ดังนั้น พอ
ดู ก็ ได้ พากัน ไป ยัง โบสถ์ วัด มะกรุต ดัง กล่าว แล้ว ข้าง ต้น . . .

- ๓ -

เมื่อไป ถึง บริเวณ โบสถ์ ก่อน จะ เข้า ไป ใน กำแพง แล้ว คุณหญิง เป่า
เสียง ขลุ่ย แด่ ขวาท รวด ดู ตาม โคน ต้นไม้ โดย ประสงค์ จะ พบ สิ่ง หนึ่ง
สิ่ง ใด ขึ้น ต้น ใจ คอ แด่ ออก จะ เต้น ตัก ตัก เมื่อยัง มิ ได้ เห็น สิ่ง ที่ ประสงค์
ต่อ เมื่อ ได้ คราว จดู ลัก ครัว ดัง เกิด เห็น สิ่ง ที่ หมายถึง แล้ว โบก หน้า คุณหญิง
จึง มี อาการ ยิ้ม แฉ่ง ออก มา ได้ ด่วน แม้ เป็น ความ จริง ใจ คอ ก็ มิ ดู ติ
หาย ใจ ไม่ ใคร ทัก ท้อง เหมือน กัน แต่ ก็ ลัก ด ชก ลัก ใจ มิ ได้ แล้ง กิริยา
ให้ ท่าน บิดา เห็น ระแคะ ระคาย ได้ ครั้น พากัน เข้า ไป ใน โบสถ์ ที่ มี ดแล้ว
คุณหญิง จึง จด เทียน ขึ้น เพื่อให้ มี แสง สว่าง ต่อ จาก นั้น เมื่อ ได้ หยุด พัก
รอ เวลา พอ ส้ม ครอบ แล้ว แด่ ก็ บอก ลูกสาว ให้ ลง มือ ทำ พิธี เติ่ง เทียน
แม้ บุษบา บัน ก็ รับ เทียน ฐป มา จดู นั้น ลูก เข้า ถง ตรง พัก คร พระ
พุทธ ปฐม ภากร เมื่อ ได้ กราบ นมัสการ แล้ว จึง ออก วาจา อธิษฐาน ว่า
“ข้าพเจ้า ขอ กระทำ สัตย์ ปฏิญาณ ต่อ พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า
พระสงฆ์เจ้า บัดนี้ ข้าพเจ้า จะ เติ่ง กุ ครอง โดย วิถี ออก จาก โบสถ์ เดิน
ไป สู่ บ้าน และ ใน ระหว่าง ทาง นั้น เมื่อ ข้าพเจ้า พบ ชาย ใด แด่ ชาย นั้น

ยินดี รับ ข้าพเจ้า เป็น ภรรยา ข้าพเจ้า จะยอม รับ ชาย นั้น เป็น สามี โดย
เต็มใจ ทั้งนี้ ขอ อำนาจ พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า จง
บันดาลให้ข้าพเจ้าได้ พบ กับ ชาย ผู้เป็น เนหะคุ อัน แท้จริงเป็น คนแรกเกิด
เจ้าประคุณ”

คุณตุงเป่า เมื่อ เห็น ลูกสาว กระทำ ดัชนี แล้ว ตนเอง ก็ กระทำบ้าง
โดย กล่าว วาจา ว่า “ข้าพเจ้า ขอ ปฏิญาณว่า ข้าพเจ้ายินยอม รับรอง
ตาม คำ ปฏิญาณ ของ ลูก และ ยินดี ยก ลูก ของ ข้าพเจ้า ให้แก่ ชาย ผู้ที่
ได้ พบ กับ หล่อน เป็น คนแรก นั้น โดยไม่ มีความ ขัดข้อง เลยทีเดียว”

ณ บัดนี้ ถึง เวลา อัน สำคัญ เสียง ระฆัง ใน วัด ต่ำยาม ดัง กังวาน
ขณะที่ ภายใน โบสถ์ กำลัง กระทำ อธิษฐาน กัน ระหว่าง พ่อลูก นั้น ณ ภาย
นอก โบสถ์ นั้น ก็ บังเกิด เหตุการณ์ ขึ้น ประจวบ กันพอดี

บุคคล ผู้หนึ่ง ซึ่ง มา เฝ้า แอบ อยู่ โคน ต้นไม้ ข้าง โบสถ์ ตั้งแต่ เวลา
ก่อน หน้า พ่อลูก มา ถึง ดัง ที่ คุณตุงเป่า สังเกต เห็น แล้ว นั้น เมื่อ เห็น
ว่า พ่อลูก ได้ เข้า ไป ใน โบสถ์ แล้ว ประมาณ เวลา เห็น ว่า พ่อดี ที่ ตน
ควร จะ เข้า ไป ให้ โทษ ประตุ โบสถ์ อีก จึง ได้ ลูก ขึ้น สบัด แข้งขา ที่ มั่น
ชา โคน ต้อง นั่ง ขด อยู่ นาน ให้ เส้น สาย ยืด แล้ว ก็ ของ ย่าง เข้า ไป แต่ ใน
ทันใด พ่อ จะ ผ่าน เข้า ประตุ กำแพง แล้ว นัยน์ตา บุคคล ผู้ นั้น ก็ พลัน
แต่ สบ ภาพ อัน หนึ่ง คือ ภาพ แห่ง เบรต อสูรกาย ปรากฏ กระจ่าง
อยู่ ตรง หน้า หัวใจ ของ บุคคล ผู้ นั้น คือ ทิตบ้อม นั้นเอง ก็ อัด อัด แน่น
ลงไป เกือบ จะ ไม่ ทำการ คิด โต้ ทิตบ้อม หยด ซังก จัง อยู่ พลัน ระลึก

ถึง ความ เดิม คง แต่ ครั้ง เมื่อ บวช อยู่ ทัด ณ ชน มา ได้ ว่า ชาว บ้าน บาง พุด ทัด ไป ย่อม ทราบ ดี ทุก คน ว่า ผู้ เปรี๊ย ที่ โปสถ์ ณ คุร่าย เพียง ไร ชาว ความ คุร่าย ของ มัน ปรากฏ ว่า ร้าย กาล นาน ถัด ที่ สุด มี หลาย คน ที่ ถูก หลอก แล้วย ก็ ตาย หรือ มี คน นั้น ก็ ต้อง เปน ใช้ หัว โกร่น บาง คน เคย เปน ผู้ ใน ท้อง บ้าง คาด ขะ โมย บ้าง เห็น ขา บ้าง บ้าง คน ก็ เคย หู ตั้ง ไป ฯลฯ เพราะ ที่ ต้อง บัวย ใช้ นอน ชม อยู่ นาน ๆ

ทิด บ่อม ย่อม ทราบ เรือง น อยู่ ใน ใจ เปน อย่าง ดี แม่ เมื่อ แยก ยัง บวช เปน พระ อยู่ ก็ ยัง ไม่ หาญ เข้า ไป ใน บริเวณ โปสถ์ เวลา คำ คั้น คน เดียว ได้ แต่ ที่ ครั้ง นั้น แกล้ง หาญ เข้า มา ก็ เพราะ ต้ม มิ ได้ นัก ถึง เรื่อง ผิด ผ่าง เลย ที่ เดียว เหตุ ด้วย หัว ใจ มุ่ง อยู่ ทาง เดียว แต่ ใน กิจ ที่ คน จะ กระทำ คือ กิจ ที่ คน จะ ได้ หมาย ที่ รัก เปน ภรรยา นั้น เมื่อ มา ประคับ เหตุ ชน โดย มิ ได้ นัก ผัน มี ทน เกรี้ยว ม ตัว หัว ใจ ก็ ต้อง ปราศ ัย แก่ ศัตรู และ หัว ใจ นั้น ก็ ขัด ดัด อยู่ แล้วย ด้วย จึง ไม่ มี บัญหา ที่ พัก จะ หัก ใจ ให้ หาย ถัด และ เพราะ ความ กัด หาญ ให้ เกิด ขึ้น เพื่อ ผล ญ กับ ศัตรู ได้ เสีย เลย

“ บรือ ออ...” ทิด บ่อม นั้น ชน ตก ชน ทั้ง ตัว เสียง ร้อง ออก แอ็ก ออก แอ็ก อยู่ ใน คอ จะ ร้อง ให้ ดัง ก็ ไม่ ออก “อัย อัย อัย” ทิด บ่อม คราว ตัว ก็ ย่อ ตง ๆ เหมือน มี สิ่ง หนัก ๆ มา ทับ ขาด นั้น กระทบ กัน อยู่ กัก ๆ มือ ไม่ อ่อน เพื่อย ไป หมด นัยน์ ตา เหล็ก อย่าง คน ดั้น ใจ หมด สติ ที่ จะ คิด ทำ ประการ ไใด

ฝ่ายร่าง อสุรเปรตก็ดู ขยับใกล้เข้า ใกล้เข้ามา แต่ถึงประหลาด
 นึกตัวยิ่งก็แทบทำให้หัวใจ พัดผ่น ชาติ ออกไปทันทีนั้น ก็คือดวงตา
 อันแดงโชน ทั้งคู่ของมัน ซึ่ง กระพริบ คว้า ๆ คว้า ๆ ได้ด้วย ข้อนั้นแต่
 ก่อนมาก็ยังมิได้ มีใครกล่าวจากเคยประหลาดเลย คงจะเพิ่ม ความ
 คึกคักดีทั้งและ ความกลัวแก่ พัดผ่น ขัน พัดผ่น คิด แน่ใจ ที่เดียวว่า ศัตรู
 อันร้ายกาจ ต้องการ ถึง ประหารชีวิต ในอดีตนั้น เอง ร่าง อสุรเปรต
 ได้ขยับใกล้ เข้า มาอีก และพริบตา ก็กระพริบ คว้า คว้า คว้า คว้า คว้า ขัน
 แล้วมือ อันยาว เรียวของมัน ก็ค่อย ๆ ยก ขัน เอื้อม มาดังหนึ่งจะจับ
 คอ พัดผ่นมาเสีย

“อัย อัย” พัดผ่นบ่นลาง หัวใจจะขาดมิขาดแท้ แต่พัดผ่นได้
 เล็ดขี้นมาถึงเท้าที่ ต้น กระหมับ กันอยู่ทุก ๆ นั้น ทันทีที่มือ อันยาวจะ
 คว้าคอพัดผ่น ก็กลับหลัง หัน แกว่ ย้ายไปเร็วยิ่งกว่ารถไฟ และ
 โดยไม่ต้อง เลื้อย หนทาง ไม่เกรง เครื่อง กัดขวาง หรือสิ่ง ที่จะต้อง
 ประจัน ทิ้งหล่น ข้างหน้าเลย ต่อมา อีก อดีตเดียว มีเสียง สุนัขใน
 วัดเห่ากัน เกียวกราว แต่ก็มิได้ มี ผู้ใดทราบ หรือ เอาใจได้ว่าเป็น
 เพราะเหตุอันใด คงคิดเดียวว่า มันเห่า หอน กัน ตาม ขนบธรรมเนียมของ มัน
 เหตุการณ์ ที่กล่าว นี้ เกิดขึ้นและ สงบลง ในเวลาไม่ถึง ๓ นาที
 และถึงจะเป็นเหตุใหญ่โต ที่เกือบจะเอา ชีวิตพัดผ่นเสีย แต่วินาที
 ที่มิได้ เป็นการ เอิกเกริก อย่างใดเลย แม้พัดผ่นที่ อยู่ใน โบลต์ซึ่ง
 ห่างจากที่เกิดเหตุไม่ เกิน ๑๐ วา ก็หาได้ จังแวง ระแวง ระคาย สกนิตไม่

พอเสียงสุนัขในวัดดังบดง ทางนั้น ร่าง อสุรเปรตก็พัดหลุด
ออกจาก ร่าง มนุษย์ แล้ว ทารก เปรตก็ ถูกโยนเข้าไปใน รก มนุษย์
ผู้นั้น มี หน้าตา เบิกบาน แจ่มใส ทั้งๆ ที่ ต้อง เหนื่อย จาก การ แบกร่าง
เปรต อันหนัก และ รุงรัง ไม่น้อยนั้น เขายิ้มแย้มใน ชัยชนะ และ เขา
นัยน์ตา ทั้งสอง ดวง ของ เปรต ซึ่งมี สาย ล้ำมาจาก ถักๆ มา บับเต็น
ดูแต่ง แวบแวบ แล้ว ก็ หัวเราะ คึกๆ อย่าง พอใจ เมื่อ ได้ เก็บ ดวงตา
เปรต เข้า กระเป๋า ทาง เกว เรียบร้อย แล้ว เขาก็ เข้าไป ยืน แอบ อยู่ ที่
ประตู กว้าง แก้ว อัน เปน ทาง ที่ คน เดิน เข้า ออก ใน โบสถ์ จัก ต้อง ผ่าน
เพื่อ รอ เวลา และ โอกาส ต่อไป

ต่อมา เพียง เวลา ลึก ๒—๓ นาฬิกา ร่าง แม่พระบาปนั้นก็ ปรากฏ ออก
มา นอก ประตู โบสถ์ หด่อน หลุด ยืน ลอด ด้าย ตา ดู ตาม หน้า โบสถ์
คล้าย กับ จะ ตรวจ ดู ดู ทาง แต่ พอ ได้ เห็น แสง วิบ แว่น แห่ง ตา เปรต
ซึ่ง ได้ เคย ทำให้ หัวใจ ที่ ตบ้อม เกือบ ขาด ตาย เมื่อ ก็นั้น แทน ที่ หลุด
จะมี อาการ ดัง ที่ ตบ้อม หลุดน กัด บิ๊ว ออก เดิน ตรง ไป ยัง ที่ แสง ตา
ไฟ ปรากฏ ทันที และ ด้วย ความ ยิ้มแย้ม ชื่นบาน ใจ เปน อย่าง ยิ่ง

“นาย วิ คระ” แม่บ่น ทัก เพื่อ ให้ แน่ใจ

“จะ นิ นเอง เหม” เขา ตอบ ด้วย ความ ชื่นใจ ยิ่ง เช่น กัน

“เจ้า เร็ว เรียบร้อย ดี รึ จะ ทาง ข้าง นอก นี ?”

๒—๓ อึดใจ เท่านั้นแหละ หลุดน เปิด อำไม่ รู้จัก ทาง ไป เทียว
วิ่ง ไม่ ออก ลึก คำ เลี้ยง แค่นี้ ะๆ ชันแรก นั้น เกรง อยู่ มาก ว่า แก
จะ ตะโกน อย่าง คอหอย แตก ซึ่ง จะ ต้อง เสีย การ

“แหม, บอช เรียน อยู่ เป็น นาน ยิง ชีตาด เป็น เด็ก ก็ ได้”

“ก็ แกล่ เห็น นายนตา ไฟ ฟาน เมื่อ ไร ละ พุท ชี เป็น เรา บ้าง ก็ เกอะ เหนอ จัก ไม่ รู้ จัก ว่า อะ ไร ก็ ต้อง แฉว ฉั่ว เหมือน กัน แหะ”

“อย่า มัว พุด ไป เอย จ๊ะ เดี๋ยว พ่อ จะ ออก มา”

“ถึง ทำ จะ พบ เวต นัน ก็ ทำ อะ ไร เรา ไม่ ได้ แล หัด ่อน ให้ ทำ ตำบาศ เหมือน กัน ไม่ ไช รึ ?”

“อะ, ตำบาศ อย่าง แข็ง แรง เทยว แต่ เมื่อ เป็น การ กระทะน หน เช่น นี้ ก็ คง ต้อง โกวร เป็น เน้ เรา จัง คอว หลบ ไป แล ย กอน ดกว”

“ไป ดี จะ ฉิน เหา เรือ มา รอ ไว้ ทำ ย วัด โน่น แล ไป เรือ ดี กว ะ ได้ ไม่ ต้อง พบ กับ ใคร อ้อ”

“อีย ไป เรือ ด้วย จะ ไป ที่ ไหน กัน ละ อะ นี้ ไม่ พา ฉิน ไป ดั่ง บ้าน ดอก รึ ?”

“ก็ พา ไป บ้าน ละ ชี ต้อง ห่วง ยี อะ ไร อ้อ ก็ ไม่ รึ เน้ ดู เหมือน แล ยง คุณ พ่อ รับ ไป เกอะ”

หนุ่มสาว ทั้ง สอง ผู้ มี ชัยชนะ และ ความ ปดิม อยู่ เดิม ออก ก็ เดิน คอง แชน กัน ออก จาก โบสถ ไป—ไป สู่ สถาน วิมาน สวรรค์ อัน รอ อยู่ ข้าง น้า

กต่าง ถึง คุณ ดุง เป่า ที่ ยิง อยู่ ใน โบสถ เมื่อ ได้ ดั่ง คว แม่ บิน ออก จาก โบสถ แลว ความ จัง แกล่ คอว จะ ตาม ออก มา เพศ คอว คม ต่อ ไป ด้วย แต่ แกล่ หา ไค ทำ เช่น นน ไม่ เพราะ ความ มน ใจ ว่า แม่ บิน จะ ไป พบ กับ มนุช ยอื่น นอก จาก ที่ บั บอม ไม่ ได้ เย เพราะ แกล่ ไม่ ได้ ตั้ง ให้ ใคร มา

ไม่ได้บอกให้ใครรู้ ก่อนออกจากคฤบถ ซึ่ง นัตถิโกได้ คนเดียวเท่า นั้น
แต่ ก็ จะ ไม่ ต้อง ไป โทด เพียง เติ น พัน ปรุระดูมบัจฉิ ดัก ๗๐ ก้าว ก็ จะ ต้อง
เจอ กัน อีก ปรุการ ๑๐ เพื่อ จะ เติง หน้า ดูกสาว เรง หล่อน จะ จับ
พิรุณ ได้ ว่า แก กับ ทิดบ่อม รู้ กัน จะ เกิด เสีย ความ เป น ผู้ ใหญ่ และ
ปรากฏ ความ อยุติธรรม ชน ดัง นั้น แก จึง รอ อยู่ ใน โบสถ์ ก่อน เป น เวลา
ราว ๑๕ นาที จึง ได้ เติ น ยมกับ ราม ออก มา ด้วย หมา ยม นั้ นใจ ว่า พิรุณ
เที่ยน ได้ ดำ เริ่ ไป แล้ว ด้วย ความ คิด ของ แก และ แก เป น ผู้ ชน

คุณลุงเฝ้า เติ น พัน เชนดวัด ไป แล้ว อีก ๒๐ ก็ ยัง ไม่ ทน ทิดบ่อม กับ
แม่บ่น หรือ แม่ แค ลุ่ม เติง ก็ ไม่ จ้ แวด เติย แก นึก ใน ใจ ว่า “บ๊ยะ, เจ้า
บ่อม นั้ สำคัญ จริง เชนะ พอ ได้ แล้ว ก็ ไม่ รอ ช้อ เทียว ยี่ จะ รอ คอย ไป
พร้อ ม ๆ กัน หน้อย ไม่ ได้ รึ มัน เรง เรา จะ ชัด คอ ” แล้ว แก ก็ รีบ เติ น ค่อ ไป

ไป จน กว่า ครึ่ง ทาง จะ ถึง บ้าน แต่ ก็ ยัง ไม่ ทน ดูก เชน และ
ดู กสาว แก บ่น ว่า “ชะ, อ้ายทิด ถ้า จะ จำ ใหญ่ เทียว นะ อีหนู ก็ ตาม
ติว ทั่น ทำ ไม่ ไม่ อิด เชน ไป อีก ตั เชน, ผู้ ใหญ่ ตั ก็ พอก มา รยา ไว้ คั่ม
ตัว เชน นั้ แหะ เวลา พุด ตั ก็ อย่าง นั้ อย่าง นั้ แต่ ใจ จริง นั้ รึ .. พู ทุ ”

ที่ สุด มา ถึง บ้าน คุณลุง คิด ว่า ดูก เชน กับ ดูกสาว คง ไป คอย อยู่
ก่อน แล้ว แต่ ครน ชน ไป บน เรือ นั้ ก็ หา พบ ดัง คว ไม่ แก เข้า ไป ดู ใน
ห้อง หอ แต่ ก็ ไม่ พบ อีก นน แหะ ตอน นั้ คุณ ลุง ชก จะ ใจ คอ หงุด ๆ
หงิด ๆ ยัง ใจ อยู่ แก บ่น ออบอิบ “เอ, นั้ มัน เติ น ทาง ไท น กั น นั้ หว่า จึง
ไม่ พบ มัน อ้อ, หรือ จะ เติย พากัน เติ น ค่อ ไป ทาง อื่น เพื่อ กิน อาภาศ

ตักๆ สมัยใหม่ สมัยใหม่ จริงๆ ช่วงหัวมัน ยกให้มัน แล้วก็ต้องเป็นของมัน ปล่อยให้พอใจกันให้เต็มที่”

คุณตงนอน คอย ดูเขย ดูสาว ด้วย ความ กระจุกกระจิกใจ แล้วรู้สึก หึงว่า คน มีความ คิด ดี เลย นึก สรรเสริญ ไป ถึง ดูเขย บ๊อม ที่ ทำ การ คราวนี้ สำเร็จ เป็น อย่าง งาม เป็น อัน พิสูจน์ ว่า แก เลือกร ดูเขย ไม่ผิด ทำให้หัวเราะ ออกมาได้ ทั้งๆ หลับ

คุณตง นอน นก หลับ ไป จับหนึ่ง ลูก ชื่น ตู ก็ ยัง ไม่ เห็น ดูเขย ดูสาว กลับ มา แก ชัก จะ ชื่นๆ ทิดบ๊อม ที่ ไม่ ทน ไร ก็ พา ดูสาว ของ แก เทียว กราก กร่า เถินไป “เอ, นี่ มัน ไป ยัง ไง กัน นี่ หว่า” คุณ ตง บ่น “ได้ ตั้ง อ้ายทิด แล้ว เทียว ว่า ให้ พา กัน มา หลับ นอน ที่ นี่ ห้อง หับ ก็ จัด เสรี่ยม ได้ ให้ เสร็จ แล้ว เอ, อ้อๆ หรือ จะ เป็น ด้วย นัง หนู มัน อ้าย เพราะ ชื่นค้น ยอดดี ได้ มาก จริง, เป็น ธรรมดา ของ หญิง สาว เมื่อ แรก มี ผู้ ก้ ไม่ ใคร จะ อยาก ให้ ใคร เห็น หน้า” จริง จริง มัน คง ให้ เจ้า ทิด พา ไป ยัง บ้าน ของ มัน เอง แล้ว พรุ่งนี้ คง จะ พา กัน มา” จริง จริง ลูก ของ มัน เพราะ มา ออก กัน อยู่ ที่ นี่ ตู ไม่ ใคร สดวก นึก ผู้หญิง สาวๆ มัก กระตาค ขวยเขิน เป็น ธรรมดา วัน นี้ ก็ เป็น วัน แรก ด้วย เกอะ เกอะ ช่วง มัน ตามใจ มัน ปล่อยให้ เขา สบาย ใจ กัน ดี กว่า เรา ก็ นอน ให้ สบาย เดี๋ย บ้าง ดี กว่า” แล้ว คุณตง ก็ เสน นอน หลับ สบาย

*

*

*

*

— ๘ —

เช้าวันรุ่งขึ้น คุณตุงเป้า กินข้าว กิน ปลา แล้วก็ นั่ง คอย ดู เขย
 ถูกด่า อยู่ แต่ ตั้งแต่ เข้า จนด้าย จนเพล จนเที่ยง แลจนจะ บ่าย ดู
 ของแก ก็ ยัง หา มา ไม่ คุณตุง ชัก ฉิว ตะหงิดๆ ขึ้น มา อีก แต่ด้วยความ
 ไม่ลงตัวของแกนั่นเอง จึง คิด ไป ว่า แม่ถูกด่า คง เกิด อาย ไม่ ถ้าม
 ดังนั้น จึง เห็น ว่า เป็น หน้า ที่ ของ แก จะ ต้อง ทำ เป็น ไป เยี่ยม เพื่อ แก
 ความ ขวย กระจาก ของ หล่อน เมื่อ หหมด ความ อาย แล้ว ก็ จะ กลับ มา
 บ้าน ได้ การ ที่ จำ ต้อง ให้ หล่อน กลับ มา บ้าน จน ได้ นี้ เป็น ข้อ จำ คัญ
 ของ คุณตุง อย่าง ยิ่ง เหมือน กัน เพราะ มิฉะนั้น จะ ไม่มี ใคร หุงหา อาหาร
 ให้ แก่ กิน ดังนั้น แก จึง รีบ ไป ทัก ที่

เมื่อ ไป ถึง บ้าน ทิดบ่อม คุณตุง ไม่ พัก ต้อง เรียก ร้อง เพราะ ถิ่น
 วิด้าละ และ ต้องการ ดู ด้วย ว่า เขา กำลัง ทำ อะไร อยู่ ตรง ขึ้น บันได
 เปิด ประตู เข้า ที่ เดียว แต่ คุณ ตุง ต้อง ประหลาดใจ อีก ที่ มิ ได้ พบ
 มนุษย์ ดัง คน

“อ้อ, นี่ มัน ไป ไหน กัน นี้ หว่า” คุณตุง บ่น “เออ, หรือ จะ พา
 กัน ไป เทียว บ๊ะ, มัน ข้าง กระไร เลย นะ ไม่ ทน ไร เลย อีหนู ก็ ไม่ ใช่ว่า
 เล่น เหมือน กัน เพติน เอา จริง เทียว แต่ ข้าง มัน เอะ กำลัง ใหม่ ๆ
 อะไร ๆ ก็ ดู มี รสชาติ เป็น สวรรค์ ไป หมด ใคร ๆ ไม่ ว่า คน สูง คน ต่ำ
 ก็ ลง เอย ทาง เดียว กัน ทั้ง นั้น”

ลุงเป้าพูดแล้วก็ลงเรือนไป ตั้งใจจะเฝ้าตาม เบ๊อัยไป ด้วย
อยากรู้กันว่า เมื่อไป พบ ลูกเขย กับ ลูกสาว นั้น จะได้ เห็น เขากำดั่ง
วางท่า อย่างไม่ ก็น้อย คุณลุงเดิน เอื่อยไป พอ ผ่าน หลังวัดมะกรูด ก็
พบ ผู้รู้จัก คนหนึ่ง ถาม ว่า “จะ มา เยี่ยม ทิดบ๋อม หรือ?”

คุณลุง เข้าใจ เสีย ว่า หมอ คนนั้น พูด และ เต็ม จังหวะ จึง ตอบ ไป ว่า “ใคร
ไป เยี่ยม ทิดบ๋อม หรือ?”

“ใคร ๆ เขาก็ ไป ทงนน เที่ยวน กยัง อยู่ กัน ออก เยอะ คนนั้นพูด
“เอ๊ะ! อยู่ ที่ ไหน กัน? ก็ คุณ มา จาก บ้าน เขา เที่ยวน นี้นา
ลุงเป้า ชัก สงสัย

“ก็ มัน อยู่ บ้าน เมื่อไร ละ จะ ตาย อยู่ ที่ วัด เที่ยวน ต่าง หาก
“เอ๊ะ, เปน ยัง ไง กัน?” ลุงเป้า ตา เหล็ก ถอด ถาม

“ไป ดู เขา เอง เอะ ที่ กะฏิ ท่าน ปัตต นั้น เนอะ ประเดี๋ยว จะ ไม่
ทัน เห็น ใจ”

“เป้น อันตราย คนเดียว ริ ทั้ง สอง คน?” ลุงเป้า ร้อง รน ถาม

“พ่อเป้า นี่ เปน คน หรือ อะไร นะ ที่ ชื่อ ก็ ทิดบ๋อม มี คนเดียว เท่านั้น
จะ เปน สอง คน ถ้า คนไป ยัง ไง ได้ นะ” คนนั้น พูด แล้วก็ เดิน เกลย ไป

ลุงเป้า ยัง ก้าวขา ไม่ ออก ยืน งง ที่ อยู่ นั้น เอง “เอ, นี่ มัน ยัง ไง
กันเนี่ย ทว่า” แกว่ ฟัง “มัน พวก กัน มา ชุก ชน ยัง ไง หรือ มัน.... อี
ทิดบ๋อม มี คนเดียว โอ, นางหนู... เกิด อะไร ขึ้น กระมัง นี่ ทิดบ๋อม
คนเดียว อ๊ะ, นี่ นางหนู ละ ไม่ได้ การ ต้อง รีบ ไป ดู ให้ เห็น กับ ตา ตี
กว่า” แล้ว คุณลุง ก็ รีบ แกว่ ข้าม ไป ยัง กะฏิ ท่าน ปัตต

เมื่อไปถึง คนที่ไปเยี่ยม ค่อยบางไปบ้างแล้ว พอคุณลุง มอง
เห็น หน้าทิดบ่อม ที่นอน แบบ อยู่ก็ ตกใจ ทิดบ่อม กำลัง นอน หลบคา
หายใจ ท้อง แหม่ว ๆ จึง กราก เข้าไป ถาม ท่าน ปลัด ได้ ความ ว่า เมื่อ
เช้า ท่าน ตื่น ขึ้น แต่ มืด โดย ถูก เด็ก มา บดุง บอก ว่า พบ คน นอน คาย

อยู่ที่ ใต้ ตะพาน कुวัด ท่าน รีบ ลง ไป ดู ก็ เห็น ทิดบ่อม นอน จม อยู่ ใน
โคลน ได้ ช่วย กัน จัดการ อุ้ม ขึ้น มา ขำระ ดัง ดัง ครู่ ทิดบ่อม จึง ได้ ดื่
แต่ ถาม เอา ความ อะไร ก็ ไม่ได้ เรื่อง คง บอก แต่ ว่า ตก ตะพาน จึง ดัน
นิษฐาน ว่า คง ได้ เดิน ข้าม ตะพาน มา แล้ว พลัด ลง ไป เพราะ ไม่ ตะพาน
ก็ ยัง พลิก แตะ เห็น อยู่ เมื่อ ตก ลง ไป ถูก ขอนไม้ บั่น ไต่ แต่ ทำ ไม่ จง แรง
หนัก ซี โกรง จึง หัก ไป ถึง ๓ ซี ครั้ง และ เตะ อีก ครั้ง ซี ตาม ที่ ตรวจ
แล้ว กับ หน้าตา ปาก คอ แดง เจอ ฟัน หลุด ๓ ซี โยก จะ หลุด มี หลุด
หลุด อีก ๓ ซี คุดอน อีก ๕ ซี ทั้ง แขน ขา ก็ ดู เหมือน จะ ขัด ไป ครั้ง ๆ
จึง เดิน ไม่ได้ นี่แหละ อะไร เป็น เหตุ ให้ ตก ลง ไป แรง เช่นนี้ ก็ ยัง คิดว่า ไม่
พบ จะ ว่า เมา สุรา หรือ ทิดบ่อม ก็ ยัง ถือ คีต ๕ อยู่ เกร็ง ครัด และ จะ
ช่วย ออกรึ อย่างไร จึง ดัน มา ข้าม ตะพาน นี้ ก็ ยัง ไม่ได้ ความ

เมื่อ คุณลุง ได้ ฟัง ท่าน ปลัด เล่า ดัง นั้น ก็ ออก จะ คิด เห็น เหตุ
การณ ได้ ดัง ๆ แก่ ไม่ ได้ ชัก คอ ไป ถึง แม่บ่น เพราะ เกิด ดัง หวน ขึ้น
ในใจ ว่า ดู เหมือน ทิดบ่อม กับ แม่บ่น จะ มี โฉม หน้า ไป คนละ ทิศ แก่ ออก
จะ เห็น เห็น ความจริง ที่ เดิน ตาม ไม่ทัน เมื่อ คนนี้ และ ค่อย เขา ไม่ กลับ
บ้าน ดู จะ เป็น การ คาคูผิด ของ แก่เอง ดู เป้า นัง นก อยู่ จน ทิดบ่อม

ตามตาชน พอเห็นหน้าคุณตงก็แสดงสีหน้าว่า เจ็บ ปวดมาก เจ็บ
ทั้งกาย เจ็บทั้งใจ คุณตง ยากจะทราบความเป็นไปให้ละเอียด จึง
ขยับเข้าไปใกล้ ทักบ้อมกระซิบถาม ทักบ้อมก็บรรยายถึงการที่
เป็นไป เมื่อคืนนี้ให้ฟังโดยตลอด

พอคุณตงฟังเล่าจบ ก็เสียวสรวนไปทั้งตัวหน้าซัดด้วยความ
เสียใจ เพราะแกล้งเห็นเหตุผลได้ตลอดดี ว่าอะไรมันไปอย่างไรมายังไง
เนื้อความกลับโอดระพ้อตรงกันข้าม นี่ก็ว่าชนะกลับเป็นแพ้ นี่ก็ว่า
ตนเป็นผู้เกิดกลับมาเป็นผู้ตาย คุณตงคิดคำนึงใจจนเกือบกลั้น
ว้างจากวัดไปบ้านครูบ้านพ่อ หักคอเสียให้ล้มแค่นั้น แต่ก็ยังมีสติ
คิดได้ว่า ถ้าทำเช่นนั้นจะยังเป็นการขยายชีวิตอีกชั้นอีก และทั้ง
ไม่มีทางจะแก้ไขอะไรได้ อีกแล้ว ด้วยได้ลำบากไว้อย่างเต็ม
ปากเต็มคำ แกล้งกับหวดมา สมน้ำหน้าทักบ้อมที่มันยำโม้และทิ่ม
เสียจริงจริง ก็เป็นการสมควรแล้ว คายเสียเลยก็ดี อยู่ไปวังหนัก
แผ่นดิน แต่ก็คิดไปคิดมาคุณตงเห็นว่า จะโทษเขา ใครก็ไม่ถูกนัก
ความจริงทั้งเรื่องเป็นด้วยแกล้งคิดแกล้งก่อขึ้นเอง และยังคิดๆ ไปคุณ
ตงก็ออกจะเห็นความสามารถฉลาดเฉลียวอะไรๆ ต่างๆ ของครูบ้าน
ยังขึ้น และคิดถึงคำโบราณว่า เมื่อเป็นเนื้อคู่ หนึ่งคู่ กระตักคู่ กัน
แล้วมันก็หนีกันไม่พ้น เป็นความจริงทีเดียว เจ็บอยู่ถึงเมืองจีนยัง
มาได้ ลูกสาวเมืองไทย ไทย อยู่เมืองไทยยังไปได้ ลูกสาวเมืองฝางหวัง
นี่ก็ เป็นเนื้อคู่หนึ่งคู่ของเขาแล้ว เขาจึงได้กัน และคุณตงมาเห็นว่า

ครูเป็นก็ เป็น คน รับราชการ เป็น ถึง ครู คง เป็น คนดี แน่ มีเงิน ราช
การ คง ไม่ เลี้ยง ยิ่ง กว่า นั้น สติ ปัญญา ของ เขา ที่ แต่ง มา แล้ว ก็ เห็น
ได้ ว่า เยี่ยม กว่า ทิดบ๋อมน รวด ฟ้า กับ ดิน และ พุด กัน ตาม สัตย์ จริง ก็
ดู เหมือน จะ เยี่ยม กว่า คุณลุง เอง เลย ซ้ำ แยก จึง ออก จะ ยอม ๆ ว่า
แม่บ่น ลูกสาว แก่ ข้าง เด็ก ๆ ครอบ ออก จะ มีความ พิสูจน์ ว่า ดี กว่า
แก เลย ซัก คุณลุง จึง เตล ตกลงใจ ว่า อย่า ไป กัด กัน เขา ดี กว่า

คุณลุง เป้า คิด ได้ เช่น นั้น แล้ว ก็ ระวัง สติ อารมณ์ เป็น อัน ดี เลย
ขอ แรง ลูกศิษย์ ท่าน ปลัด ให้ ช่วย กัน พา ทิดบ๋อมน ไป ส่ง ยิง บ้าน และ เมื่อ
มอบ หน้า ที่ ให้ แก่ หมอ และ คน พยาบาล เรียบร้อย แล้ว ก็ เป้า ก็ เดิน
คุบ คุบ ไป กลับ ไป บ้าน ของ แก

เมื่อ ถึง บ้าน พอ ก้าว ขน บน โถ คุณลุง ก็ เกือบ ไม่ ระวัง จะ ตก หน้า
อย่างไร ลูก ด้วย เห็น ครู เป็น แม่บ่น นิ่ง หมอบ พนม มื้อ ชู พาน ตก ไม่
รูป เทียน คอย อยู่ แล้ว

ส่วน คุ้ หม่น สาว ก็ มี โชคดี หน้า ได้ ดัน ทิ้ง เมื่อ ไร คง ทำ หน้า ซัด ๆ
เขี้ยว ๆ ยิ้ม ครึ่ง เบะ ครึ่ง ด้วย กัน ทั้ง คุ้ และ มื้อ ที่ ชู พาน ก็ ซัก จะ ดัน ๆ
เอา ด้วย

คุณลุง จม ไม่ ลง พุด ไม่ ออก อยู่ เป็น ครู่ ต่อ เมื่อ ได้ ถอด ใจ ถิ่น
นาตาย ทั่ว ๆ ที่ คอ กำ ตั้ง แห่ง ผาก ลง ต้อง เอือก แล้ว จึง นิ่ง ลง ได้

“เจ้า ทำ ไม่ ต้อง ทำ เช่น นี ด้วย เเต ?” ตง เป้า พุด วาง ทำ เป็น
ฐาน ฝู โหม แต่ ก็ ยัง ไม่ วาย เสีย เครือ

“ผะ... ผงม... ผม, แะ” ครูเบน ซึ่งเปน ผู้เคย เด็กเชอร์ ให้
นักเรียน พัง อย่าง ดัน ห้อง ทุก ๆ วัน กัดบับ พุด เป้น อ่างไปได้ “ง่า กาม
พบ แม่บ่น ก่อน”

“เออ นำเข้าใจ ตะ” ดุงเบ่าไม่ อยากให้ เขา ความ เก่า มา แทงใจ
แก่อีก “ข้า ว่า ทำไม ต้อง เขา ดอกไม้ รูป เทียน มา ทำไม?”

“กระ—กระผม เอา มา เพื่อ ขอ สมา ตา โทษ คุณพ่อ ใน อาการ ที่
กระผม ได้ กระทำ ผิด ไป แล้ว เช่น ประการ ฉนี้ นับ ว่า—ต้อง นับ ว่า เป้น
การ ต่อง ตะเมิด แห่ง คุณพ่อ ผู้ เป้น บิดา มารดา เป้น ความ ผิด และ ความ
เสียใจ ของผม ที่ สุด แต่ ทว่า ด้วย ความ สัตย์ จริณ ฉนี้ กระผม แะ แม่ บ่น
ได้ มีใจ สัมค รัก ใกรัก กัน อย่าง สัตย์ จริณ ขอ คุณพ่อ อย่า ได้ วิดก วิจาระ
ผม ได้ รัก กัน มา นาน แะ ผม ทราบ เหมือน กัน ว่า คุณพ่อ ไม่ พอใจ แต่
จะ ทำ ยังไร ได้ ด้วย ความ รัก กัน อย่าง แน่น พัน จึง ได้ พา กัน ขัดใจ คุณ
พ่อ แต่ กระไร ก็ ดี กระผม ขอ รับ รอง ว่า.....”

“เออะ เขาเออะ เขาเออะ” คุณลุง เห็น พ่อครู พด่าไม่ หยุด จึง
ต้อง สอด ขน “นี่ ก็ นับ ว่า เจ้า ได้ กัน โดย ถูก ต้อง ครอง ขวรม แล้ว แะ
ก็ เป้น การ สม่ใจ ของ เจ้า แล้ว”

“แต่ อย่างไร ก็ ดี คุณพ่อ ต้อง รับ ขมา ผม แะ ยกโทษ ให้ ผม
มิฉนั้น ผม ผัวเมีย จะ ไม่ มีความ สุข ใน โลก เดย”

“เออ นะ, ข้า ต้อง ยกโทษ ให้ แะ ข้า ไม่ ขัดข้อง อะไร เจ้า เดย”

“คุณพ่อ หมด ความ รังเกียจ ผม ฉะนะ คับ” ครูเบน ซ้อม

“พอ รังเกียจ แต่คนก็ ใจ เชื้ออะ แต่ก่อน เรายังไม่ได้ แดงคง ความ
 ดำมืด อย่างไร ให้เห็น ข้าคง ทดลอง ดู บัดนี้ ข้าได้ เห็น แดง เห็น
 ความรักจริงของเจ้าทางดังด้วย จึงไม่รังเกียจต่อไปเลย” คุณหญิงพูด

“ผมรัก แม่บั้นจริง นี่เป็น ของ แม่บั้น แต่ ความ ดำมืด ของ
 ผม ที่ คุณพ่อ ว่า มี นัน ผม รู้ ตั้ง ละเอียด อยู่ บ้าง ด้วย หาก ผม จะมี แดง
 เทียบกับ คุณพ่อ ก็ จะ เพียงเท่าที่ เขา กล่าว ว่า แค่ว่า อึ้ง” ครุฑ แบน หยอก
 “ไม่ต้อง พูด มาก นะ” ข้า ทดลอง แดง ข้า ต้อง รวด

“ทั้งนี้เป็น พระคุณ ที่สุด คุณพ่อ เป็นผู้ ทรง ใจ ซึ่ง ความ ยุติธรรม
 เดิน ทาง ตาม สมัย ที่ให้ ลูกสาว เลิก คู้ ตาม ความ พึง พอ ใจ” ครุฑ แบน
 หยอก เจ้า อีก

“คุณแม่ ท่าน ก็ เดิน ตาม ความ ยุติธรรม อย่าง นี้ เหมือน กัน” “ไม่
 ใช่ หรือ จ๊ะ พ่อ” แม่บั้น เห็น พ่อ ใจ ดี ดุด ติ ขน บาง

“เออ ถูกนะ เจ้า มี นัน เหมือน แม่ ของ เจ้า” คุณหญิง ย่น

“และ นาย เป็น เขาก็ พูด กับ นัน เหมือน อย่าง พ่อ บอก เหมือน กัน
 จ๊ะ พ่อ” แม่บั้น ย่น

“อ้อ, เขา บอก กับ เจ้า ว่า ยัง ไง?”

“ปลุก เรือน ตาม ใจ เจ้า ของ” “มี คู ครอง ตาม ใจ คน, จ๊ะ พ่อ”
 แม่บั้น พุด ย่น ๆ

คุณหญิง รู้ ดี ก็ แปลบ แปลบ เข้า หัวใจ “เฮ้อ ดี แล้ว ๆ เจ้าเถอะ
 ให้ เจ้า ชัย ด้วย กัน เป็น ดัง ๆ ตลอด ไป เกิด”

แผนผังล้าคฤ!

ใน ห้อง อันใหญ่โต ระโหฐาน ซึ่ง เปน ห้อง บัญชาการ ดำหรับท่าน
เดนาบดี กระทรวง กระจาย โหม แห่ง ประเทศ อังกฤษ มี ท่าน เดนาบดี
ผู้ เดว่า นึ่ง แท้ คาง เปน ที่ ตรึก ตรอง อยู่ หน้า เคาไฟ และมี นายทหาร
คนสนิท นึ่ง ดู หนังสือ พิมพ์ โดย ความ เพ่ง เติ่ง อยู่ ที่ โต๊ะ อีก คัวหนึ่ง ซึ่ง
อยู่ ริม หน้าต่าง

“มีข่าว อะไร บ้าง แมน นึ่ง ?” ท่าน เดนาบดี เอ่ยถาม ขึ้น

“การ หย่อน กำดั่ง แห่ง นาวิ ฝรั่ง เสด เปน ข่าว ดี ที่ สุด ขอรับ
ผม” นาย พันตรี แมน นึ่ง นายทหาร คนสนิท ขึ้นตอบ “พล
ทหาร เรือ ผอมโซ โดย การ อบรมไม่ เพียง พอ การ ค่อเรือ รบ ก็ ต้อง
หยุด ชงัก —”

“นั่น เปน การ ดอง โลก อย่าง ฉลาด มาก” ท่าน เดนาบดี กล่าว
ขึ้น ถากัน ด้วยยิ้ม “ถ้า หาก ฝรั่ง คิด ว่า เรา คาบอด หดง เซอ
อุปาย เช่นนี้ ก็ แปลว่า เขา คิด ผิด อย่าง ถนัด ที่ เดียว นึ้ แนะ แมนนึ่ง
ฉัน จะ พุด ให้ ฟัง ชาว เหล่า นั้น เปน ปอด ขี ของ เขา ทั้ง นั้น ที่ จะ คบ

เราให้หลงเชื่อ เพราะเขาคิดว่า ถ้าเรา ได้ข่าวการ หย่อน กำลัง
 แห่ง กองทัพ เรือ ฝรั่งเศส เช่นนี้ แล้ว ข้างเราก็ คงจะรุมมือโดยความ
 ประมาท แต่ สำหรับ ตัวฉันเองนั้น มอง ไม่เห็นเลยว่า นาวิก ฝรั่ง
 เก่ง ในเวลานี้ อ่อนกำลัง ดัง ที่ ตรง ไหน เรา ได้เตรียมพร้อมทุกขณะ
 ที่ จะทำการ รุก ราน ประเทศเรา ในเมื่อ มี เหตุผลที่ อาจทำให้ ความ
 ของเรา ต้อง กระแทก กัน เข้า กับ ตาม ของ เขา ฉะนั้น ใดวันหนึ่ง ในภาย
 หน้า ข่าวเรื่อง นั้น ได้รู้ มา จากกระทรวง การ ต่าง ประเทศฝรั่งเศส
 เอง เป็น ความ ดับ ไหนเธอไป หยิบ รายงาน ของ เซอร์ ชี มัว แอน ดัน
 มา ให้ฉัน หน่อย ชี เธอ นั้น จะดู อีก หน หนึ่ง ”
 เมื่อ นาย ทหาร คน สนิท ได้ นำ รายงาน บก หนา มา เสนอ แล้ว ท่าน
 เสนาบดี ก็ดี พลิก ดู ที่ ทะ หน้า พลิก ไป จน พบ หน้า ที่ ต้อง การ โดยมี
 เส้น ดิน สด แดง ชัด ใจ เป็น เครื่องหมาย แล้ว ก็ จ้อง อ่าน โดย ระวัง
 แม้ ถึง ตัว อักษร เดียว ก็ มิ ได้ คลาด จาก สายตา อัน คมกริบ ของ ท่าน ไป ได้
 “ฉัน คิด ว่า ประชาชน ชาว อังกฤษ ต่าง คง จะ พา กัน มีความ
 พิศวง เป็น อัน มาก ถ้าหาก เขา เหล่า นั้น รู้ เรื่อง ว่า ข้าราชการ ใน กรม
 ดับ การ ดับ ของ เรา ผู้ หนึ่ง ได้ ดึง เอา หัว ใจ แห่ง ความ ประสงค์ อัน
 แท้จริง ของ ฝรั่ง เก่ง มา ไว้ ใน กำมือ ” ท่าน เสนาบดี กล่าว ด้วย น้ำเสียง
 อัน แจ่มใส แสดง ว่า มีความ บิต ยิน ดี ยิ่ง
 “ความ รายงาน อัน สะเอียด ฉะบับ นี้ ไม่ ฉะเพาะ แต่ จะ กล่าว ว่า
 ในเวลานี้ ฝรั่ง เก่ง ยัง พยายาม แสวง หา แผน ผัง บัอง กัน ของ เรา ที่ จัง หวัด
 ปอรรตมิถ แต่ อย่าง เดียว เท่านั้น เมื่อไร เรา รู้ ความ จริง ยิ่ง ถ้วน

อีก มาก รายงานฉบับนี้ยังได้คัดค้านให้เราระวัง จาระต๋อผู้
หนึ่ง ซึ่งกำลังเพียรพยายามที่จะชักเอาแผนผังที่เขาต้องการนี้ให้จงได้
และยังมีสิ่งที่น่าแปลกไปกว่านั้นอีกก็คือ เวลาที่รัฐบาลฝรั่งเศส
มีความเชื่อมั่นว่า แผนผังอันสำคัญที่เขาต้องการนี้ ตกอยู่ในมือ
ของนาย ร้อยเอกแดนซี แล้วด้วย นาย ร้อยเอกแดนซีคนนั้นคือใครที่
ไหนกันแน่นิ่ง?”

“แดนซี” นายทหารคนสนิททวน คำ แล้วจึงตวง ส้มคุด พก
เต็มเล็ก ๆ ขึ้นมาจากกระเป๋าลือ พลิกไป พลิกมา อยู่ไม่ถึงนาทีก็
พบรายชื่อที่เขาต้องประสงค์ “แดนซีหรือขอรับผม นายทหาร
ประจำกรมเสนาธิการของเรา ได้รับยศเป็นนายร้อยเอกเมื่อ
๓ ปีก่อนแล้วเอง”

“อ้อ! ตีตะ ให้ใคร ไปตามตัวมาหา ฉัน ห้อยเออะ
“ได้เท่ากล่าว ว่า ในรายงานได้บ่งนามของเอเยนต์ผู้หนึ่ง ซึ่ง
กระทำหน้าที่เกี่ยวข้อง ในการที่จะชักแผนผังของเราไปไว้ด้วยมิ
ใช่หรือ?” นายพันตรีแมนนิ่ง เรือนถามในเวลาที่ได้กลับเข้ามา
ในห้องนั้นตามเดิม

“ก็ยังไม่” ในรายงานปรากฏว่า เอเยนต์ผู้หนึ่งเป็นผู้หญิง
เสียด้วย พังแต่ชื่อก็เข้าใจว่าเป็นคนอังกฤษ นางสาวเอ็ดน่า
มาส์เตอร์ เธอเคยได้ยินชื่อนี้บ้างไหมเก่า? แต่ฉันยังไม่
ตลอด คือ มารดา ของนางสาวคนนั้น เป็นฝรั่งเศส พังดูเรื่องราวก็
ออกเข้เขาเข้าอยู่ นี่นะ แมนนิ่ง”

พอ พูด จบ ท่าน เสด็จมาถึง ก็ ตก จาก เก้าอี้ ตรง มายัง โถง เขียนหนังสือ
ชก ดน ชก คนหวัด หนังสือ ซึ่ง อยู่ ใน ดนชก นั้น ออกมา มัดหนังสือ
แก้ม้วน ออก พินิจ พิศวาระห์ ดู อย่าง เอาใจ ได้ เป็นที่สุด จนกระทั่งนาย
ทหาร คน ดนริ ได้ เรียน ให้ ทราบว่า นายร้อยเอก แดนซี ซึ่งบัญชาให้
หา นั้น ได้ มา ถึง แล้ว

“ยังไร นายร้อยเอก แดนซี สบายดี ดอกหรือ? นั่งลงซิ หนาน
ใหม่ล่ะ?”

ท่าน เสด็จมาถึงปราชัย โดย อาการ อัน ยุ่มแย้ม “ฉัน เรียก เธอ มา
นี้โดย มี ราชการ สำคัญ อยู่ อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ถ้าพูดกัน ตาม ทางราชการ
แล้ว ฉัน ก็ ควร ต้อง ออก คำสั่ง ไป ยัง กรม เสนาธิการณ์ ตาม ระเบียบ
แต่ ฉัน ต้อง การ จะ พบ กับ เธอ เป็น ส่วน ตัว อยู่ ด้วย นี่ แนะ นายร้อย
เอก แดนซี, เธอ รู้จัก กับ ผู้หญิง ที่ ชื่อ เอ็ดน่า มาดเคอร์ ไหม ใช่หรือ?”
นายร้อยเอก แดนซี สดุ้ง โหรง เมื่อ ได้ยิน คำ ถาม ของ ท่าน
เสด็จมาดี ด้วย บัญหา อัน เขา มิได้ฝัน ถึง นั้น เลย

“ขอรับผม กระผม ง่า—เรา—” เขา ตอบ กระ อ้อม กระแถม
เกือบ จะ พูด ไม่ออก “นางสาว มาดเคอร์ ผู้หญิง เป็นคู่หมั้น ของกระผมเอง”

“อ้าว! นั่นมิใช่ล่ะ! หวัง ใจ ว่า ฉัน คง จะ ได้ ยิน ข่าวการ
วิวาหมงคล ของ เธอ ในไม่ช้า และขอ แสดง ความ ยินดี สำหรับ เธอ เสีย
แต่บัดนี้ ด้วย นี่ แนะ นายร้อยเอก แดนซี ฉัน ได้ ทราบ ข่าวว่าเจ้าหล่อน
สวดย นัก ไม่ใช่หรือ?”

“อ้าว! นี่ยังไม่ดำคะ เซตวัน เธอทำผิดสัญญาอีกหรือนี่, ก็ไหนว่าคืนวันนั้นจะไปดูตกรกันยังไงดำคะ โห้! เธอแกดั่งติดใจอีกแล้ว”

น้ำเต๋ยง อัน อ่อน หวาน เจอย ของ ดักร์ดำ ได้แต่เข้าไป ใน โสศ ปรสาท ของ นาย ร้อย เอก แดนซ์ ซึ่ง กำลังนั่งตกริควอง อยู่ โดยความ ปลดบ ปลดบ

“จริง เหมือน อย่าง หด่อน พด ที่เคย ยอดรัก ถึง ไม่ได้ แกดั่ง ก็เหมือน แกดั่ง เพราะ ฉัน ไป ด้วยไม่ได้จริง” นายร้อย เอก หนุ่ม คอบ โดย น้ำ เต๋ยง เต๋ยง “ที่แรก ฉัน ตั้งใจ ไว้ว่าจะไป กับ หด่อน อย่าง แน่หนอน แต่ บัดนี้ พระเอน มี ราชการ พิเศษ อย่าง เร่งร้อน ที่ ฉัน จะ ต้อง กระทำเกิด ขึ้น เต๋ยง เต๋ยง

นาง ดำมาส์เคอร์ เอน ภายพิง กระถางปาดม พดาง คติพิต ดำม จว คอย พด คอบ ขำเตื่อง สาย ตา ดู คุกริ ของ เจ้าหด่อน แล้ว ก็ ค่อน คุกริ

“แหม! ราชการ พิเศษ” เจ้าหด่อน กล่าว “อะไร ก็ ราชการ อย่าง เชา ราชการ มา เปน ขอ แก่ ตัว สำหรับ ความ ไม่ เต็มใจ ไป กับ ดินน งน หรือคะ?”

“โห้! เอ็ดนา หด่อน ไม่ควร พด ตั้ง เต๋ยง เต๋ยง” นายร้อย เอก แดนซ์ คอบ โดย เต๋ยง เต๋ยง “ถ้า ไม่ ใช้ ราชการ จำ เปน เต๋ยง เต๋ยง จะมี อะไร ที่ มา ขัด ขวาง การ ที่ ดินน จะ ไป เต๋ยง เต๋ยง กับ หด่อน โดย ความ รำ เร่ง บรรเท็งใจ ได้ อีก เต๋ยง เต๋ยง

“จะทราบได้อย่างไรกันล่ะคะ?” เจ้าหล่อน ยกไหล่ยก คอคัด
พ้อ โดย สดุดัง จน กระทำให้ สร้อย คอ เพชร ที่ เจ้าหล่อน สวมอยู่นั้น
ต้อง กับ แสง ไฟ เปรน ปราย วาว วับ แด่ ตูม ยิง นึก

“หล่อน คนเดียวเท่านั้นแหละ ที่ จะ รู้ ได้” เขากล่าว ตอบ
“รู้ว่าฉัน รักหล่อนมาก”

“นำหัวเราะ แท้ ๆ ความ รัก ของ เธอ ดิฉัน ก็นึกสงสัย เท่ากับ
ที่ ได้ สงสัย ใน ข้อ ที่ เธอ เอา ราชการ ขึ้นมา เป็น ข้อ แก่ ด้วย เหมื่อนกัน”

“แต่ - โอ! เดี๋ยวยอด รัก” เขา ออก “ทำไม หล่อน จึง ได้ พุด
ดังนี้เล่า, หล่อน ไม่ รู้ คอ หรือ ว่า ใน โลก นี้ ก็ มี อยู่ แต่ หล่อน คน
เดียว เท่านั้น ที่ ดิฉัน รัก”

“ช่างเถอะ ค่ะ! เบาท์! เจ้าหล่อน แกล้ง สดุดัง แล้วยก ทอด
แขน อัน งาม ขาว วาว กับ สดุดัง บน บ่า ของ เธอ ซึ่ง แด่ ดั่ง ว่า คำ พุด
ของ เธอ ได้ มี ขยี้ แก่ เจ้า หล่อน แล้ว ดิฉัน ทราบ แล้ว ว่า เรา คง มี
ความ รัก กัน”

“ล้มลุกตบท้ายหลังจาก อาทิตย นี ไป แล้ว หล่อน มาชวน ดิฉัน ใหม่
ดิฉัน ไม่ มี การ ขัด ข้อง เลย” เขา พุด ออก เพื่อ ออก ตัว ค่อย ไป “แต่
เวลานี้ ดิฉัน ต้อง ทำ ข้าราชการ ของ ดิฉัน ให้ ได้ รุ่งเรือง รวย ทน กำนัน จริง ๆ”

“บอก ว่า ดิฉัน เชื่อ แล้ว เจ้า ค่ะ!” เจ้า หล่อน กระ แทก เคียง
ตอบ “แต่ ขอ ให้ ดิฉัน ทราบ ลึก หน่อย ว่า ราชการ รุ่ง ร้อน ที่ เธอ ต้อง
กระทำ นั้น เป็น ภาระ ที่ หนักหนา เหน็ด เหนื่อย มาก มาย ลึก เพียง ไດ
หรือ ไม่?”

“โอ! เปตาเดย หล่อน ไม่เป็นสิ่งที่ยากเย็น อย่างใดเลย”
 นายร้อย เอก แดนซ์ ตอบ โดยมี ได้ ครักครอง “ง่ายนิดเดียว แหะ
 หล่อน เพียงแค่จำต้อง ลอก แผนผัง ๖ ฉบับ เท่านั้นเอง แต่ที่หนักใจ
 อยู่ บ้าง ก็คือ ต้องกระทำโดย ความ ระมัดระวัง ถ้าตำหรับผู้ที่ไม่
 เคยทำแล้ว ก็คง ออก รู้ สึก ว่ายาก มาก เพราะ ถ้า ลาก เส้น ให้คลาด
 เคลื่อนไป จาก ต้น ฉบับ แม้แต่ เพียง เส้น เดียว เท่านั้น ก็อาจกระทำ
 ให้เกิดการเข้าใจผิด และ เสียหาย ขึ้น ได้ อย่าง มากมายอยู่ เป็นการ
 เสียหาย ซึ่ง อาจ เปลี่ยน รูป ร้าง ในระ วัง ชัย ชะนะ กับ พ่ายแพ้ ให้
 กตัม กตย เป็น ตรงกันข้าม ไป ได้ ที่ เดียว เป็น ได้จริง ดังนั้นว่าเจียน
 นะ หล่อน”

“ถ้าดังนั้น คง เป็น แบบ แปลง ที่ สำคัญ ละ กระมัง คะ ?” เจ้า
 หล่อนถาม และ แ่ดั่ง ดี หน้า ว่ามี ความ เอาใจ ได้ กระ หาย ใน เรื่อง ที่
 ถาม น เป็น อัน มาก “และ ตัว เธอเอง ก็ จะ ต้อง เป็น คน สำคัญ ด้วย
 เหมือนกัน จึงได้ รับ หน้าที่ ให้ ท้าทาย ที่ สำคัญ ๆ เช่นนี้”

“เป็นแบบ แปลง สำคัญ อย่าง ที่ ดี ที่ เดียว หล่อน” เจ้า ตอบ
 “เป็นความลับอัน เป็น หัวใจ ของ การ บัง กัน ประเทศ ...”

“แหม! ดังนั้น เจียน หรือ เจ้า คะ ?” เจ้า หล่อน ร้อง ขึ้น แล้ว
 เท้า คาง วาง หน้า กตย ค่อย ไป “การ ที่ เธอ นำ เอา ราชการ สำคัญ เช่น
 นี้ มา ทำ ที่ บ้าน ดิฉัน ไม่ เห็น สัมควร เลย คะ !”

“ไม่ เป็นไร คอย หล่อน” เจ้า ตอบ โดย ซื่อ “ดู ชี ฉิน ระวาง
 เป็น อย่าง ที่ ดี ดัง เพียง นี้ แล้ว เวลา ที่ ฉิน ลง มือ จำ ต้อง แบบ นี้ กับ

ได้ยอมให้ใครสักคนเดียวเข้ามาในห้องนี้ได้ การเก็บเงินก็เก็บได้ในตู้เซฟอันสำคัญ หล่อนยังไม่พอใจอีกหรือ?”

“จริงตาชี่คะ!” เจ้าหล่อนค้อน “แต่เธอหาได้ระวังหรือเขาใจใส่ต่อดินฉันเหมือนอย่างนี้บ้างเลย และไม่นึกด้วยว่าดิฉันจะต้องไปดูแลคนคนเดียว.”

*

*

*

*

ในอาคารกิริยา ซึ่งนางสาวเฮ็ดนำมาสเตอร์ ได้แสดงหรือทำจิตกระบวนต่าง ๆ ในคืนวันที่นายร้อยเอกแดนซี่ปฏิเสธ ไม่พาเจ้าหล่อนไปดูแลคนนั้น ย่อมกระทำให้นายร้อยเอกหนุ่มซึ่งกำลังจมลงในห้วงแห่งความรักนั้น แลเห็นตระหนักแน่วแน่ขึ้นอีกว่า เจ้าหล่อนได้มีความผูกพันสนิทสนมต่อเขาเป็นที่สุด เขานึกกระหึ่มใจในการที่เขา มีชัยต่อความรัก กระหึ่มใจในกาวที่ทำนเสนาบดีผู้เป็นนายของเขามีความไว้วางใจ เจาะจงมุ่งมาโดยเฉพาะให้เขาทำการอันสำคัญยิ่งเช่นนี้ ก็ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่นายทหารหนุ่ม ๆ ไม่มีใครเลยที่จะเว้นเสียซึ่งความปลื้มปิติปรีดาโมทนาในกรณีกิจที่ได้เป็นมาแต่บัดนี้

“นายก็รัก. ผู้หญิงก็รัก” นี่เป็นประโยคที่นายร้อยเอกแดนซี่นึกท่องอยู่ในใจ หลลายร้อยเที่ยวด้วยความเบิกบานใจ ในการที่เขาได้มองเห็นเหตุการณ์ ที่ชีวิตของเขาจะดำเนินต่อไปในอนาคตนั้น เขานึกหยิ่งอยู่ในใจแล้วว่าเวลานี้เขาเป็นคนสำคัญที่สุดในกองทัพบก ซึ่งทำนเสนาบดีกระทรวงกระตาดใหม่ได้มีความ

ไว้วางใจ ต่อ เขายัง เดียกว่า นายทหาร ชั้น ผู้ใหญ่ ที่มี อำนาจ เห็นและ
มี ตำแหน่ง ยศ สูง กว่า เขาก็ เขา มองเห็น อินทร์ หนู นาย พล อยู่ ไหว ๆ
อินทร์ หนู นาย พล และ ดวง หน้า ของ นาง สาว เอ็ดน่า ได้ ดึง อยู่ ใน สมอง ของ
เขา เสีย แน่น แล้ว.

ใน เวลา บ่าย วัน หนึ่ง นาย ร้อยเอก แตนซ์ ถือ ม้วน กระดาษ อัน มี
ค่า • เดิน ออก จาก บ้าน จะ ไป ยัง กระทรวง กรม ท้อง ทาย โหม่ พอ เสีย มุม
ถนน ปอด มอถัก พอ ดัด ด่วน กับ นาง สาว เอ็ดน่า เจ้า หล่อน บอก ให้ เขา
หยุด แล้ว ชวน ให้ เขา เดิน ไป เป็น เพื่อน ใน การ ที่ เจ้า หล่อน จะ ต้อง
ซื้อ หา ของ กำ นัน ให้ แก่ เพื่อน สตรี สาว ๆ ของ เจ้า หล่อน ด้วย

“นี่ ม้วน กระดาษ อะไร นะคะ ? ดิฉัน จะ ช่วย ถือ ไป ให้” พูด
แล้ว เจ้า หล่อน ก็ เอื้อม มือ ไป ทำ อาการ ประหนึ่ง ว่า จะ แย่ง กระดาษ
ม้วน นั้น มา จาก เขา

“นาย ร้อยเอก แตนซ์ ถอย หลัง และ รับ ชัก มือ มา โดย เร็ว แล้ว
กล่าวว่า “หล่อน ที่ รัก, หล่อน จง คิด ดู เกิด ว่า หน้า ที่ ของ
ชาว อังกฤษ ควร จัก ต้อง ปฏิบัติ อย่างไร ? เงิน เดือน ของ ดิน ที่
รัฐบาล ของ ดิน จำ ให้ แก่ ดิน ทุก วัน นี้ เป็น อย่างไร ? รัฐบาล ต่าง
ประเทศ จะ จ่าย เงิน ให้ แก่ ดิน สัก เท่าไร ถ้าหาก ดิน จะ ทูล จิต คิด ขาย
กระดาศ น้อย ๆ ม้วน นี้ ให้ แก่ รัฐบาล ประเทศ นั้น ? ดิน เชื่อ แน่ ว่า ดิน อาจ
ขาย แบบ แปร ดิน นี้ ให้ แก่ ชาว ต่าง ประเทศ อย่าง น้อย ที่ สุด ก็ คง ต้อง
เป็น จำนวน เงิน หลาย พัน ปอนด์ ที่ เดียว แต่ ขอ บพระ คุณ พระเจ้า ที่
บันดาล ดล ใจ ให้ ดิน รู้ สัก ตัว ว่า ดิน เป็น ชาว อังกฤษ และ โดหิต

ของฉันทน์ ทุก ๆ หยาด ก็เป็นโลหิตของ อังกฤษ โดย แท้จริง เพราะฉันทน์
ฉันทน์ จึงต้อง รีบ ไป กระทรวง เพื่อ ปลด เบื้อง ภาระ อันหนักยิ่งนี้ ให้
หลุดพ้น ไป จาก อก ของ ฉันทน์ เสีย ก่อน แล้ว ฉันทน์ จึง จะ ไป เทียบ ราค ของ
กับ ห่อ ดอน ได้ หรือ ถ้า หาก ห่อ ดอน จะ เหย ไป กับ ฉันทน์ เสีย ก่อน ได้ ก็ ดี
เหมือนกัน ฉันทน์ จะ ไม่ ให้ ห่อ ดอน ต้อง รอ คอย เสีย เวลานาน เลย ”

“เธอ จะ ให้ ฉันทน์ ไป ไหน ๆ ก่อน ก็ ได้ ทั้ง นั้นแหละ ค่ะ !” ฉันทน์ จะ
ไม่ มัน เลยสัก คำ เดียว ” เจ้า ห่อ ดอน ตอบ

“ตาม ขรรพดา นั้น ก็ ต้อง ราชการ เป็น ที่ หนึ่ง แล้ว จึง ถึง ที่
ต้อง สู้ ส่วน ตัว จริง ไหม ถ้า ห่อ ดอน ?” พูด แล้ว ก็ จูง มือ เจ้า ห่อ ดอน
ออก เดิน

“เรา เดิน คู่ กัน ไป เกะกะ นะ ค่ะ อย่า ชวน รก เลย ” เจ้า ห่อ ดอน
ออก ความ เห็น เป็น การ บังคับ กลาย ๆ แล้ว หนุ่มสาว ทั้ง สอง ก็ เดิน
สนทนา กัน ไป โดย ความ อิ่มเอิบ ในใจ เป็น อย่าง ยิ่ง ครั้น เดิน มา ได้ สัก
ครู่ หนึ่ง เจ้า ห่อ ดอน ก็ หยุด ชะงัก และ ร้อง ขึ้น โดย น้ำเสียง อัน ตื่น ตื่น

“โอ ! ตายจริง ! เธอ ค่ะ” ฉันทน์ ตื่น ถู เงิน ไว้ ที่ บ้าน แล้ว ละ
ไป รุด จึง ไป ขยิบ มา ให้ ฉันทน์ เร็ว เกิด ค่ะ ฉันทน์ จะ ยืน คอย อยู่ ที่ นั้นแหละ ”
พูด เท่านั้น แล้ว เจ้า ห่อ ดอน ก็ เอื้อม มือ ไป ชัก เอา ม้วน กระดาษ มา จาก
รักแร้ ของ เขา โดย ไม่ ต้อง บอก เจ้า ส่วน ข้าง นาย ร้อยเอก แดง ซึ่ง
ก็ ถัด บัง หัก หั้น สาว เท้า ตุ่ม ๆ ถัด ไป โดย ความ รีบ รวด ตาม คำ
สั่ง ของ แม่ เทพธิดา ยอดเด่นหา ของ เขา โดยมี ได้ มี เสียง กล่าว คัด
คำนวน เธอ ก็ ถู ไป ได้ ต้อง ตาม ถ้าว ก็ เหลือ หัก ถัด ถัด มา ของ คู่ม้วน

กระดาศ แผนผัง ด้วย ความ กังวาล ในใจ เมื่อ ได้ แลเห็น เจ้า หด่อน หัน
ม้วน กระดาศ แผนผัง นั้น ไว้ ไ้ แขน เดือ โดย ความ รรจ ระวัง ระไว เป็น อัน ดี
แล้ว เขาก็ รับ เดิน ต่อ ไป โดย รีบ ร้อน.

นางสาว เอ็ดนา ซ่า เตื่อง ตามอง ตาม คู่ รัก ของ เจ้า หด่อน อยู่ มิ
ได้ ชั่ว นาน พอ เห็น เดียว ดับ ไป ทาง มุม ถนน แล้ว เจ้า หด่อน รีบ เดิน
เท้า ตรง ไป ยัง ที่ ทำการ ไปรษณียาคาร ซึ่ง ตั้ง อยู่ ห่าง จาก ที่ นั้น
เพียง สี่ ห้า วา แล้วก็ เดิน ไป ยัง ที่ โตะ โทร เติ ซึ่ง ใน ขณะ นั้น พระ เชน
ไม่มี พนักงาน อยู่ ใน ที่ นั้น ด้วย

“เห็น หรือ ยัง ว่า ผู้ หญิง มี อำนาจ ถึง เพียง ไหน ?” เจ้า
หด่อน บ่น กับ ตัว เอง ด้วย ความ ปราโมทย์ แล้วก็ รีบ แก้ม้วน
กระดาศ นั้น ออก โดย ตัว เอง หัวใจ ของ เจ้า หด่อน เด่น โดกดิ้น แด่น ชื่น
หน้า จน ถึง แก้มแดง ปลั่ง โดย ความ ปลั่ง ใน ขณะ ที่ ได้ ทอด สาย
ตา ตรง ประดับ กับ เส้น ห่มัก ใน แผ่น กระดาศ เหล่า นั้น เป็น แผนผัง
แสดง วิถี บ่ง กั้น มี แบบ บ่อม ค่าย และ แท่น บน ไหญ่ ตั้ง อยู่ เรียง ราย
เจ้า หด่อน ก็ ตรึง ฝปาก จน เผลอ ด้วย ความ ยินดี ชัก เอา กระดาศ นั้น
ออกมา จาก ม้วน เดียว แผ่น หนึ่ง แล้วก็ ม้วน และ ผูก ได้ อย่าง สนิท
กลม เหมือน ดังเก่า ใน ขณะ นั้น ก็ พอ ดี เจ้า พนักงาน โทร เติ เดิน
ออกมา จาก ห้อง ที่ ทำการ เจ้า หด่อน จึง ขอ ชื้อ ของ ตรง ไปรษณีย์
และ ของ แล้วก็ พบ แผนผัง ที่ ชัก เอา ออก ได้ ไ้ นั้น ผลึก ของ จำ
หน้า ดัง ตรง ไป ยัง เอกอรรคราชทูต ฝรั่งเศส เมื่อ ได้ กระทำ พิธี
เหล่านี้ ดี เร็ว เรียบ ร้อย แล้ว เจ้า หด่อน ก็ ถอน หายใจ ยาว - หายใจ

ยาว โดย ความ รั้ง ดึง โกง โกง ใจ แล้ว ก็ กลับ ออก จาก ที่ ทำการ ไปรชนีย์ จึง ตรง ไป ยัง นาย ร้อยเอก แดน ชี ซึ่ง กำลัง ดำรง ตำแหน่ง มา ถึง ที่นั้น โดย ความ รีบ ร้อน อย่าง ที่สุด

“ดูเงินที่ไหนกัน ฉันไม่เห็นมีเลยหล่อน” เขาพูดพลาง หอบ พลง โดย ความ เห็นตเห็น้อย “ฉันค้นจนทั่วห้องก็หาพบไม่พบ, ถามใคร ๆ ก็ไม่ได้เรื่องราวสักนิดเดียว หล่อนเอาไปต้มทิ้งเสียที่ไหนกรรมัง?”

“เปล่าค่ะ! ไม่ได้เอาไปทิ้งที่ไหนดอกค่ะ!” เจ้าหล่อนตอบ พลง หัวเราะ พลง “ดิฉันเสียใจค่ะ ที่ทำให้เธอต้องเดินเหนื่อยเปล่าๆ เมื่อเธอไปไกลแล้วดิฉันต้องค้นดูในกระเป๋าก็อีกแหม! มันซ่อนอยู่ในกระเป๋านี้เองแหละค่ะ ไปแอบอยู่ข้างซองจดหมายซองนี้เอง ดิฉันจะต้องลงโทษทั้งมันเสียทีเดียวแหละ” พูดแล้วเจ้าหล่อนก็หย่อนซองจดหมายฉบับนั้นลงในตู้ไปรษณีย์ และในทันใดนั้นนายร้อยเอกแดนชีก็ถึงม้วนกระดาษสำคัญไปจากเจ้าหล่อน.

“ฉันคิดว่าเราไปรักกันดีกว่า” เขากล่าว “หล่อนจักได้ไม่ต้องเสียเวลา รอคอยฉันนาน และบางทีถ้าหากฉันจะต้องพูดอยู่กับท่านเสนาบดีนานสักหน่อยก็แปลได้ว่า”

เจ้าหล่อนมิได้มีความตั้งใจและมิได้เอาใจใส่ในเรื่องที่จะต้องคอยหรือไม่ต้องคอยอีกต่อไปแล้ว เขาก็ต้องที่ขึ้นรถเข้ารีบตรงไปตามถนนปอดมอด พอถึงกระทรวงนายร้อยเอกแดนชีก็ถึง

จาก รถ ทั้ง นาง ส่วนน้อย ให้ นั่ง คอย บน รถ นั้น เจ้า หล่อน เอน
หลัง พิง กับ เบาะ แต่ ก็ กอน ใจ วัฏฏ์ ออก เต้น ใจ คั่น หาย ใจ ไม่ ทัก
ท้วง แต่ มีความ หวาด ใน เมื่อ เจ้า หล่อน ได้ เข้า เดือน ตาม คู่ คู่ รัก
ของ เจ้า หล่อน หาย ลับ เข้า ไป ใน กระถาง กระด่า โหม ด้ หน้า ของ
เจ้า หล่อน ซึ่ง เป่ง ปดง อยู่ นน ก กตบ ชด สดต หมด ส์ สัน ลง ใน
ท่น ที่

เจ้า หล่อน ได้ กระทำการ ลง ไป แล้ว กิจ การ ที่ กระ ทำ ไป แล้ว
นั้น ก็ ดำเนิน ผล โดย เรียบ ร้อย เจ้า หล่อน ได้ ชัยชนะ—ชัยชนะ อย่าง
งดงาม ซึ่ง ไม่มี ผู้ ชาย คน ใด ที่ จะ ทำ ความ ดำ เจริญ ได้ อย่าง นี้ โดย
ไม่มี จริ่ง ๆ — ไม่มี ชาย คน ใด จะ กระ ทำ ได้ แต่ นำ สง่ สำน การ กระ
ทำ ของ เจ้า หล่อน เป็น อัน มาก เพราะ ว่า มัน ไม่ใช่ ชัย ชนะ เดี่ยว แล้ว
จริง อยู่ ที่ เจ้า หล่อน กระ ทำ ความ ดำ เจริญ — ดำ เจริญ ได้ อย่าง งดงาม และ
เรียบ ร้อย แต่ ว่า เขา ผู้ นั้น—เหยื่อ ของ เจ้า หล่อน นั้น — คือ ใคร
เล่า ไม่ ใช่ ชาย ผู้ ซึ่ง ได้ บัว ฆ่า ความ รัก ใน เจ้า หล่อน อย่าง เหลือ ถ้น ดอก
หรือ เขา ผู้ นั้น ก็ คือ ผู้ ที่ รัก เจ้า หล่อน รวด กับ ดวง ใจ รัก ประเทศ
บ้าน เกิด เมือง มารดร — และ รัก เกียรติยศ ของ เขา ยิ่ง กว่า สิ่ง ใด ๆ ทั้ง
หมด ที่ มี อยู่ ใน โลก

เจ้า หล่อน นั่ง กว ทรก ทรของ อยู่ จน สมอง บน รวด กับ คน สัน สด นน
คอย อยู่ ครัว แห่ง จง บอก คน รวด ให้ ออก จาก ที่ นั้น โดย ไม่ ยาก แด
เห็น สถาน ที่ ซึ่ง คง อยู่ ณะ เพาะ หน้า ของ เจ้า หล่อน เมื่อ คน รวด ได้ หัน
มา ถาม ว่า จะ ให้ ขับ ไป ทาง ไหน เจ้า หล่อน ก็ ตอบ ไม่ ถูก เจ้า หล่อน

พูดอะไรก็คิดอะไร ไม่ออก บอกได้คำเดียวว่า ชับไปทางไหนๆก็ตามเถิด แต่ว่า ชับหน้ามิได้พูดจา อย่างไร อีก

*

*

*

*

“อ้อ ! นาย ร้อยเอก แดนซ์ มาละวี่ ? อ้อ ! อ้อ !! ฉันนึกได้แล้ว” ท่านเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศถามว่า พดาง วาง หนังสือเดิมใหญ่ กนัต ซึ่งกำลังอ่านอยู่ นั้นถึง แล้วรับ ม้วน กระดาษ ไป จากมือ นาย ร้อยเอก แดนซ์

“เธอทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว เวรทัน ออกทันใจจริง ๆ นะ ท่านเสนาบดี ท่านมายิ้มแล้ว ถามต่อไปว่า “ยังไงบ้าง ยากอยู่หรือ ? แต่ฉันเชื่อว่า ถ้าหวั่น เธอ ก็เห็น จะไม่สู้ ยากเย็นเท่าใดนัก จริงไหม ถ้า ? ขอบใจ”

“รับประทานก็ไม่ได้ ยากนัก เพราะใช้มาตราส่วน ๓ ใน ๓๐ ซึ่งนับว่าใหญ่ พออยู่แล้ว การจำลองแบบ ใหญ่ ๆ ย่อมทำได้ง่ายกว่า แบบเล็ก ๆ เป็นธรรมดาอยู่เอง” นาย ร้อยเอก หุ่นเรือนตอบ และชี้แจง โดยความ ปลดปล่อย ปลดปล่อย ที่ได้รับ ค่ายก ย่อง ด้รว เจริญ จาก ท่านเสนาบดี ผู้บังคับบัญชา ชั้นสูง สุด ของเขา ถึง เช่นนี้

“นั่น เป็น การแน่นอน โดยไม่ต้องสงสัยอะไร” ท่านเสนาบดีกล่าวตอบ โดยไม่สู้ จะเอาใจ ใส่ ในคำพูด เพราะเดี๋ยวนี้ ท่านกำลังนับแผ่น กระดาษ ม้วน นั้นอยู่ แล้วจึง หัน หน้า มา ดึง กระดาษ ตาม นาย ร้อยเอก แดนซ์ โดยน้ำเสียง อย่าง ตก ตก ตกใจ

“เอ๊ะ ! นี่ทำไมถึงมีอยู่เพียง ๕ กระบับเท่านั้นเล่า ? ฉันตั้ง
เธอให้ทำมาให้อันกระบับไม่ใช่หรือ ?”

“๖ กระบับ ถูกแล้วขอรับ” นาย ร้อย เอก แดนซ์ ตอบ
“แต่ฉันมีเพียง ๕ เท่านั้นนี่เธอ เอ้า นับดูเองซิ !”

นาย ร้อย เอก แดนซ์ กระโดดเข้าไปข้างโต๊ะด้วยความตกใจจน
สิ้นสติ หน้าของเขา ชัด ดัด ดึง ทันทีทันใด คล้าย กับ คน ที่ พัง รือ
ใช้ เขาค่อย ๆ นับ ที่ ตะเผ่น ขยี้ แล้ว ขยี้ อีก คิด ว่า จะ แอบ ซ่อน กัน อยู่
บ้าง แต่หาเป็นดังที่เขาคิดนั้นไม่ เขาก็ลงไปตามโต๊ะจน
ทวนห้องจนเหงื่อไหลไคลย้อยแล้วก็กลับมา นับ แผ่นกระดาษนั้นดูอีก
เมื่อเป็นที่หมดหวังอย่างแน่นอนแล้ว เขาก็จึง ชูด ตัว ลง บน เก้าอี้
หมดสติ ขบหน้าตงบนเก้าอี้สิ้นลม ประจักษ์ดังในทันใด

ความเงิบได้ปรากฏอยู่ ครู่หนึ่ง เงียบราวกับอยู่ในป่า
ช้า ครั้นแล้วท่านเสนาบดีจึงได้กล่าวท่าตายความเงิบขึ้นว่า

“ฉันมิได้มีความประสงค์เจาะจงที่จะดูหมิ่นในเกียรติยศของ
เธอเลย นายร้อยเอกแดนซ์ แต่ตามที่เราเห็นกันอยู่นี้มันเป็นเรื่อง
ที่ฉันต้องคิด”

“ได้เท่าขอรับ !” นาย ร้อย เอก แดนซ์ แข็งใจขึ้นจนตอบ และ
สนใจพยายามระงับสติอารมณ์ให้คงที่ขึ้นดังเก่า “ได้เท่าโปรด
อย่าคิดเลยว่า กระผมจะเป็นไปได้เช่นนั้น กระผมเพิ่งออกมาจาก
บ้านไม่ทันถึงครึ่งชั่วโมง และกระผมสาบานได้แท้ ๆ ว่า แผนผังที่
ที่จำต้องแล้วในม้วนนี้มี ๖ กระบับจริง ๆ กระดาษม้วนนี้ได้พันไป

จาก มือ ของ กระผม เพียงชั่วเวลาต้องตามหาที่เท่านั้นเอง โดย
ตกไปอยู่ในมือของ ”

เขาพูดออกไปไม่ออก สิ้นหน้าของเขากลับซัดสัดตึงยิ่งกว่า
เก่า ตั้งประหนึ่งว่ามีความเจ็บปวดรวดร้าวเป็นอย่างยิ่ง เขาชุด
กายลงบนเก้าอี้และซับหน้าลงบนฝ่ามือทั้งสองออกครึ่งหนึ่ง

“อย่าเพื่อที่คุณตกใจจนเกินเหตุไปเลย นายร้อยเอกแดนซ์
เรื่องเพียงแต่เท่านั้น มันไม่สู้จะสำคัญเท่าใดนักดอก” ท่าน
เสนาบดีกระซิบกระซาบบอกกับเขา “ฉันจะไม่ยินดีอะไรยิ่งไปกว่า
ถ้าหากข้าศึกที่จะมาโจมตีประเทศเรา นั้น คิดดำเนินการตามแผน
ผังแผนที่หายไป เพราะเป็นแผนที่ร่างขึ้นไว้ตั้งแต่ปี ๑๙๙๔ แล้ว
ก็เลิกความคิดนั้นเสีย เรามีได้ดำเนินการตามแผนผังแผนที่เลย ”

มือทั้งสองของนายร้อยเอกแดนซ์ ตกลงจากพนักเก้าอี้เหมือนกับ
กับมือหุ่น เขาจึงมองดูหน้าท่านเสนาบดีของเขาด้วยความพิศวง
แต่ก็มองไม่เห็นอะไรนอกจากความมืดมนที่

“พรุ่งนี้จึงมาหาฉันใหม่” ท่านเสนาบดีออกคำสั่ง “ฉัน
กระหายนัก” อยากจะฟังคำสั่งแรงของเธอ โดยละเอียดถึง การที่
เธอได้กระทำมาแล้วตั้งแต่ต้นจนตลอดเรื่อง แต่ไม่สู้จะมีประโยชน์
อะไรนัก” ท่านเสนาบดีเปลี่ยนทางเสียง แล้วจึงดุด่านายร้อย
เอกแดนซ์ ว่ากับว่า จะมองทะลุเข้าไปในหัวใจ “เรื่องราวมันก็

เป็นไป แล้ว ก็ ควร ต้อง นับ ว่า แล้วไป จั้ว และ นั้นเอง ออก รู้จัก ยินดี ในการ กระทำของ เธอ ครึ่ง นาน มาก อยู่ มี สิ่ง ที่ ควร คิด อยู่ บ้าง ก็ คือ ความ ระมัดระวัง ของ เธอ ยัง น้อย ไป นัก เท่านั้น ”

นายร้อยเอก แดนซ์ คำนับ ถา นาย ของ เขา เดิน กลับ ออก จาก กระ ทรวง กระดาษ ใหม่ โดย ความ เคียดแค้น และ น้อยใจ ตัว ของ ตัวเอง เขา ขน รก เข้า ขบ ไป ตาม ถนน ปอดมอด ตรง มายัง บ้าน โดย รับ ตัว ณ พอ ขน บน ไต เดิน มา ตาม เติดยัง ตก ขน บน ก็ แทะ เห็น นาง สาว เติบ นาน คอย เขา อยู่ ที่ ประตู หอ้ง เจ้า หล่่อน เดิน ตรง วิ เข้ามา เกาะ แขน เขา และ มอง จ้อง ดู หน้า นาย ร้อยเอก แดนซ์ คุ้ง รั้ง ด้วย ดวง ตา อัน ละห้อยคล้าย กับ จะ ร้อง ให้ เป็น ภาพ ที่ น่า สงสัย ยิ่ง

“ จง ลอย ไป ให้ พ้น ! ” นายร้อยเอก แดนซ์ ร้อง ด้วย ความ โกรธ แล้ว ก็ ลอย หลั่ง หนี ราว กับ ถูก ของ โต้ โครก

“ โอ ! เซตฉั่น เจ้า ขา พัง ดิน นก ก่อน ซี้ เจ้า ค่ะ ! ” เจ้า หล่่อน ฉะ อ่อน ถั่ว ว่า ทำ อាកการ เป็น ที่ อ่อน นอน งอน ง้อ “ มัน ได้ ซื่อ เขา ความคิด ใน สมอง ของ ดิน นก – แค่นั้น ไม่ อาจ ซื่อ หัว ใจ ของ ดิน นก ไป ได้ หัว ใจ ของ ดิน นก ก็ ข้าง ขั้ว ข้าง แฉ่ แฉ่ ดั้ ที่ เผลอ สติ ไป คุ้ง หนึ่ง คือ เมื่อ รู้ สึก ตัน พ้น ขน แล้ว ดี ก็ พอ ดี กับ เวลา ที่ สมอง ของ ดิน นก ได้ บังคับ ให้ กระ ทำ การ อัน ขั้ว ร้าย ลง ไป แฉ่ แฉ่ ร้าง แล้ว ” พูด แล้ว เจ้า หล่่อน ก็ ร้อง ให้ สึก ตัน ดิน นก ไร้ รำ ราว กับ เด็ก ทารก

“โอ้! เธอเจ้าข้า, พังคินัน อักลักหน้อย ชี้เจ้าคะ!” เจ้าหัตถอน
 ำพินศถาว่าต่อไป “คินัน เขาได้ของ ผักกาดัง ไปยัง เขกขรรค วาซ พุค
 ฝรังเศส โดย ทาง ไปรษณีย์ แล้วแล้ว โอ้! เธอเจ้าข้า เธออย่า มอง
 คุ หนัคคินัน ด้วย ด้วยตา อย่าง นี ชี้เจ้าคะ! เธอ ยัง ไม่เห็น ดอกหรือ ว่า
 หัวใจ ของ คินัน นั้น จะแตก ทำลาย ลง อยู่ ใน ขณะ นี แล้ว” พุคเท่า
 ันเจ้าหัตถอน ก็ หดบ หนาไม่ อาจ ที่ จะ มอง คุ เขาต่อไปได้ “จริง แล้ว
 คินันได้ ล้อตวงเธอ แต่ เธอเจ้าข้า! เวลานี้ คินัน รู้ ลัก คั่ว แล้ว ว่า
 คินัน เล่นกับไฟ ความ ร้อน กล้า แห่งไฟ กำลัง เผา ผลาญ วิญญาณ อัน
 ชั่วร้าย ของคินัน เพื่อ เป็นการ ลงโทษ อยู่แล้ว เธอเจ้าข้า! คินันไม่
 อาจ มอง คุ ด้วยตา ของเธอ ได้แล้ว แต่ คินัน ขอ กล่าว อีกครั้ง หนึ่ง ว่า
 ในโลกนี้ คินัน จะ รักเธอ แต่ ผู้เดียว เท่านั้น เป็น ความ ศักดิ์ย จริง ของ
 คินัน” มือ ทั้งสอง ของ เจ้าหัตถอน หดุดผลอยลงทันที แต่ได้ ฝนหน้า
 ไป คุ คุ รักของเจ้าหัตถอน โดย อากา ร อัน ละห้อย น่าสังเวช เป็นที่สุด
 “เอ็ง รัก ข้า! รัก ดำหรับ ได้ ดัง ผลาญ ข้าให้ ถึง ซึ่ง ความ พินาศ
 อย่าง นั้น หรือ? อย่า พุดเตย นาง คั่ว ดี ข้าไม่ ขอ พัง น้ำ เตียงของเอ็ง
 อีกต่อไปแล้ว”
 เขา ร้อง โดย โทสะ อันแรงกล้า แต่ว ก็ กำหมัด กัดฟัน เค้นคอบ นาง
 ลาวเห็ดน่า ไว้วพลา ง กล่าว ใต ้ ด้วย น้ำเตียง อัน เต็มเปี่ยม ไป ด้วย
 ความ แค้น

“มึง นะ มึง ! มึงไม่รักกู เห็น แก่เงิน ยิ่งกว่าชีวิต ของกู มึง
ทำ เพ้อบ้าน เมือง ของ มึง เป็น ส่วนใหญ่ แต่เดี๋ยวนี้แหละ ค่อยไป มึง
เป็น หญิง คนหนึ่ง แล้ว ไม่ใช่คน ที่กู เคยหลงรัก เจ้าใจ หรือยัง
เจ้า จง รีบออกไป ให้พ้นเดี๋ยวนี้ ที่เดียว”

• เขา กระชาก คอ นางสาวน้อย โดยไม่มีความปราณี และเขนเขยว
พันราว กับ จะเอา ชีวิต เดียว ให้ได้ หาก แต่ยังหวนคิดได้บ้าง ว่า เป็น
สัตว์ ที่มีร่าง และกลดั่งกาย อ่อนแอ กว่าเขามาก เขาจึงระงับ โทสะ ที่กำลัง
เดือดพล่าน อยู่ในเวลานั้นไว้ได้ ในที่สุด เขาก็ ได้ขอ เจ้าหัดสอน ให้ส่ง
จาก บ้านใดไป เสีย ให้ พันहु พันทา - และพ้นจาก วนิยานซึ่งเคย ตกอยู่ใน
อำนาจ แห่ง ความรัก อย่างเด็ดขาด มาแล้ว นั้นได้ โดย สั้น เจิง.

*

*

*

*

ต่อมาในวันรุ่งขึ้น นาย ร้อยเอก แดนซึก ได้ ไป รាយ งาน ชัดแจ้ง
แสดง เหตุการณ์ ที่ ได้ เกิด ขึ้นนั้น แก่ เสนาบดี ของ เขา โดย ตะเขี่ยด ถัดวัน
ตั้งแต่ เบื้อง ต้น จน อด้าน แต่ ตัว ของ เขาเอง หรือ นาง สาว จาร
สัตว์ ตัว สำคัญ คู่รัก ของ เขา หา รู้ ดึก ไม่ว่า เหตุการณ์ ซึ่ง ได้ เป็น ไป
ใน ครั้งนั้น กลับกลาย ตรง กันข้าม ผิดความ คาดหมาย ของ เขา หหมด
แทน ที่ จะ เป็น ผลร้าย ซึ่ง อาจ จะ นำ เอา ความ พิ นาศ มาสู่ ประเทศ ที่ รัก
กลับ กลาย เป็น คุณ ประโยชน์ แก่ ประเทศ อังกฤษ โดย ทาง อ้อม อีก เป็น

อเนกประการ กล่าวคือ แผนผัง ระเบียบซึ่งได้ หายไปนี้เองอาจเปลี่ยน วิถี
 ดำเนินการ ทั้งหมด รัฐบาลฝรั่งเศสคงจะไปจัดการตาม แผนผังที่จารลัทธิ
 ของ เขาส่งมาให้ โดยความเข้าใจผิด ซึ่ง คิดว่า แผนผัง ระเบียบที่เขาต้อง
 ประสงค์ โดยแท้จริง หาได้รู้ ไม่ว่าเป็น แบบ ที่ รัฐบาลอังกฤษได้คิด
 ไว้ตั้งแต่ ค. ศ. ๑๘๘๔ แล้วแต่ความคิด นั้นเดียว ความจริงรัฐบาล
 อังกฤษหาได้ดำเนินรัฐประศาสน์นโยบาย ตามแผนผังระเบียบนั้นไม่ จึงทำ
 ให้รัฐบาล ฝรั่งเศสต้องเสียเวลา หงุดหงิด การผิด รูป ผิดรอย โอดระพ้อ
 กับวิธี ดำเนินการ อันแท้จริงไปด้วย ทั้งนี้ ก็เนื่องด้วยความ ใฝ่พริบพัน
 แหวมของท่านเสนาบดี อภิบาลผู้ เฒ่า ผู้มี สายตาอันไกลได้ มองเห็น
 เหตุการณ์ ซึ่งจะเป็นโยบายแก่ประเทศ ที่รักโดยตระหนักแน่ จึง ได้ คิด
 ช้อนกล่แก่ ไซด้วยเขาวนปฏิกานอัน ประเสริฐ ประเทศ อันเป็ ทร์ก
 ของประชาชน ชาวอังกฤษ จึงได้ พ้น จากภาพ แห่งยุทธภัย อันเกือบ จะ
 ครอบงำ อยู่ แล้วนั้น และ ดำรงคงอยู่ ในความ สันติสุขสืบ ต่อมา.

เกาะ ไหมมุกต์

โดย “เขาวงการม”

ข้าพเจ้า ต้มคา ตัน จาก ความ หดบ นอน ดันท อย่าง งง งวย งง ใจ
ก็ แด เห็น ภาพ สตรี ดาว ผู้ หนึ่ง ไน้ม ึ่ง อยุ ใถ่ ภาย เอ ! น ข้าพเจ้า
ฝัน ไป ละ กระมัง ข้าพเจ้า จึง ต้อง กระคิก คักคู้ ก็ นึก รัว่า ไม่ ไช้ ฝัน
เสีย แลว ความ ตื่น ยง ความ มี สติ สัมปชัญญะ ให้ แก่ ข้าพเจ้า สตรี
ดาว ผู้ น คอใคร หนอ ? หดบ ไม่ ไช้ ผู้ โดย สาร์ ของ เรือ กตไฟ “ บึง ”
เดย ่นา หรือ ถ้า ไช้ ก็ ทำ ไม ข้าพเจ้า ผู้ เป็น เล่ม ย่น บัญช ปรจำ เรือ
มี เห็น โฉม หน้า ของ หดบ มา ก่อน เตา ?

หดบ ก้ม หน้า ลง จม ริม ฝปาก ของ หดบ เกือบ สัมผัส ผิด โฉม หน้า
ผาก ของ ข้าพเจ้า พรอม ทุ อริยาบท ่น หดบ ได้ เออ ม มอ โอบ
กอด ข้าพเจ้า คอย ๆ ดุจ ดัง ตกษณะ ของ ผู้ เลือ ท เกดาคดัง เกษรพลบ
พลง และ ด้วย อาการ ปรโดม ของ หดบ ข้าพเจ้า จึง ได้ พน คุน
ความ ทรงจำ ทุ มวณ

ย่น ราง คอย ขอ คอก
นอน และ บ่น ออก มา ว่า

ข้าพเจ้า มอ ด ครอบ ๆ คุน อย่าง ทว พง คุน
“ น อยุ ทุ หน ? เรือ “ บึง ” เป็น

อะไรไป?” ด้วย ขณะนั้น ข้าพเจ้า กำลัง นอน อยู่บน ชายหาด อัน เต็มไป
ด้วย ทราบ ถึงชาว พราว ระเบียบ ระเบียบ เคียงคา และ แม่น้ำอื่น ด้วย แดง พระ
อาทิตย์ ฉาย ท้อง ทะเล ที่ ข้าพเจ้า เพิ่ง ดู เต็มไป ด้วย น้ำใส เชี่ยว กำลัง
ม้วน มา กระทบ กัน เป็น ตะลอก ลูกขาว พ่น วน กิ่ง ชัด ลัด ไปมา แถบ
หิน ประการัง ซึ่ง ผุด ขึ้น เหลือ น้า

ลายตา ของ ข้าพเจ้า ได้ ผันแปร มา จับ อยู่เฉพาะ ดวง หน้าของสัตว์
สาว ผืน อีกร วรรณะหนึ่ง ดวง หน้า นน, หม่นคลา ดำแดง ความ ดำเค็ม
ใจ อย่างหนึ่ง ของ ห่อถ่อน

“ดิฉัน เห็น คุณ นอน อยู่ ที่ นี แต่ เข้า” ห่อถ่อน เฝย วาจา “คุณ
จะ มา อยู่ ที่ เกาะนี้ ได้อย่างไร ดิฉัน ก็ ไม่ ทราบได้ ถ้า คุณ จะ เควาะ ที่
ร้าย ถูก เวอ อับปาง กระมัง คะ เพราะ เมื่อ สี่ดวง นี มี ถม ร้าย พัด
ผ่าน เกาะนี้ ไป”

วาจา ของ ห่อถ่อน น้อม นำ ความ จำ ของ ข้าพเจ้า ให้ อุดหนุน โดยตลอด
ข้าพเจ้า ได้ ร้อง ออกมา ว่า “ฉัน นึก ออก แล้ว ถม พาย นัน ตี เวอ แตก
เวอ “บ๊น” จม แถว โหนด” พดาง ข้าพเจ้า ช่มมือ ไป ทาง หิน ได้ ไครก
อัน มี ดิน ฐาน กดม จับ ขอบ ทะเล โกล่ ออก ไป “ฉัน จำ ได้ เท่านั้น เอง”

ความเป็นจริง หลังจาก การ โจน ลง ทะเล ซึ่ง เป็น บ้า บั่น บั่น อึ้ง
คั่น ด้วย มหา วายร้าย ของ ข้าพเจ้า ภายใน มี ข้ำ ความ มี ดិត กัด บี้ เดือนๆ
ตางๆ หิว หาย ไป จาก หัวใจ ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จำ เหตุการณ์ อะไร
อื่น อีก มิได้ เลย ตราบ จน กระทั่ง วนนี้ นี้ ข้าพเจ้า จม นาคาย แล้ว ดอย
พัด ขึ้น มา เกย ผัง เกาะ นี้ หรือ? เปล่า, ข้าพเจ้า ยังคง มี ชีวิต อยู่
อา! ช่าง น่า อัศจรรย์ ใจ เสีย นี้ กระไร

“มีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้น หรือ?” ข้าพเจ้าเขี่ยถาม เมื่อได้
 ส่งบ๊องอยู่นานแล้ว

หัดนอน พยักหน้า อย่าง เค้ว่า

ความ ตกใจ อย่างใหญ่ หดง โทมป์ ร่าง ของ ข้าพเจ้า เพียง จะ ทำ
 ให้ อัดใจ ตาย อนิจจา! ปวงชน ผู้ โดยสาร รวมทั้ง พวก กลาดี ต่าง
 ต้อง พากัน รับ เคราะห์ เพราะ นาวาภัย แห่งเรือ “บี๋นัง” หมดแล้ว เหลือ
 ไว้ แค่ ข้าพเจ้า ผู้ เดียว โดย ทะเพาะ ข้าพเจ้า, ดิกเบต แต่ มี—ผู้ รอด ตาย
 อย่าง น่า ประหลาด ที่ สุด โอ! ช่าง น่า อนาถ จริง หนอ! เพื่อน มนุษย์
 ทุก ๆ คน พร้อม ด้วย เรือ กัด ไฟ ดำ เก่า แก่ ได้ ตา ดับ จาก โถกนี้ พากัน
 จม ร่าง นอน ส่งบ๊อง อยู่ ไต่ พน น้ำ แควม มหา สมุท แปซิฟิก แถบ ราก หิน
 โสโครก อัน มหา อุบาทว์ น่า สยอง กัด ไน้น ช่าง น่า สยด สยอง ใจ จริง!

“มาเถอะ ค่ะ” ส่วนน้อย ผู้ นั้น พุด ขึ้น “คุณ คง อยาก รับ
 ประทาน อาหาร ดิฉัน จะ พาคุณ ไป บ้าน”

ขณะที่ ข้าพเจ้า พยุง ตน ดูก ขึ้น ยืน ก็ รู้ ดี ว่า โชเซ โม่ เฒ ด้วย ความ
 เพี้ยย จน หัดนอน ต้อง ใช้ มือ ช้าง หนึ่ง โอบ ร่าง ข้าพเจ้า ช่วย พยุง ให้ ออก
 เดิน เรา จึง ได้ เดิน ผ่าน หาดทราย ร้อน นั้น ไป ได้ ผ่าน รม ป่าดัม และ
 ต้น กัดว้ย ซึ่ง ปดุก อยู่ คา ตาย จน ใน ที่ สุด ก็ บรรลุ ถึง เรือน หลัง ที่
 หัดนอน กัดว่า

ชาย ผู้ หนึ่ง แต่งกาย ด้วย เสื้อผ้า สีสาว สดปรก มอมแมม หน้า ขาว
 ทั่ว มาก กว่า หน้า เมา มา ใช้ กัดตั้ง นั้ อยู่ บน เฌดียง พอ แด เห็น เรา
 เขาก็ ผุด ผุก ขึ้น ยืน เบ้ง มอง และ ออก อุทาน ด้วย ความ พิศวง

“นั่นใคร มินนา ?” เขาถามเสียงดังก้องวาน ลำแสงอำนาจอ

“สุภาพบุรุษผู้ถูกเรืออัปปางจะ พ่อ” หล่อนตอบ

เขาเดินตรงมารับเรา แม่โวย! ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น มนุษย์ชนิดนี้
ใหญ่ ดำดำยำ รวดกับยักษ์ ใหญ่ ตะตะ ข้าง กล้าม เนื้อ ชื่นเป็น ปึก ๆ
หน้าออกผายกว้าง มีคอตั้งคอวัด ผมตั้งเหลืองยาว และมีคางพระเอก
รูปร่างลักษณะไม่ผิดเพี้ยนกับ อ้ายหัวหน้าโจร สดุดิเลย จนนึกเดียว

“ณินยัด ค้อน รับ ท่าน” เขาพูด “เชิญเข้ามาข้างใน บ้าน
ประทานอาหาร และ ดันทนา กันเถอะ”

หลังจากการ รับประทานอาหาร—แพทย์พัยอาหาร อันโอชา ยังใน
ชีวิตของ ข้าพเจ้า—มีวิคัยอย่างแรงปนโซดา ดัง คอ ข้าพเจ้าก็ถูก
นำไปผ่านกัย ห้องว่าง ห้องหนึ่ง คล้ายกับ เปน ห้องนอน ท่าน
เจ้าของบ้าน ขอโทษขอโพยใหญ่ ไตโน การ ที่ต้อง ค้อนรับ ข้าพเจ้า ด้วย
ห้อย อันนำรังเกียจ เช่นนี้ ส่วน ข้าพเจ้า ก็ได้ตอบรับ ด้วย ความ ยินดี
และเกรงใจ ครั้นแล้วต่อมา ช่วงเวลา สอนาที่ ข้าพเจ้า ก็เคล็ดหลับ
ไป ต้มดา สละ ความ ภวังค์ อัน สำราญ ต่อ เวลา เช้าวันรุ่งขึ้น กาดะ นั้น
ข้าพเจ้า ก็ รู้สึก ว่า มี ร่างกาย สมบูรณ์ ตาม ปรกติ แล้ว

ข้าพเจ้า ยัง คง ต้มดา ตรง ถึง เหตุ อันน่า หวาด เสียว ใน ท้อง มหา
สมุทรนั้น นึก ถึง ตัวน้อย มินนา กับ บิดา ของ หล่อน ผู้มี กำเนิด ดัง
ทมิฬ ทะเล ดวงหน้า ของ เขามีนัยน์ตา พอง วาว โปน ไตโน เมื่อมีความพิศวง
เด่นเทห์ ส่วน วง พักตร์ ของ ตัวน้อย ฉาย แว่แห่ง ความ รื่นทศ ทุกข์

ภาพเหล่านี้ แสดง ความ ยุ่งยาก ให้ แก่ ข้าพเจ้า สกิดตา ขวนใจใคร่สืบสวน
ดู เพื่อ รู้ แน่ จัง ได้ ใน โอกาส ต่อ ไป ข้างหน้า

อาหาร เข้า วัน นั้น มี ปลา และ ผลไม้ เมื่อ กิน อิ่ม แล้ว เราก็ สันทนา
กัน ข้าพเจ้า ได้ เต่า ให้ เขา ฟัง ถึง เรื่อง เวื่อ “ บ๊อง ” อับปาง อย่าง
ละเอียด เท่า ที่ ข้าพเจ้า จำ ได้

“ ท่าน เคารวะ หัด เหลือเกิน ที่ รอด ตาย มา ” เขา เบ่ง เสียง พุด

“ แต่ เดียวนี้ ท่าน อยู่ ที่ นี้ ” ข้าพเจ้า สดุ้ง หัวใจ เมื่อ ได้ ยิน นาคา ของ
เขา มัน เป็น คำ พุด อัน เยือกเย็น มี กังวาน ชุ่ม ชื่น นำ แสดง หู ชอบ กัด

“ ท่าน จะ ได้ รับ ความ คั่นรับ อันดี บน เกาะนี้ ฉะนั้น มี ทำ เต ทำ มา ค้า ขาย
อัน เหมาร มา แล้ว แต่ ๒—๓ ปี ก่อน ”

“ ที่ ไหน ไม่ ทราบ ? ” ข้าพเจ้า เชยถาม

“ ที่ ทัพเฮ อยู่ ห่าง จาก เกาะ แซนวิช เบื้องใต้ ๒๐๐ ไมล์ พวก
ชาว เกาะ ใจ คอ พอ สบาย ได้ และ ฉะนั้น มี กำปั่น ลำหนึ่ง ชื่อ แปซิฟิก ควีน
แต่นไป มา ค้าขาย กับ เมือง ซิดนีย์ ๒—๓ เทียว ต่อ ปี เสมอ ”

ตลอด เวลาคุย เรา มิ ได้ สืบ ตา กัน เลย แต่ ด้วย วาจา ปรา ได้
ของเขา ข้าพเจ้า ก็ ได้ พบ รูปการ ทุก อย่าง แล้ว หัวใจ ยังคง เต็ม
คึก คัก ทั่ว ๆ อยู่ เรื่อย มิ สามารถ ระวัง หักห้าม มัน ได้ เลย เพื่อให้
เป็นที่ ต้อง อธิษาศัย ของ เขา ข้าพเจ้า ได้ กล่าว สั้น ของ ว่า ถ้า แหะ
ข้าพเจ้า ได้ อาศรัย อยู่ นาน ต่อ ไป ก็ จะ สามารถ ช่วย เหลือ ใน พนังกิจ
การ ของ เขา ได้ บ้าง บางอย่าง

“ชอบใจท่าน” เขาตอบเรียบๆ “ฉันก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน
ท่านจะรับตำแหน่งผู้จัดการห้าง หรือจะพอใจสมัครเป็นผู้บังคับการ
พนักงาน ถึงภาคตะวันออกของเกาะก็ได้ แต่ถ้าจะให้ดี ท่านควรไป
เที่ยวชม การ งาน ดู ก่อน ๒—๓ เวลา เพื่อให้คุ้น”

ข้าพเจ้า ก้มลง จะ ตอบ ก็ พอดี ชาว เกาะ คนหนึ่ง โผล่เข้ามาในห้อง
เขา เดิน สวดเท้า ตรง เข้าหา บรม เจ้านาย ด้วย กิริยา หยิ่ง ยะโส

“โอดาฟ” โอดาฟ ออกเดิน เปน นามของ ชายคนใหม่ “มินนา
ตอบ ฉัน” เขา พูด ยก มือ ชี้ ที่ แก้ม ข้าง ซึ่ง มี วรณ แดง ดำ เปน
รอยนิ้ว

“ตอบทำไม?” โอดาฟถาม ข้าพเจ้า ตั้งเถิดว่า เดี๋ยว ของเขา
เครือๆ ระคน ความ เกรงกลัว

“ฉัน บอก หล่อน ว่า เรา จะ แต่งงาน กัน ใน เร็ว ๆ นี้”

* * * *

พระเจ้า! ข้าพเจ้า ตั้งใจ โดย ทั้ง ด้วย ความ ตกใจ มินนา
สาวน้อย ผู้น่ารัก สวย ยาก ที่ จะ หา ใคร จับ มินนา นะ หรือ ? จะ
วิวาท กับ ชาย ซึ่ง มี แค่ หนึ่ง เนื้อ อัน ปราศ จาก เลื้อย ฝ้า เช่นนี้ เขา
เป้น คน ร้าง ใหญ่ แต่ มี ผิว เนื้อ คลา กร้าน ดำ แดง แทน ที่ จะ เป้น
สีดำ กิริยา ท่าทาง ต่อ ให้ เห็น เป้น คน ชาว นิโกร โปติ นิเซียน แวดตา
ดวงซ้าย ของเขา ดู ข้าง ดัง เดิม ให้ น่า เกิด ยึด ยั้ง ข้าพเจ้า ต้อง พยายาม
สลัดใจ นิ่ง ดู นิ่ง พัง อย่าง เค็ม กัดนี้ เพราะ มัน น่า จะ เผ่น ตก เข้า ชก ปาก

เจ้านั้ เดี่ยว เหลือเกิน ! แต่ นั้น เป็น หน้า ที่ โดย ตรง ของ โอดเด่น กระนั้น
ข้าพเจ้า ก็ ไม่ เห็น เลย ว่า เรา มี ความ ชวน โกรธ อย่าง ไบบัง—ก็ เป่า

“ คอย ก่อน ” ที่ ดู่ เจ้านั้ เอ๊ย ปาก ตอบ “ เอ นนายเบตแต่ม !
เป็น คน มา ใหม่ เอ้า—นายเบตแต่ม คนนี้ ชื่อ ตาร์กา หิว หน้า ใน เกาะนี้ ”

“ สบาย ดี ? ” ชาย ที่ ชื่อ ตาร์กา ดำ ราก งาม ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า ตั่ง จ้อง มอง เขา เต็ม หน้า ตา เข้ม ด้วย ความ โกรธ เกิด ค
พอ สบ ตา กัน เขาก็ เบือน หน้า นั้น

“ คน ระวัง ” เขา พึมพำ “ มัน จะ ก่อ กรรม ทำ ภัย ให้ เรา
โอดาฟ ”

ข้าพเจ้า ได้ ตก เตี้ย ออก มา เดี่ยว ข้าง นอก ก่อน ที่ โทะระ จะ เกิด
จน เหลือ เกิน ข้าพเจ้า เดิน เตียบ ตดอด ชาย ผั่ง เกาะ นี้ เด็ก มี ความ

ยาว วัด โดย รอบ ได้ ขนาด ไม่ เกิน กว่า ๑๐ ไมล์ เลย ภูเขา ไฟ ดับ แล้ว
ถูก หิ้ง คัง กระจ่าง อยู่ กลาง เกาะ เสิ้ง เขามี ที่ ราบ หดาย แห่ง ไร่

เป็นที่ เพาะ พืช ผัก ธัญญาหาร ได้ บริบูรณ์ ดี มาก

เกาะนี้ เป็น เกาะ งาม เจริญ นัยน ตา ด แท้ มี ผู่ ภูค ดี ต่าง ๆ และ
หมู่ แมลง นานา พืช อยู่น จะ คน นานา มี ถวน มี ทง ทด น เป็น ชุม ทรวัย

ให้ พวก ชาว เกาะ ทำ มา หา เลี้ยง ชีพ ทาง พัน ซโธธร อัน แม้ ไฟ ศาด เป็น
ภาพ ที่ ติด ใจ ข้าพเจ้า มาก ชาย ผั่ง มี น้ำ ใจ แจ่ว แต่ เห็น หมู่ ไม่ ทะเล

ซึ่ง ออก อยุ่ ตาม พัน ท้อง สุ่ม ได้ อยุ่ อย่าง ชัด เจน เป็น ภาพ ที่ วิจิตร
ตระการ ตา ชวน ที่ คำนึง หมู่ มัจฉา ปลา ดี ประหลาด ใหญ่น้อย หดาย

เหล่านี้อ่า พันธุ์ โบกท่าทาง ค่าย เขียน อยู่ ใน ห้อง ทะเล ดึกดื่นมาก และบ้าง
ก็ แยก ต้น คำค้น วนว้าย พัดวน ผ่าน ล่ายดา ข้างเจ้าไป แล้งดงให้เห็นว่า
มี เหตุประหลาด อัน เปน ภัย แก่ มั่น เกิด ขึ้น แล้ว ใน ห้อง ทะเล

ทันใดนั้น ข้าพเจ้า ก็ แล เห็น พวก ประดาน้ำ ชาว เกาะ ดำ ลง ไป ได้
ทะเล กัน หว รอบ ๆ ไซด หิน ได้ เบ็ดดอก หอย หลาย ๆ ชิ้น ผุด
ทะลึ่ง ขึ้น เห็น อ้น และ ขวาง เบ็ดดอก หอย เหล่านั้น ขึ้น มา บน ทาย ชาย
เกาะ เพื่อ ปลดปล่อย ให้ เบียด อยู่ กับ ที่ นั้น นี่ คือ การ รม ไซ่ มุกด์ ภาพ
ลึกลับใจ ข้าพเจ้า ให้ หวด นึก ถึง โอดาฟ โอดเด่น และ คาร์กา ขึ้น มา ทันที ไซ่
มุกด์ หมด นี้ เปน ของ คาร์กา หรือ ? และ โอดเด่น ยอม ปลด บุตรี ล่า ให้
แก่ เจ้านั้น เพราะ เห็น แก่ ไซ่ มุกด์ ของ เขา หรือ ? ปัญหา เหล่า นั้น แฉ่น
พลั่ง พาดัน อยู่ ใน สมอง ของ ข้าพเจ้า สุด ที่ จะ ชะ ชม ให้ แยก ออก ได้

ขณะที่ เดิน เร่ เข้า ไป ใกล้ ข้าพเจ้า ก็ เห็น บุรุษ หนึ่ง มุข หนึ่ง ร้าง
สูง ระวัง แดง ตัว เยี่ยง พรานป่า เขา คือ นายงาน ของ พวก นักรบ
ชาว เกาะ พวก นั้น ตั้งใจ ทำงาน โดย เครื่อง ครัด หาม ผู้ใด เอา ใจ ใส่ กับ
ข้าพเจ้า ไม่ ขณะ นั้น เขา ก็ หัน หน้า มา ทวง ข้าพเจ้า อ้อ ! ข้าพเจ้า
จำ ได้ คือ แม่ มินนา ล่า น้อย แห่ง เกาะ ไซ่ มุกด์ นี้ เอง

“ ดิฉัน หวัง ว่า คุณ คง ค่อย ยั้ง ชั่ว มาก แล้ว ” หล่อน ปรา ได้
พราง ยื่น มือ ให้ แก่ ข้าพเจ้า

“ ค่อย ยั้ง ชั่ว มาก แล้ว จ๊ะ แม่ โอดเด่น ” ข้าพเจ้า ตอบ “ และ
นั้น ขอ ขอบ คุณ เธอ มาก ที่ สุด ”

ดวงเนตร จาม หวาน ของ ห่อหุ้ม ข้อน แวด ห่อหุ้ม หมอง ซึ่ง อยู่
ภายใน วง พักตร์ คด้า เคี้ยว น้ำ ดั่ง ลม มืด ดด ที่ ได้ เห็น หัวใจ
ของ ข้าพเจ้า ก็ หด ห่อ น้าว ไน้ม ประ สัม ประ สาน กับ ดวง หฤทัย อัน ทุกข์
ระทม ของ ห่อหุ้ม แลว ซึ่ง ยัง มี เคย ปรา กฏ ว่า ข้าพเจ้า มีความ รู้ ลึก
เช่นนี้ คอ สตรี เพศ ผู้ ไค ไคร มา ก่อน เคย

“คุณพ่อ มา กับ คุณ หรือ เป้า ค่ะ ?” ห่อหุ้ม ถาม
ข้าแต่ ดิ คน งาน ของ ห่อหุ้ม

“ท่าน มงาน มาก จะ” ข้าพเจ้า ตอบ “ก่อน นิน ออกมา มี คน
ไป สันทนา กับ ท่าน คน หนึ่ง”

“คุณ เบต เต็ม” ห่อหุ้ม ออกเสียง “พวก นิน เข้าใจ ภาษา
องกฤษ บาง เต็ม นอย ใคร ค่ะ ที่ เข้า ไป พด กับ คน พ่อ ไพรด กระ ชิบ
เถอะ ค่ะ”

“ดาวกา”

อา ! วง หน้า ห่อหุ้ม ชิด เลือด ตง จน เป็น ลีลาว ห่อหุ้ม ยกมือ
ข้าง หนึ่ง แตะ ทรวง ออก ซึ่ง กระ เพม ถึ ประ ทบ นง อยู่ อาการ ไค ก
โทมนัส ของ ห่อหุ้ม คอ หน้า ข้าพเจ้า นึ เพิ่ม ความ สัม เพช ให้ นแก
ข้าพเจ้า ยัง ดน พูน ทอ

“แม่ โอด เส่น” ข้าพเจ้า พูด ค่อย ๆ “ให อภัย แก นน ดวย
เชอ กาดัง มี ทุกข์ นิน จะ ช่วย เหลือ เชอ ได้ ประการ ไค ไพรด นอก ให้ ทราบ
นิน ยิน ดี ทุก เมื่อ”

หัตถ์อันเงยหน้าขึ้น สดับคำกับ ข้าพเจ้า พยายาม อัดใส่ชุด เป็น หยด กลมลูกได้ หัตถ์ คดอ อยู่บน ขนตาของหัตถ์นั้น ตัวน้อย ผู้นำ ดั่งดาว ลอน หายใจยาว ระบาย ความทุกข์ ระทม

“เราพูดกันที่นี้ ไม่ได้หรอกค่ะ” หัตถ์อัน รับ กล่าว “พวกนั้น หยด พัง เรา อยู่แล้ว ขอ คุณ จง เดิน จากนี้ ไป ตาม ชายฝั่ง โกลด ลึก ครั้งไมตรี ทางเหนือ แนว สูง ของ ระดับน้ำ มีถ้ำ อยู่ ถ้ำหนึ่ง ปาก ถ้ำ ปิด ด้วย หิน แบน รูป ๔ เหลี่ยม ผืนผ้า คุณ จง กรุณา เข้าไป คอย คิน อยู่ ใน นั้น เกิด นะคะ”

ข้าพเจ้า รับ คำ พาดกล่าวว่า “อรุณสวัสดิ์” แล้ว เดิน ออกไป อย่าง วาง อารมณ์ แต่ พอ พ้น สายตา ของ พวก ชาว เกาะ เหล่า นั้น มา แล้ว ข้าพเจ้า ก็ รับ ตัว เทา เร่ง เรว มา จน บรรลุ ถึง ถ้ำ อัน มี หิน ปิด ดัน ข้าพเจ้า ผลัก หิน แผ่น นั้น เบ็ด ออก ได้ โดยง่าย และ ถ้าว เดิน เข้า ไป ใน นั้น เป็น ทาง เด็ก ดัน และ มด คอ ข้าพเจ้า เดิน เข้าไป จนถึง ที่ แห่ง แห่งหนึ่ง มี อากาศ ดี และ แสงสว่าง ซึ่ง ต้อง ลอด เข้า มา ทาง รู เล็ก ๆ รอบ ๆ ถ้ำ อัน จะ นับ ประมาณ มิได้

กาล ดวงไป ราว ภาค นาฬิกา กว่า ๆ ก็ ได้ ยืน เคียง หิน ปาก ถ้ำ เบ็ด และ ปิด ดัน แล้ว เข้า มา

“ดิฉัน ไม่ ทราบ ได้ ว่า คุณ จะ นึก อย่างไร บ้าง” เป็น น้ำเสียง สุภาพ ของ ตัวน้อย มินนา “แต่ คุณ มี ใจ กรุณา คอ ดิฉัน จริง ๆ หรือคะ เคียง ดิฉัน กำลัง ต้องการ เพื่อน จริง ๆ”

“ฉันทราบแล้ว แม่โอดเส่น” ข้าพเจ้าเน้นคำกับ “ฉันเองก็ยังไม่ออก แต่ทว่า ฉันเต็มใจที่จะช่วยเหลือเธอจนสุดความสามารถเท่าที่สุขภาพ บารมี ทั้งหลายจะพึงปฏิบัติได้”

หัตถ์อันนุ่มนวลของคุณ ข้าพเจ้า อย่าง น่าเอ็นดู แม้จะเป็นอาการยิ้มอย่าง โศก สดุดี วาทีของ ข้าพเจ้าได้บัดเบ้าให้ความ ระทม ฤทธิ์ของ หัตถ์อัน ค่อย ค่อย ลง จน สามารถ นำ แว่ ปฏิปราโมทย์ ให้บังเกิดขึ้น ใน ดวง จักษุ ของ หัตถ์อันได้ แล้ว สดง เรือ แห่ง โลหิต ก็ นิด ชนสู่ ปราง งาม ทั้ง ๒ ข้าง

“ถ้า—” ข้าพเจ้า พุด ตัดเสียง ให้ เป็น ไป ตาม ปรกติ “ถ้าเธอ จะ ต้อง เถา สารทุกข์ สุกดิบ ของ เธอ ให้ ฉัน พัง บ้าง แล้ว ฉัน ก็ จะ ได้ ครอบ หา หนทาง ช่วยเหลือ เธอ ได้ บ้าง เป็น แน่ เพราะ เรา มี ๒ สมอง ดี กว่า สมอง เดียว จริงไหม เธอ ?”

หัตถ์อัน นิ่ง เป็น ครุ หายใจ สดร้อน เริง หนักใจ หัตถ์อัน กระซิบ เบา ๆ คล้าย กับ จะ รำพึง แก่ ตน เอง ว่า “เรา ต้อง—เรา ต้อง” ครั้น แล้ว ก็ เผย คำ เนียง ดัง อย่าง เร็ว ปรือว่า “คาร์กา ช่มชื่นใจ จะ ให้ ดิฉัน แต่ง งาน ด้วย ถ้า หาก ดิฉัน ไม่ ยอม คุณ พ่อ ก็ จะ เสีย ผล คือ ไข่มุกต์ เป็น อัน มาก ซึ่ง ท่าน ได้ ด้ระดม รวบรวม มา แล้ว คง หาย าย ปี และ ยิ่ง ถ้า ดิฉัน ชื่น หนอง ข้า อยู่ แล้ว เขาก็ จะ ยุง พวก ชาว เกาะ ให้ คิด ร้าย สำหรับ คุณ พ่อ แล้ว ดักพา ดิฉัน ไป นี่แหละ ค่ะ”

คำบอกเล่า ของ หัตถ์อัน สดจริง ดุจ ความ หนัก ใน ใจ ของ ข้าพเจ้า แล้ว ด้วย ปรการ ทั้ง ปวง แต่เท่าที่ หัตถ์อัน เล่า ให้ พัง ไม่ ถึง ถึง ความ ผิด

ของ บิดา หด่อน ตามที่ ข้าพเจ้า คาดหมายไว้ มัน เป็น ความ ชั่วร้าย
อย่าง อุบาทว์ ของ ศาร์กา ผู้เดียว โดยแท้

“และฉัน รู้เรื่องหนึ่ง” ข้าพเจ้ากล่าว ตอบ อย่างสุภาพ “เพราะ
เมื่อ เขา เข้าไป พูด จา กับ คุณพ่อ ของ เธอ ฉัน ก็ อยู่ ด้วย”

“เรื่อง สมหน้า กระมัง ค่ะ” หด่อน ตอบ อย่าง อาย ๆ “เอะ
ฉัน ฆ่า เขา ได้ ที่เดียว”

“เธอ รู้ ความ ในใจ ของ เขา มา นาน แล้ว หรือ จ๊ะ?” ข้าพเจ้าถาม
“แต่ ถ้า เธอ กลับ มา เทียบฉัน เธอ จะ ตอบ หนี ไป เสีย ไม่ได้ หรือ จ๊ะ?”

“โอ! ได้, แค่นั้นแหละ ค่ะ เรา จำ เป็น ต้อง ใส่ ไข่มุก ดิ้น
มีค่า ซึ่ง ศาร์กา เฝ้า ระวัง ควบคุม อยู่ คุณพ่อ จะ ต้อง กลาย เป็น คน จน
อีก ท่าน เป็น คน คิด คน ทำ ขึ้นเอง แท้ ๆ แต่ เจ้า ศาร์กา ก็ อำนาจ
เป็น ขรรคม เข้า ครอบครอง โดย สัญญา ว่า จะ ยอม ให้ ท่าน ๓ ใน ๔ ส่วน
ถ้า หาก ท่าน จะ ยอม ยก ดินฉัน ให้ เขา”

เพียง เท่านั้น ข้าพเจ้า ก็ รู้ เรื่อง ได้ โดย ตะเยียด พุทโธ! คา
โหดเหี้ยม ตัว โศรากับ ยักษ์ ช่าง เดือดวาม มนุษย์ เสีย เหลือ เกิน ความ
โหด โกรธ—ความ โหด ใน ไข่มุก ทำให้ แก เป็น คน ดิ้นคิด.

*

*

*

*

เรา พูด จา วิสาสะ กัน ค่อย ไป อีก แต่ ข้าพเจ้า ยัง คง ครอบ หา หน
ทาง ช่วยเหลือ หด่อน มิได้ เลย โอ! ข้าพเจ้า ผู้เดียว โดยแท้ คือ
แสง สว่าง แห่ง ฤทัย อัน ดำ คำ วัธม ธรรม ครอบ ของ หด่อน แต่ แสง
นั้น จะ กลับ อบอุ่น หมด หมด หมด หมด หรือ?

รุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็เริ่มทำงานในห้าง เป็นเต็มวันง่ายเสีย
ของไข่มุกต์เกิด และเหล่าอีก บ้างเห็นใจให้แก่คนงานเป็นค่าจ้าง
เวลาเพียง ๒-๓ วัน ต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้รับความละเอียดขึ้นอีก คือ
รู้ว่าโอดเสนได้ มา ทำมหา กิน อยู่ ที่ เกาะนี้ นับ ตั้ง ๗ ปี มาแล้ว มัน
เป็น เกาะ เงิน เกาะทอง ของเขา ฉะนั้น เขาคง มี ราย ได้ เป็น จำนวน มี ไข
เล็กน้อยฝาก อยู่ใน ธนาคาร ที่ เมือง ชิดนีย์ นี่ เป็น ข้อ ที่ ข้าพเจ้า เดา
คาด ก็ เหตุ ฉะนั้น อย่างนั้น ยังมี ตัว แก่ ใจ อีก หรือ? จะ คง ละ โมก
กอบ โภจ โยเอา อีก ๒-๓ พัน ทำไร? เงิน จำนวน นี้ จะ ได้ มา โดย คง ๑๓
บุตรี สาว อนิจจา! เขา ชาย เล็ด ใน ออก ก้อน ห้าง ของ เขา ได้ ดัง คอ—
เล็ด อัน มี คำ! เพียง แต่ ข้าพเจ้า นึก ก็ ทำให้ รู้สึก ขง นาน ฟ้า อคา
บ้า คน นี้ เสีย ยิ่ง กว่า เกด ยศ เจ้า คาร์ กาย เสีย อีก ขณะที่ รับ ประทาน อาหาร
อยู่ ด้วย กัน กับ เขา ข้าพเจ้า ต้อง พยายาม สด กใจ มิ ให้ กระวน กระวาย
ด้วย ความคิด ต่าง ๆ มี ฉนั้น แล้ว หน้า กัด ว่า เขา กับ ข้าพเจ้า จะ ร่วม
โต๊ะ ด้วย กัน อีก มิ ได้ เลย

เวลาเย็น ๆ ข้าพเจ้า มี โอกาส พบ ประ มิน นาม มาก ครั้ง เพราะ ก่า ดั่ง
นั้น โอดเสน มัก ปลัก ตัว ไป นั่ง เฝ้า อยู่ ที่ เสด ยง ควด ต้ม วิ่ง อยู่ แต่ ฝา พัง
คน เตียว เสมอ ๆ ใน โอกาส เช่นนี้ ข้าพเจ้า ได้ พยายาม ครอง หาด ัง ต่าง ๆ
อัน ชน ให้ หัด ่อน แยม สร วด คด ยได้ ก ดัง ได้ บ้าง แม้ กระนั้น, เขา กร
ข้ม ของ หัด ่อน ก็ ยัง เชื้อ แวด กัด หวด ใน ดวง ตา อัน หวาน หง คุ มี
หลาย เรื่อง หลาย นิยาย ที่ ข้าพเจ้า จำ เอา มา เล่า ให้ หัด ่อน ฟัง

เรื่องในนคร ตอนตอน, บอมเบ, กัลกัตตา, ชัตตนิ และเมดเบิน เป็นต้น
รวมทั้งเมืองที่รัฐเมือง ดินแดนที่น้อยอื่น ๆ อีก

นับได้หลายเวลาที่ข้าพเจ้าได้ช่วยมัด เบ้าความเศร้าโศกของห่อ
ดอง มา หลาย ปีคำที่ ก็ ถึง กำหนด เรือ แปซิฟิก คำนึง จะมา ถึง แต่
ก็ หามา ไม่ ด้วยการ คลาดเคลื่อน ของ เรือนี้

อันโดย โอกาสให้
คารวาทมา เตียว เคร ที่ บ้าน เรา ได้ หลาย ครั้ง หลายหน บางคราวก็ ไป
ส่งถึง กับ ลำฉนวน มินนา ขณะ ที่ ห่ออันควบคุม คง คง นม หอย เหล่า นั้น
อยู่ โอกาส อัน อุบาทว์ สำหรับ ห่ออันนี้ มี แค่น้อม นามาชั่ง ความ
ชอกช้ำ ระกำใจ ยิ่ง ดัน พูนทวี

ยิ่ง วัน คารวาท ก็ ยิ่ง เขียวเข่น โอดเส่น ขยายเคราะห์ ร้าย ยิ่ง คืบหนัก
ขึ้น จน กระทั่ง กลาย เป็น คน หยาบ เมา เข้า เมา เย็น แล้ว

การ ที่ ข้าพเจ้า ยอมรับ ตำแหน่ง ทำงานนี้ เป็น ด้วยเหตุ ๒ ประการ
๑. คือ ข้าพเจ้า ย่อม หา โอกาส ช่วย เหลือ มินนา ได้ ๒. ข้าพเจ้า มี โชค
ดี ที่ ตรวจ ดู ได้ ตาม สรรพ สัมภาระ เหล่า นั้น ต่อมา จึง ค้น เจอ บันพก
กระบอก หนึ่ง พร้อม ด้วย กระสุน ๒๔ นัด

หมก อยู่ ใต้ กอง มัด ซึ่ง ทำ ที่
เบอร์มิงแฮม มัน เป็น สำคัญ สำคัญ เหมาะ ที่ สุด แล้ว สำหรับ
ข้าพเจ้า

คันทัน โอดเส่น เสีย วิธ อีก อย่าง ห่วง ตาม เคย เรา จึง พบ พุด จา
กันได้ ใน ที่ นี้ ข้าพเจ้า ได้ กระซิบ ให้ ห่ออัน ฟัง ถึง อุบาย ที่ ข้าพเจ้า
คิด ตก

“เธอต้องไปอยู่ที่เก่า” ข้างเจ้ว่า “จนกว่าเรือแปซิฟิกฉันจะมาถึง ฉันเตรียมตะเบียงไว้พร้อมแล้ว เชื้อฉันเกิด เธอต้องไปทนว่าเหวใจ อยู่ที่นี่ก่อน ดีกว่าจะได้รับทุกข์อยู่ตลอดทุกวันนี้”

“และคุณพ่อเก่าล่ะ?” หล่อนเอ่ยถาม

“แม่มีนา” ข้างเจ้พูด—หล่อน สดุ้ง เพราะข้างเจ้ ฟังใช้นามของหล่อน ครวญ เป็น ครั้งแรก “เธอคิดว่า ถ้าท่านรู้เรื่อง ท่านจะยอมให้เธอไปโดยดีหรือไม่? และเธอ นี่ฉันพูดโดยไม่ใช้ให้ร้ายท่านเลย เวลานี้ คุณพ่อ ของเธอ กำลัง ทำลาย ชีวิต ของท่าน อยู่ แล้ว ด้วย การ คืบ ยื่น กว่านั้น ท่าน คง ใจ จะ ขาย เธอ เพื่อ แลก กับ ไข่มุกด์ ของ ตาร์กา อีก ด้วย” หล่อน สิ้น อีก ๆ

“เราได้ให้ โอกาส แก่ ท่าน ทุก อย่าง พอแล้ว” ข้างเจ้ กล่าวต่อไป “แต่ก็ ไม่ เห็น ว่า ท่าน จะ จัดการ อย่างไร กับ เจ้า ตาร์กา ได้ ยิ่งวัน มัน ก็ ยิ่ง อาจ เข้ม ของ หอง และ ดู ถูก เรา ยิ่ง ขึ้น เสมอ ๆ เธอเอง ก็ รู้ อยู่”

“ดิฉันพยายาม เลิก นึก ถึง มัน อยู่ แล้ว” หล่อน ตำราภาพ “พอ ดี คุณมาเตือน ฉัน อีก”

“เธอเข้าใจฉันไหมล่ะ?”

“พร้อม ทั้ง ชีวิต เทียว ละ” หล่อน กล่าวตอบ และ ใน หนึ่ง วินาที นั้นเอง ข้างเจ้ ก็ ข้าง แขน ประคอง หล่อน กอด กระชับ ก้มลง จูบ เต้น ผสม จุมพิต กั๊ปราง อัน เปล่ง ปลั่ง และ ริมฝีปาก ชั่ว ๒-๓ วินาที—

๒-๓ วิनाท^๕ แห่งความ ปดิม ปราโมทย์^๕ ชัด ที่สุดใน ชีวิตของ บุษย์หนุ่ม
เช่น ข้าพเจ้า หด่อน ก็ เกาะ แชน ถอย ออก ห่าง

“ดิฉัน ปดิมใจ มาก คุณด็ก” หด่อน ออก วาจา อย่าง อยา
เหนียม “แต่ ตาร์กา มัน คอย รังควาญเรา ดิฉัน เปน ทุกข์ แทน คุณ
มาก คุณ ที่รัก ดิฉัน นำคุณมา ดู ภัย พิบัติ นำหวาดเสียวแล้วสินะคะ”

ข้าพเจ้า เชย แก้ม แหมโอฐ^๕ หด่อน เลี้ย อีก แทนคำตอบ หลังจากที่
นั้น ก็ปล่อยให้ หด่อน ไป เก็บ เข้าของ รวบรวมดำหริบ ไปอยู่ ในถ้ำ หด่อน
หลังรักข้าพเจ้าแล้ว โอ! นัก ปดาม ปดิมใจ เลี้ยงนี่กระไร

ดิฉัน แหะ ข้าพเจ้า เปน ต้อง ช่วย พก หด่อน ไป หตบ ซ่อน อยู่เดียว
ในคุหาให้พ้น ภัย จาก เจ้ามาร ตาร์กา จึงได้

ข้าพเจ้า นั่ง กระหม่อม ย่อม นึก ถึง ความ ผิดๆ ต่างๆ จน ต้มกั่ว
ตาร์กา ครั้น มินหนากลับ มา อีก เรา ก็ ได้ชวน กันเดิน ออกไป ทาง
เดียง หน้ามุข ณ ที่ นั้น ได้ เห็น ภาพ โอดเสน นิ่ง ต้ม อยู่ อย่าง หิวรันท
บุตรี สาว โฉม เข้า หา และ จูบ แก้ม ซ้าย ขวา ซึ่ง มี เศวต คติ ของ บิดา หด่อน
ข้าพเจ้า จึง เลี้ยง ออก มา เดียว ก่อน

ใน ที่สุด เรา ก็ ได้เดิน คุย กัน กระจุ กระจี ตาม ประธา คำรัก มาตาม
ทาง จน ถึง ถ้ำ มืด โอ! วาจา ฝาก รัก ของ หด่อน ช่วง หวานน้ำ หยัง
เย็น ถึง ใจ เบี่ยม ด้วย พืช เต็นหา วัณจน ยิ่ง

ข้าพเจ้า จำใจ จาก หด่อน มา ปล่อยให้ หด่อน ไว้ เอกกภายในความ
ดำมืด ของ ถ้ำ แห่ง ความ อิศริ ข้าพเจ้า เดิน กลับ มาถึง บ้าน ได้

เห็นภาพโอตเด่น ตกจากเกาะ อากัปกริยาของเขาไม่เป็นที่แปลกใจ
เลย แก่ข้าพเจ้า โดยไม่ใช่หนี้หนี้เดียว

* * * *

เมื่อข้าพเจ้าย่างเท้าถึง ประตูห้อง ก็มีมือข้างหนึ่งเปรียบ
ประหนึ่งเหล็กกล้า ด้วยคอข้าพเจ้า บีบเค้น อย่างแน่น ทางเบื้องหลัง
มัน กำเค้น อย่าง ลึก แรง เกิด แล้ว มีเสียง หยาบ หัว พูดขึ้น เป็น
เสียง ของ ตารกา!

“ข้าพเจ้าโอตาฟุเสียแล้ว” เขาร้อง “ข้าต้องคอย มินนา จิน
เบอ ก็เพราะมัน เดียวกัน ข้า ข้าเอง ติ เจ้าเบอเดม!”

ข้าพเจ้า ดัน ตัว เต็ม กำลัง แต่ มนุษย์ ผุน จับ ขวพเจ้าวได้อย่างมัน

“มินนา” เขาตะโกน

“ข้าซ่อน หัตถ์เหล็กแดง อ้ายฉันทะ!” ข้าพเจ้าร้องเอ็ด ด้วย
ความโกรธ “เอ็งจะไม่เจอหัตถ์เลย”

“พวกข้าตอม ถูก” เขากล่าว

ข้าพเจ้านิ่ง เบ่ง กำลัง ทยาน สบัด สดัด อีก ออก ด้วย มัน สด ความ
เกรี้ยวกราด มือขวาของมัน คลาย ออก ข้าพเจ้านึกว่า มัน จะ
หยิบมีด นั้น นอน และ ถ้าข้าพเจ้า เข้าไป แม้แต่กระพริบ ตาเดียว ก็
จะต้อง กลายเป็น ศพ ฉนั้น พอ มัน ผละ มือ ออก ข้าพเจ้า ก็ เบี่ยง
ตัว หมุน สดัด หดุด ออก มาได้ ทันใดนั้นเอง ผม มัด เหน็บ ของมัน ก็
จาง วาด เนียด โหด ข้าพเจ้าไป

ข้าพเจ้า หัน กลับ มา ยิง มน บังหนึ่งโดยเร็ว คาร์กา ตั้งเสียงร้อง
ขรม และ ฟาด ร้าง ต้ม ไครม ลง กับ พน โดยมี ต้อง ชัก ข้า พิจารณา ดู มน
ข้าพเจ้า ออกได้ ก็ วิ่ง จาก บ้าน ไป บน ทราบ มุ่งตรง สู่ ปากถ้ำ.

* * * *

ภายใน คูหา ที่ม ข้าพเจ้า ฉวย ร้าง หล่อบ โอบ วัตถุ ด้วย แค้น ปลด
เปรมใจ พัด ความ นึก กัด ที่ หล่อบ จะ ถูก จับ กุม ไป ก็ คดถอย จาก
ดวง กมด ของ ข้าพเจ้า แล้ว เผย ปาก ถ้ำ ให้ หล่อบ พง ถึง เหตุ ที่ เกิดขึ้น
ทั้งหมด

“คุณพ่อ ตาย หรือ กระ ?” หล่อบ กระเข้า ถามเสียงดัง หน่วงคา
แห้ง ผาก ดำแดง ความ กำครัด หม่น หมอง

“น่า กัดว่ะ” ข้าพเจ้า ตอบ อย่าง ไม่ เค็มปาก

“คาร์กา ตะคะ ?”

“ฉัน ไม่ ทราบ ได้ แต่ก็ น่า กัด วเหมือน กัน”

ตลอด ราว ตรี กาด วัน นั้น เรา ได้ ใช้ คูหา เป็น พำนัก สถาน เวล
ดอง ไป จน รุ่ง อรุณ กาด เราก็ ได้ พา กัน รับ ประทาน อาหาร อย่าง
กระเบียด กระเสียน แล้ว ก็ ช่วย กัน ตรวจ ดู ดู ทาง โดย คลอด

“ถ้า คาร์กายัง ไม่ ตาย เรา ต้อง ถูก สกตร รอย ตาม” ข้าพเจ้า พูด

หล่อบ ยิ้ม อย่าง กัด กัดว่า ตอบ ว่า “เรา ตาย ด้วย กัน นะคะ”
แวดคำตาย ประกาย วาว ชุ่ม ความ สดพิโยค

“ตาย รึ ?” ข้าพเจ้า ร้อง ด้วย ใจ มั่น หวัง รอด มากกว่า ความ
รู้สึก กัดว่ ตาย “เรา มี อาหาร กิน คง เดือน และ เรือ จะ มา ถึง เร็ว กว่า
นี้ จะ”

“ดิฉันก็หวังเช่นคุณ แต่จะเอาแน่ไม่ได้ เกรงว่าเรือแปซิฟิก ค่อนข้างอับปางแล้ว ถ้าเช่นนั้น จะไม่มีเรือดำน้ำอะไรที่จะเกะกะอีก”

ถ้อยคำของหล่อน เป็น ด่าง ร้าย ข้าพเจ้าได้ ฟัง แล้วก็ต้องพยายามเข้าใจ มิให้หนัก ว่า เป็นความจริง ด้วย หล่อน เลย

“เราคง รอดตาย” ข้าพเจ้า กล่าว “ฉันเชื่อว่า เราคงมีทางรอด เพราะหัด คงไม่ ช่วย ข้าพเจ้า ให้ อับจนยิ่ง กว่านี้ หรือ แม้ มินนา ทำใจให้ ดี ๆ ได้ เกิด”

เรา เดิน เล่น ด้วยกัน ภายใน คูหา มี ทาง อยู่ ทาง เดียว เท่านั้น แหะเลย ก็ กว้าง เหมาะ เพียง เรียง หิ้ง ด้วย

“ตำรวจ มี ลูก น้อย ก็ คน” ข้าพเจ้า เอ่ยถาม

“ราว ๓๐ คน”

ข้าพเจ้า มี กระสุน อยู่ เพียง ๒๔ นัด เท่านั้นเอง และ ๒ นัดสุดท้าย นั้น ต้อง เป็น ของ เรา ๒ คน โดย ฉะเพาะ หาก ว่า สำนั จะ บังคับ ให้ เป็น เช่น นั้น ถ้า และ ชาว เกาะ จะ เก่ง กว่า ถ้า สามารถ จริง ๆ นั้น ก็ สุด แต่ บุญ กรรม ของ เรา

“คุณ ดี” มินนา เรียก ชื่อ ข้าพเจ้า “ชาว เกาะ ใช้ หอก ขาวยาว พิธี เป็น อาวุธ ร้าย ที่ สุด แม้ แต่ ลูก เรา มี แมด นิดเดียว ก็ ต้อง ตาย ถ้า คุณ ยัง มี นตาย ลัก ๒ คน แล้ว เราก็ จะ ได้ ใช้ ศพ เป็น ได้ หั แทน ได้ ที่ เดียว”

“อ้อ” หล่อนกล่าวต่อไป “เราใช้ผ้าใบหนาผืนนี้ เตะกะ
ผูกกับหิน ๒ ก้อนทางสี่ดนั้น มันบังเราได้ดีที่สุด”

ความคิดของหล่อนเหมาะมาก ข้าพเจ้าจึงได้ผูกผ้าใบตาม
คำแนะนำ และนอกจากคนประโยชน์ที่กล่าวแล้ว มันยังสามารถ
คุ้มการบุกรุกของฝ่ายปรปักษ์ได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ต่อมาเวลาบ่าย มินนาต่างน้อย ผู้นำดังสาร ได้ตรวจตรา
ความทุกข์จำเคือง และอดโรย คือ ความอดหลับ อดนอน มาจนทนอยู่
ต่อไปไม่ไหว ก็ล้มผลอยหลับลง พอถึงขณะนั้นข้าพเจ้าได้ยืน
เคียงหิน ประตูถ้าเปิด

ข้าพเจ้า เตรียมตัวพร้อมแล้ว

มีเสียงฝีเท้าย่องเดินเข้ามาอย่างเบาที่สุด แต่เสียงนั้นกระชอน
เข้าแก้วหูจนข้าพเจ้าได้ยืนขัด ต่อมาก็มืดงตาคลุมหนึ่งหลุดออกไป มา
พร้อมด้วยสีขาวของชีพอันปรากฏแก่จักขุของข้าพเจ้า บัดนั้นโอบน
กั้ลับ เสียงบั้งของกระสุนระเบิดออกไปดังสนั่น กระทบนาท ปานแก้วหู
จะดับ เจ็บด้วยเสียงตะโกนร้องของผู้ถูกเจ็บ แดงก็เงิบ หัพ
ดำเนิน

“ออกมา! มินนา!” เสียงตารักตะโกน “มินนา ข้าจะ
เข้าไปหา”

ขณะนั้น มินนา—หล่อน ก็ถอด ข้าพเจ้าแน่น กระชับด้วยความคัน
กระหนก แน่นจนข้าพเจ้ารู้สึกว่า สรีรวิ้ง อันแน่นน้อย น่ารัก ดันถัก

โดยความกตัญญูของหล่อน ความเงยบงัดของถ้ำแผ่เย็นเยือก
อยู่อีกเพียงครู่เดียว ก็มีตัวเหิงอันดัง “บั้ง! บั้ง!” แต้น
กรอกเข้าโศกประสาธน์ เป็นเสียง หอก อาม ยาพิษ ที่ฝ่ายปฏิบัติ
ขัดมายังเรา

ถ้าแหละมิใช่เป็นเพราะมินามี่ตายคาเป็นทิวเขาดังถึงเหตุการณ์
ในอนาคตได้แจ่มแจ้งแล้ว เราก็จะต้องได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตโดย
ไม่ต้องสงสัย

การเป็นไปใดครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียง หยาบ หาด ของ ตารากาพูด
แว่วมาถึงเรา

“มันบอกพวกนี้ว่าเราตายกันแล้วละ” หล่อนบอกข้าพเจ้า
“ระวังนะ มันจะพากันมาละ”

เป็นเช่นนั้นจริงๆ โดยมีดวงตาสีขาว & จุตปรากฏทางสุด
ความมืดนั้น ข้าพเจ้าจึงขยับนิ้ว ๒ ครั้ง สีขาวของนัยน์ตาก็
พลันหายดับไปทันทีที่เสียงคำรามของอาวูชอันทรงอิทธิฤทธิ์ถึงวัน
ปรากฏชัดว่ามี ๒ คนถึงแล้วซึ่งกาดฆาฏ และหลังจากนั้น อากาศ
ดำยั้งหนุ่นเนื่องเข้ามาคลุมครอบภาพภายในถ้ำเวียนรอบถึงกาดราตรี
อีก เราจึงจุติโคม ๒ ดวงตั้งไว้ในช่องโหว่ของซอกหินอันมีต้นฐาน
ลึกเข้าเข้าไปมากข้างตะดอง เควระหัดที่เราได้เตรียมน้ำมันได้พอ
แล้ว ยามสังค อันยาวได้ถึงกาดยุค ด้วยความปลาดภัยจวบจนอรุณ
รุ่งสว่าง คัดอดคืน ข้าพเจ้าต้องติดตามคร่ำทรมานตนเองโดยมิ
ได้หลับนอน แม้แต่หน้อยเดียว

กว่าจะรุ่งเช้า เราต่างก็ได้รับความฮิตโรยเปลี่ยเปื้อน มีดวง
หน้าซีดจางย่ำแย่ น้อย ผู้ต่ำเคียด ชบ อยู่ ใน วง แขน ของ ข้าพเจ้า เรา
พร้อมกัน ภาวนา ขอ ความ ช่วยเหลือ จาก พระผู้เป็นเจ้า แล้วก็เตรียม
ตัว ระวัง ตน ต่อไป

ต่อมา เวลา บ่าย การโจมตี ของ ฝ่าย ศัตรู จึง เริ่ม ลงมือ มี
เสียง หอก ชัด แฉ่น เข้า มา ใน ถ้า เสียง วิ่ว วิ่ง ผ่าน อากาศ บวก ตรง อยู่ กับ
ผ้าใบ ผืน หนา อัน เปน กำบัง มี ขาด เสีย แต่ ยัง ไม่ มี ใคร กล้า บุกรุก
ตาเข้ามา ตักครุ มี เสียง ตาก อะไร สิ่งหนึ่ง ดัง สะเทือน กองถ้ำ แล้ว
ก็มี แสง ไฟ จู๊ด จ้วง แวบ ใน ทาม กลาง ความดำ เรือราง ข้างหน้า ข้าพเจ้า
หยุด หัวเราะ การ กระทำ ของ ฝ่าย ประตัก แต่ มินนา กลับ ร้อง ด้วยความ
ตกใจกลัว พลัง หล่อกัน ก็ ผลุนผลัน ผูก จมูก และ ปาก ข้าพเจ้า ด้วย
ผ้าเช็ดหน้า แล้ว รับ หยด น้ำ ตกลง เบี่ยง เบี่ยง ระวัง ซึ่ง ข้าพเจ้า ก็ ยอม
นิ่ง ให้ ทำ โดย มิ รู้ ตน ส่าย ปลาย เหตุ อัน ไต

บัดเดียวใจ ต่อมาก็ มี ควณ พัด กลัด เข้ามา ใน ถ้า ปลิว ตลบ กลบ
หน้าเรา หนา มาก ขึ้น ๆ จน ข้าพเจ้า มิ สามารถ ถ่มตา ได้ เพราะ แสบ
เหลือ ประมาณ มินนา จึง หยิบ หนังสือ เต็ม หนึ่ง พัดควณ ตรง หน้า ข้าพเจ้า
มิ หยุด หย่อน จับ ได้ มัน จน ค่อย ๆ จาง ลง ข้าพเจ้า จึง สามารถ ถ่ม
ตา ขึ้น ได้ โดย มิ ค่อย แสบ และ เคือง นึก นี่ หาก มิ ได้ เสวณ อัน ไว ของ
หล่อน ช่วย ค้ำ ครอง อันตราย ไว้ แล้ว เรา จะต้อง ดำดัก ตาย เปน แน่
เพราะ ควณ พิช นี้ เอง

ขณะนั้น ถ้า คาร์กา จะ หัก หานู เข้ามา ให้ ทันการ แล้ว การ ก็ จะ
เป็น อัน สัม ประสงค์ ทาง ฝ่าย เขา เพราะ มัว วุ่น กัน อยู่ ด้วยการ บ้าง
กัน ควั่น พืช แต่ เนื่อง ด้วย คาร์กา ก็ ถัด พืช ของ ควั่น เหมือนกัน จึง
สงบ อยู่ จน มั่นใจ แล้ว ว่า เรา มี อัน เป็น ด้วย การ รุม ควั่น ของ เขา จึง
ได้ บังอาจ ใจ ควบคุม พรุค พวก บุกรุก เข้ามา บัดนั้น ก็ พอดี ข้าพเจ้า
ได้ เตรียม ตัว พร้อม แล้ว อยู่ ก่อน จึง ดวย โกลาส์ ยิง กราด ออก ไป
๕ นาที ฝ่าย บ้าง จน ัก รุก ถ้า เข้า มา มาก จึง โดน ยิง อย่าง จัง ชาว เกาะ
๔ คน ต้ม ยวบ ลง กับ พน พร้อม กับ เสี่ยง บน ดัน ส่วน คน ที่ ๕ ปล่อย ฝืน เทา
เหยียบ ตี คราง เสี่ยง ขรม

“ คาร์กา ไฉน เรา ตก ฆาต ด้วย กัน ” ข้าพเจ้า ร้อง แลย ยาก
ซ้ำ ณั ก็ เชิญ เข้า มา ชี้

มี มี เสี่ยง ของ คาร์กา ตอบ มา เลย

* * * *

๕ วัน ได้ ต้อง ไป พร้อม กับ ความ สงบ เงียบ ทุก ๆ เวลาดา เย็น มินนา
ใช้ ผ้า โข ห่ม กาย เติน ออก ไป ทำ หน้า ที่ เติมน้ำ นม ตะเกียง ฝ่าย ข้าพเจ้า
ก็ คอย ระวัง ระวัง อยู่ อย่าง กวดขัน และ ด้วย ความ สงบ สันติภาพ ตลอด
กาล นี้ ทำให้ ข้าพเจ้า แน่ ใจ ว่า พวก ขี้ฉก คง พวก กัน ถ้า ถอย ไป แล้ว
แต่มินนา ไม่ มีความ เชื่อ ด้วย หด่อน ถัด ห้า มไม่ ให้ ไม่ ได้ออก ไป จาก ปาก ถ้ำ
เป็น อัน ขาด ด้วย กระแส อำนาจ ชนิด หนึ่ง ของ หด่อน ข้าพเจ้า ต้อง
ปฏิบัติ ตาม โดย คดี

“คุณไม่รู้จักใจตำรวจหรอก” หดอนว่า “มีแค่ความ
ตายเท่านั้นแหละ ที่ทำลายความขี้อายของฉัน นี่มันต้องคอย
แต่งงานเรา อยู่ข้างนอกทีเดียว คุณคิด”

“จ้ะ! นี่ต้องระวังตัวเสมอ” ขำพเจ้าให้สัญญา

“โปรดเห็นแก่ฉัน คุณทัก” หดอนร้องขอ ขำพเจ้าได้
ตอบ ตำรวจรับผิด เพราะเพิ่งคิดว่า หาก ถ้า ตน ต้อง ถูก ฆ่า หรือ
ถูกจับกุม หดอน ก็ จะต้อง ได้รับ รักษาทันที อย่าง แน่ แท้

ที่สุด มันได้พากัน มา อีก แล้ว เพียง ฝั่ท้าย ของ ย่าง ตัง สระทอง
จาก ข้างนอก มา ข้างใน ได้ ยืน ถนัด มีเพียง จุด ไม่ ชัด ไฟ ตัง แก้ว แต่
ก็ เห็น ภาพ อะไร บ้าง เกิด ขึ้น ไม่ ขำพเจ้า รู้สึก ชื่นใจ ยิ่งนัก จึง
เอนกาย คอย ระวัง ตัว อยู่ อย่าง เคร่ง ครัด ส่วน มินนา หดอน ประทับ
กาย นิ่ง อยู่ ใน อ้อมแขน ซ้าย ของ ขำพเจ้า

บัดนี้ ก็ เกิด การ ระเบิด ดัง อุโมงค์ กับ ปืน ทาต สระทอง สระท่าน พระ
ชวรัตน์ ชอกทาง คูหา ทับ ก็ บิน ตาต โด่ง เคียน ปลด คำนวณ การ ไล่ ทันท
มี แต่ เศษหิน ใหญ่ น้อย เป็น จุลิน มหา จุลิน ปลิว ว่อน ชน สู่ ทองฟ้า เพียง
ราว ของ ถ้า ภายใน ดัง เปรี๊ยะ ๆ อยู่ เหนือ หัว แต่ เพราะ หัด เปน ที่ สด
ที่ มัน ไม่ ราว แยก แยก หล่น ลง มา ทับ เรา ขำพเจ้า ได้ สดัก พัด นก คุณ
ผาใบ ให้ มินนา หลาย ขึ้น และ ยืน บัง หน้า หดอน ไว้ อุทิศ ร่างกาย
เป็น โลหะ บัง ภัย ให้ หดอน ที่ รัก

“มัน คำนวณ ดิน ระเบิด ใน ห้าง นั่นเอง คุณ” หดอน กระซิบ

ขณะที่ก่อน ศิลา มหาวิเศษ น้อยใหญ่ ก็กำลัง ไปรยปรวย ลากภาค
พัน ทิสมพร ลงสู่ บัพ พิกพ- ตักวู้ง ตั้งบ- ด้านหนึ่ง กักกอง- อูแม่เจ้า!
คตอดทางเดินใต้ พินาศ พังทลายด้วยการ ระเบิด เคียน โถ้ง นัยนดาอ่าว
เห็น ภาพ พัน ตั้เขยอ ขจ ของ ห้วง มหรรณพ ได้ชัดเจน แท้ ทางด้านหนึ่ง
ปรากฏ ภาพ มนุษย์ ๓๐ คน กำลัง เตรียม รุก อยู่ ด้วย ความ คึกคกของ ใจ
เรา ถูก ล้อม อย่าง สันักขจ ครอบงำ เต็มแล้ว

ข้าพเจ้า กอด มินนา แน่น กระชับ ประทับ สันทิท แนบ ออก พดางสู่
หายใจ จมพิศก หดอน เปน ครั้ง สู้ตาย

“ถ้าก่อน ยอติกรัก ของ พี่ เราจะ พบ กัน อีก ใน โลก หนึ่ง

“คุณ หมาย ความว่า— หดอน หายใจ ถึงตอน แวดเนตร ได้
อ่าว ปราศจาก แวด หวาดกตว ญาย ประกาย เต็ม หือ น ตั้คย สู้ วิคตุด คิม
ซึ่ง เบยม อยุ่ มิวาย

“ฉัน จะ ข้าเจ้า วาย ร้าย ตาร์กา เล็กก่อน ข้าพเจ้าว่า แด
๒ นัค สู้ตาย— เปน ของเรา!”

หดอน ยม ด้วย นาใจ อัน ชาญ
ตาร์กา บงการ ให้ ลูกน้อง ลงมือ เต้น งาน เรา แด บัดนั้น มนทงหมด
ก็ให้ ร้อง อ้อ อึง อึง ดา ตรง เข้ามา อย่าง บ้าเล็ดค พัน ตั้มร ฎม อัน
เต็ม ด้วย เคษ หิน ตก กอง ขรุ ขระ ดา ดาษ นั้น หนอง การ โจม รุก ของ
มัน ให้ ข้า ลง นิด หนึ่ง อย บด อย เวลา อัน ประเสริฐ ให้ ข้าพเจ้า เตรียม ตัว—
เตรียม พร้อม สรรพ เพื่อการ ยุทธ แด

จึง เข้มงา ถ่มทิ้ง ตรงภาพ เจ้า คาร์กา คิว อบาทัว ขำพเจ้า
ค่อย ๆ เติ่ง ด้วย ความ รมดี ระวัง มิ ให้ ผิด พลัด ได้ แล้ว ดับ นก
เบรียง บัด เจ้านั้น เจ้า มนุษย์ พรชน ก็ โจน ร้าง ชน ต้อง มือ กาง
คว่ำ อาภาศ มี ทำ ทาง อนิงาม นาคู ที่ สุด และ ถม ผุดย คว่ำ ฟาด
ตง กับ พน พระ ขุน ณ

พวก ชาว เกาะ ก็ เกิด การ รือ ด้วย ความ ดัง เตใจ ทน ที่ ทน ไค
นชอง คน บา ชาว เกาะ ผู้ ตรา ย ๓ คน ถม ฟาด ลง นอน ตาย คาท พร้อม
ด้วย เลี้ยง ปน ถน ขำพ เจ้า รือ ถก ถน เตน พิศวง ใจ ระคน กับ ความ บิ คิน ดิ
เป น ที่ ยิง เพราะ กระทบ กั น ว่า คง มี ผู้ มา ช่วย เหลือ แล้ว

* * * *
พวก ที่ เหลือ อยู่ ทั่ว หมด ต่าง ก็ ทง อาวุธ พา กัน หัน หลัง, กั ม
ตง คุก เข้า กราม กรวน อยู่ ประหลด ๆ แดง จำ ขอ ความ กรณา
“อย่า เพื่อ ไป คุณ ดึก” มินนา กระทบ หาม “ดิฉัน ได้ ยิน
เลี้ยง อะไร อย่าง หนึ่ง เรา คอย ดู ให้ แน่ ใจ ก่อน เอะ ค่ะ”

๒-๓ ช่วง นาท ต่อ มา ก็ มี ภาพ กระดาษ หนึ่ง หนึ่ง ปรากฏ แก่
คตอง จักษ ของ เรา ใน จำนวน นนม คน หนึ่ง คือ ท่าน กับ ถน โรเบิร์ต สัน
แห่ง เรือ แปซิฟิค คณ

“ไม่ พบ ใคร เลย เมื่อ เรือ มา ถึง ผัง” เขา พด “เห็น แต่
ไอดเลน นอน ตาย มี มด บัก อยู่ ที่ ให้ ปลาร้า ตรง เติดย เรือน ของ เขา
เท่านั้น ประจวบ กับ ได้ ยิน เลี้ยง ระเบิด เรา จึง พา กัน มา ดู”

ขอบใจที่ท่านช่วยปรนนิบัติฉันเสียก่อน” ข้าพเจ้ากล่าวตอบ

“หากท่านเข้าไปนิยมน้อยแล้ว เราต้องถูกฆ่าตาย”

“ถ้าหิวน้ำเจ้าพวกบ่าวระหัง” โรเบิร์ตสันตอบ “ต้องเล่นงานกับมันอย่างนี้ถึงจะได้” อ้อ, แม่มีนา โปรดเล่าเรื่องให้เราฟังได้บ้างไหมจ๊ะ?”

ส่วนน้อยของข้าพเจ้าได้เล่าให้เขาเหล่านั้นฟังจนตลอด

“แหม!” ท่านกับฉันนี่เอง “เคราะห์ดีเหลือเกิน” และฉันยินดีด้วยท่านเป็นอันมาก นายเบนนี่ ถ้าหิวน้ำเจ้าคาร์กา นั้นจะได้จัดการแขวนคอฉันเสียในวันพรุ่งนี้”

บอยการ ลาบาก ข้าพเจ้าตอบเขา “มันอยู่นะ”

ณ ที่นั้น คาร์กา นอนตาย หน้าซบดิน ข้าพเจ้าพลิกหน้าดูก็เห็นรอยแผลเป็นลึกเข้าไปในกระโหลกศีรษะ แผลฉกรรจ์แผลหนึ่ง ปลด ปลิด ขวัญหัวใจอันหยาบเข้าทรวงของมนุษย์ที่มีพ ให้ดับสลายลงเร็วเกินกว่ากรรมที่เขาได้กระทำมาเสียอีก คาร์กาเอ๋ย! จงไปสุ่ที่ขอบเกิด อย่างจงเวร จงกรรมกันอีกต่อไปเถย.

มาสเตอร์ เปตกรีก

ของ นายจินตาโรจน์ พันธุ์โพธิ
เจ้าของเรื่อง “เกียรติศักดิ์เจ้าหญิง”

“ดาบต่อดาบ” “พระราชหัตถเลขาสำคัญ” ๑๑๑

“นั่นแหละ ท่านยังหนุ่ม อยู่มาก ย่อม ต้องคิด ถึง ความ สนุก
สนานเฮฮา เป็นใหญ่ การ เดิน คอง คู่ กับ แม่ สตรี สาว การ ที่ ได้
โอบ สัมผัส เค็ม รำ กับ เจ้าหล่อน เวียน ไป เวียน มา รอบ ๆ การ นิ่ง ฟัง
เสียง หวานเย็น ของ เจ้าหล่อน พุด พุดอด นอเกาะ ถึง เหล่านี้ นะ ท่านถือ
ว่าเป็น ความสุข ของ ท่าน ไม่ใช่ หรือ ? อ่า ! นั่นแหละ ท่านยังไม่รู้
ท่านยังหนุ่ม นึก หนุ่ม เกิน ที่ จะ รู้ ได้ เดียว เวลานี้ ท่าน ยังรู้ ไม่ได้
แต่ ท่าน ต้อง รู้ ต้อง รู้ เข้า สัก วันหนึ่ง เป็น แน่”

บุรุษ ชะรา ผู้ มุม หงอก ขาว เกือบ เต็ม ทั้ง ศักระ กล่าว วาตะ อนัน
ออกมา แล้ว ก็ ค่อย ๆ ยก แก้ว เหล้า เจียร ใน สด แดง สด ขัน และ ริม

ฝาปาก พดาง ทอด สายตา อันแสดง ความ ของ อาจ กัด้า หาญ กวาด ไป
 รอบ ๆ ห้อง คล้าย กับ จะ พยายาม นึก ถึง ประวัติ กาล แต่ ครั้ง โบราณ
 ตาม ขรรพดา ข้าพเจ้า มัก ใช้ เวลาว่าง งาน มาเล่น ทาน กับ บุรุษ ชะวรา
 ฝูงนี้ เสมอ ท่าน เป็น บุคคล ที่มี นิสัย เคร่ง ขม ใบน้้า อันเย็น เป็น
 รวด รอย นน นาน ๆ จึง จะ ยิ้ม ดก ที่ ห้าง และ ถ้า ท่าน ลง ยม เข้า คราวใด
 แล้ว ก็ คง พัง นึก เสีย เกิด ว่า เรือ ง รวด ท ทำให้ ท่าน ถึง แก่ ยม ออก ต้อง
 เป็น เรื่อง ที่ แสดง ความ ร้ายกาจ อย่าง นำ ดียด สยอของ รูปทรง ของ ท่าน
 ดำ สั้น ใหญ่ โคมี่ ลักษณะ ของ อาจ ถึง ฆาย อย่าง ทหาร ดวงตา ใหญ่ และ
 คำ แต่ ชัก จะมี ล้อ ชื่น มิว อัน เนื่อง จาก ความ ชะวรา เป็น เหตุ วัน ค่ำ ตก
 ทนา รับ กับ ใบน้้า อัน ขอบ อ้วน แสดง ความ เป็น คน ส้ม บุรณ พุด สด พร้อม
 ทุก ประการ แท้จริง บุคคล ฝูงนี้ เค้า อย่าง ห้าง สด ให้ เห็น ว่า เมื่อ หนุ่ม ๆ
 เคย กอปร ไป ด้วย ความ คม ขำ เป็น ที่ ต้อง ตา สด ตรี มา บ้าง แล้ว แต่ มา
 ใน กาล บัดนี้ ลักษณะ เหล่า นั้น ได้ เบียด ยื่น แปลง ไป จาก สภาพ เดิม เสีย สั้น
 ห้อง ที่ ข้าพเจ้า กับ บุรุษ ชะวรา ฝูงนี้ เล่น ทาน กัน เป็น ห้อง ค่อนข้าง กว้าง
 ใหญ่ มี แสง สว่าง หลด ๆ ตาม ฝา มี รูป ภาพ แก้ว ๆ และ คาบ โด่ห์
 เครื่อง อาวุธ ขยท ษณ ใน สมัย โบราณ ประดับ ไว้ อย่าง งดงาม ตรง
 กวาง ห้อง มี กระจา แก้ว ตง แต่ ครั้ง พระเจ้า เยม สด ที่ สด แชน อยู่ พวง หนึ่ง
 โตะ เกาเอ และ ภาชนะ ใช้ สด ยต่าง ๆ ก็ เป็น ของ เก่า หนา เกะกะ ม่นาหนัก
 มาก ทำ ทาง คง จะมี อายุ อา นาม ไม่ ไกล กว่า ท่าน เจ้า ของ เก้า ไน นก
 เมื่อ ท่าน ผู้ เฒ่า ผู้ ม่น สด ย สงบ แสง ยม เป็น อารมณ กวาด ตา ไป
 รอบ ๆ ห้อง แล้ว ข้าพเจ้า ก็ นั่ง นิ่ง คอย พัง ว่า ท่าน จะ ว่า กระไร ต่อ ไป

ด้วย น้าเลี้ยง ที่ พดุน ค่ายๆ กับ จะแสดง ความแค้นเคือง และความอาฆาต
มาดร้าย อัน มี มา แด่ บรรพกาล แต่ แทน ที่ ท่าน จะ กล่าว ว่า จา อัน ไต
ออก มา อีก ท่าน กลับ นั่ง ทอด สายตา อัน ชั่ว นัว จึง ตรง ไป ยัง
ข้างฝา ก็ พงศดอง หมอชยัน ประคอง ได้รับ ความเจ็บ ช้ำ น้า ใจ อย่าง
เหลือ แค้น ประกอบ กับ ริมฝีปาก ที่ เม้มแน่น สันนิท ทำให้ สิ้น หน้าของท่าน
กลายเป็น บึง ถมึง ทง หน้า สดง กัด ข้าง เจ้า ใจ เต็ม และ ค่อย ๆ มอง ไป
ตาม สายตา ของ ท่าน ก็ ประสพ ภาพ แห่ง ความ สดง เต็ม คัด ไชว อยู่ เนื้อ
รูป สัตว์ ล่า ผู้ ก่อปร ไป ด้วย วรรณะ เปริด เพร้ง โอ! ภาพ เอง แหะ
เลือน ที่ พ้น ความ ทรงจำ ของ บรม ชะรา ให้ เข้า มา อยู่ ใน ดวง หลกัย อีก
ข้าง เจ้า ค่อย ๆ เหลียว กลับ มา จ้อง หน้า ท่าน ด้วย ความ ดัน เทให้ พดาง
ถาม เลี้ยง สัน ๆ ว่า :

“เห็นจะ เกี่ยวกับ คาว คันนี้ ด้วย กระจก ขอบ ?”

บรม ชะรา กอน ใจ ใหญ่ หัน มา ฝืน ยม กับ ข้าง เจ้า และ ตอบ ว่า :

“ลูก ตระ เกียวก กับ คาว คันนี้ และ รูป นั้น ด้วย ฉัน ได้ เป็น นาย
พันเอก ก็ เพราะ คาว เล่ม นั้น แต่—แต่ ฉัน ไม่ ยาก เป็น เหย !”

ข้าง เจ้า ภู ดัก พดุง เต็ม ที่ แด่ ไม่ กุดา ตาม เป็น แด่ ไชว สายตา
จึง ดู ด้วย ความ ยาก รู เทนนั้น ซึ่ง ท่าน ผู้ เฒ่า ก็ อาน ออก ได้ โดย ยาก

“ได้ ซิ, เมื่อ ท่าน ยาก รู ก็ แต่ ท่าน อย่า ตง โทษ ฉัน ว่า ยัย
ชชตา ดนะ การ ที่ ฉัน ได้ กระทำ ไป ก็ เป็น เพราะ ความ แค้น—แค้น จน
หนามค แค้น จน ตมน กถึง ผิด และ ชอบ แต่ นั้น แหะ ท่าน เหย โด หิด

ของคนหนุ่ม ๆ ที่ มีดวง แต่ ความ สุข ดันก ดันน นะ มาก เป็น เช่น นั้นแหละ ” ท่าน กล่าว ขน ด้วย ดำ เนียง เคี้ยว ๆ

เจ้าหัดสอน เป็น สตรี ตัว ที่มี รูป โฉม โฉม พรรณงดงาม ผลัดทอง
เกล้า รับ กับ ดวงหน้า อัน แฉฉม แฉฉ้อย ทำ ยัย ขวน ดวงตา ทั้งคู่ มีสีดำ
สนิท และ คมกริบ ราว กับ จะ แหวะ เอา หัวใจ ชายหนุ่ม ออกจากร่าง พวง
แก้ม อัน แดง เรื่อ ๆ ทั้งสอง ข้าง มี ลักษณะ แต่ง ต่ง และ แยมั้ม อยู่ เป็น นิจ
อก ! ความงาม ของ หัดสอน น่ะ หรือ ? สดุดี ที่ จะ บรรยาย ลง เป็น ถาย
ลักษณะ อักษร ให้ ถูก ต้อง ได้ ที่เดียว ถ้า ขัน จะ ให้ ชม โฉม เจ้าหัดสอน ก็
เห็นจะ ต้อง ว่า

เจ้างาม พักตร์ เพียง จันทร์ บุษบัน ฉาย เจ้างาม เนตร ประหนึ่ง
นัยนา ทราย เจ้างาม ไชง โกง ตะม้าย คล้าย ศรัชย์ เจ้างาม ปราง เปดง
ปลั่ง เปรม ปราโมทย์ เจ้างาม โอษฐ์ แยมั้ม ขวน พิศมัย เจ้างาม
ทนต์ กต มกตา จาระไน เจ้างาม สดุดี ดิถี ละอองตา ๗ ๓ ๓

ก็ เมื่อ เจ้า หัดสอน งาม เพริด พรั่ง อย่างนี้ เต็มหมด ทุก ๆ อย่าง แล้ว
จะมี ปัญหา อะไร ที่ จะ ไม่ ทำให้ บรรดา ชายหนุ่ม พากัน คลั่ง ใคล้ ใหล
หลง ถึง เจ้าหัดสอน ความงาม ของ เจ้าหัดสอน เป็น เครื่อง ชัก จูง ให้ ผู้ที่
ได้ ประสพ พบ เห็น เกิด ความรัก และ ผู้ที่ ได้ ชยชนะ ต่อ ความรัก ของ
เจ้าหัดสอน ก็ คือ มานพ น้อย ผู้ มี นาม ว่า แปด ตรีก มาสเตอร์ แปด ตรีก
บุรุษ ผู้ ก่อปร ไป ด้วย ความ มั่งคั่ง สดุดี ที่ จะ คนหา จริง, แปด ตรีก
รัก เจ้าหัดสอน รัก อย่าง ชีวิต จิตใจ ที่เดียว และ ถ้า แปด ตรีก เป็น
เจ้าบ่าว เจ้า กัดสอน อยู่ ด้วย ก็ คง จะ พุด ว่า

๑ พี่รักเจ้าแสนดีรัก

พี่รักจริงยิ่งดังใด

จบ ประจักษ์ นทรามวญ

ดีดระเปรียบ บเทียบทน ๑

๑ พี่รักเจ้าเห็นเหลือรัก

พี่รักจริงยิ่งว่าพัน

แทบว่า จักวายชีวิต

ยิ่งแสนรักหนักในทรง ๒

แต่แปลศรีไม่ใช้เป็นคนเจ้าทเจ้ากดอน จึงไม่ได้กล่าววาทะ
 อย่างน ออกมา ถึง กระนั้นก็ดีเหอความที่พูดก็ออกจะคล้ายไปข้าง
 ทานองนี้ คือพูดแต่คำที่หน้าเบือหูที่สุด เช่นพี่รักเจ้า พี่รักจริง
 ข้าข้าก อยู่ตงมากที่โหด ซึ่งแปลศรีก็เห็นว่าเป็นคำที่ควรพูดมาก
 กว่า อย่างอื่น

เมื่อพี่ถึงคอนนี้ ชนมาแต่ก็ทำให้ใบหน้าอื่นแสดง ความอดทน
 ของแปลศรีก็เกรง บัง ด้วยความเค้น โอ! นางมารร้าย เจ้าใช้
 ความงาม ของเจ้า เป็นเครื่องยั่วยวน ชายหรือ? เจ้าใช้ความงาม
 เป็นเครื่อง ดลให้ชายตก อยู่ในข่ายแห่งความรักหรือ? อนิจจา—
 น้ำใจนางงาม ใจคอเจ้าช่างร้ายกาจปานนั้น เจียวหนอ!

แปลศรี ชบหน้าตงกับฝ่ามือ ปลดปล่อยให้น้ำตาแห่งความเจ็บใจ
 ไหลพราดๆ พอแก่ความ ต้องการ แล้ว ก็เงยหน้าขึ้น ทอดสายตาพอง
 ตรงออกไปทางช่องหน้าต่างสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ซึ่งมี ลูกกรงเหล็ก กันเป็น
 ชี้ ๆ แล้วใช้สายตากวาดไปตาม รอบ ๆ ห้อง

ห้องนั้น เป็นห้องเล็ก ๆ มีกำแพง หิน หน้ากันหมด ทงสี่ด้าน
 ด้านหนึ่ง มีช่องหน้าต่าง ซึ่ง กัน ด้วย ลูกกรงเหล็ก จากหน้าต่างนั้น พอ

ที่จะทำให้แสงสว่างลอดเข้ามาได้แต่เพียงหลืบๆ ซึ่งพอจะเป็นที่
สังเกตของบุคคลภายในได้ว่า เวลานั้นเป็นกลางวันหรือกลางคืน
ที่ริมกำแพงมีม้ายาวๆ วางอยู่ตัวหนึ่ง มีฝุ่นตองจับหนา เห็น
ได้ว่าไม่ได้ถูกบุคคลผู้เป็นเจ้าของห้องแตะต้องเลย ห้องนี้คือห้อง
ซึ่งนักโทษ ผู้กระทำการฆาตกรรมแผ่นดินนั่นเอง

แพตตริกกวาดตาไปยังสภาพแวดล้อม แล้วก็ถอนใจไปถึงความ
ล้มบรรณ พุทธศุและความรักใคร่ที่เคยได้ประสบในกาลก่อน แพตตริก
เคยเป็นคนที่มีความรักอย่างเต็มเปี่ยมมาแต่คนหนึ่ง แต่น่าเสียดาย
ที่ได้ถูกความรักนั้นตอบแทนให้สับสนกับที่ได้รัก อีเวนตันเป็น
หญิงงามในจำพวกหญิงงามทั้งหลาย มีชายหลายคนมุ่งหมายจะ
ถนอมถนอมเลี้ยงเจ้าหัดอน แต่ในจำพวกชายเหล่านั้นมีแพตตริก
คนเดียวที่กล้าขงชัยแห่งความกล้าหาญได้ ความจริงนอกจากความ
งามด้วยนิสัยใจคอ และรูปสมบัติ แพตตริกยังงามด้วยโลกทัศน์มหา
ศาลอีก ฉะนั้นข้อของแพตตริกหอมฟุ้งว่าเป็นเศรษฐีหนุ่มที่
กลบปรไปด้วยความมั่งคั่งอย่างเหลือหลาย มีเจ้าใหญ่ นายโต รุ่ง
มากหมาย ฉะนั้นแหละความรักของอีเวนตันจึงถูกตั้งเสริมให้เด่นชัด
แต่เกาะแน่นอยู่ที่แพตตริกแต่ผู้เดียว นอกจากแพตตริกยังมีหลอดไฟเมียน อีกคนหนึ่งที่ต้องการจะชิง
กรรมสิทธิ์แม้สาวงามคนนี้ แต่เจ้าหัดอนจะนึกผูกพันบ้างหรือเปล่า
ไม่ทราบแน่แท้ที่ปรากฏแก่คนทั่วไป เจ้าหัดอนเป็นสิทธิ์ของ

แปดศรีกเท่านั้น ซึ่งแปดศรีกเคยคำนึงอยู่ เสมอว่า เป็น บุญตาของ
คน อย่างเอก

หุดอดไครเมียนเป็นชาย อายุเคยกลางคน ทำทางเป็น คน มี
เดห์กะเทห์ หลาย ร้อย แปด ประการ รูปพรรณ และ ลักษณะ สูง ต่ำ ไม่
น่าที่ สตรี จะ มอบ ความ รักให้ นัก แต่ ถ้า หาก นารีได้บังเกิด ความ
พิศวาส ต่อ ท่าน ชุนนาง ผู้นี้ ก็คง เป็น ด้วย ตำแหน่ง และ ความ มั่ง คั่ง
ของเขา นั้นเอง หุดอดไครเมียน มีหน้าที่ ใน ตำแหน่ง ข้าราชการชั้นสูง
เป็นผู้ ทรงไว้ซึ่ง อำนาจเหนือ คน ทั้ง หลาย หุดอดไครเมียน อาจบัญชา
การ งานให้ เป็นไป อย่างไร ก็ได้ หรือ ยิ่ง กว่า นั้น หุดอดไคร เมียนอาจ
ใช้อำนาจ ของ ผู้ เป็น โหญ่ แยัง เอา นาง งาม มา เสีย จาก แปดศรีก ก็ได้
แต่ หุดอดไครเมียนไม่ทำ เพราะ ความ ปรารถนา อัน ยิ่ง โหญ่ อยู่ ที่ จะ
เพาะ ความ นิยม ของ ประชาชน ให้ บัง เกิด ขึ้น แก่ ตน มากกว่า อย่าง อื่น
หุดอดไครเมียน พยายาม ทำ นอก จาก วิธีนี้ เพื่อ จะ ชิง กรรมสิทธิ์
แม่ ดำรง งาม เข้ามา เป็น ของ ตน แต่ เมื่อ ความ สำเร็จ ยัง ไม่ อำนวย ผล
ให้ หุดอดไครเมียน ก็ เป็น แต่ รอคอย อยู่ ใน ความ สงบ
อาการ ยัม อย่าง ดับทม คมใน มัก จะ ปรากฏ ขึ้น ใน เมื่อ หุดอดไคร
เมียน พบ แปดศรีก และ เจ้าสาว ของ เขา ก็ เป็น การ ยัม ซึ่ง ยาก ที่ จะ
ทราบ ได้ ว่า มีความ มุ่งหมาย สอดาน ไร แต่ เป็น การ ยัม ที่ ทำให้ มาสเตอร์
แปดศรีก ดี เดือด บ่อย ๆ

เคานต์ มัสติโก สหาย หนึ่ง คนหนึ่งของ แปดศรีก เป็น บุรุษ
ผู้ ก่อปร ไป ด้วย ความ ว่า เริง เขามัก จะ ถ้าว กับ สหาย ของ เขา ว่า :

“ยังไงล่ะ เจ้าหนุ่ม ข้าว่าแล้วเจ้าจะต้องตกอยู่ในห้วงแห่งความรักเข้าสักวันหนึ่ง และเวลานี้ก็ถึงเวลาแล้วไม่ใช่หรืออา! เจ้าปฏิเสธ เจ้าเคยเถียงข้างๆ ในเรื่องความรัก เจ้าเคยลงโทษคนที่รักว่าบ้า แต่บัดนี้เจ้าจะเป็นอย่างไร—หา—เจ้าคนดี!”

อย่างไรก็ดี คำพูดอันเป็นเชิงขบขันของเขาค้นผิวก้นที่ไม่ทำให้แปดศรีโกรธเคือง ตรงกันข้ามกลับยิ้มแสดงความยอมจำนนง่ายๆ ซึ่งทำให้ท่านเขาค้นผิวก้นได้ทำเขกเข้าให้บ่อยๆ แล้วการสนทนาอย่างอื่น ๆ ก็พลอยผสมผเส์ตามไปด้วยเป็นลำดับ แปดศรีไม่โกรธ คำพูดอันถากถางของเขาค้นผิวก้นก็เพราะท่านเขาค้นผิวก้นเป็นเพื่อนน้ำมิตร เป็นเพื่อนรัก เพื่อนเกลอที่แปดศรีอาจยอมตายแทนได้ ฉะนั้นในคำพูดเหล่านั้น แปดศรีจึงยอมให้อภัยเสียโดยง่าย

วาระที่จะนำความเจ็บช้ำน้ำใจ มาสู่แปดศรี — วาระที่พิชพญาบาทวงเขา สุ่มทรงงอกจนเต็มเปี่ยม ก็คือวาระที่แปดศรีรู้สึกถึงความกดดันของอิในกระดกของพ่อสหายรัก ความหน้าใจหลังหลอกของแม่สาวงาม และความเสียทนกลองอย่างที่คาดไม่ถึงว่า จะเป็นไปได้ เหล่านี้แหละเร้าใจบุรุษหนุ่มให้เต็มไปด้วยความกังวลที่สุดที่จะค้นหา อนิจจา! น้ำใจเพื่อนรัก ใจคอเจ้าข้างทำไม่ได้ดังเคย

วันนั้น—หรือจะให้แน่ทีเดียวก็คือวันเมื่อ ๒๔ ธันวาคมให้หลังแปดครึ่งได้ส่งช็อคโกแลตไปพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่งไปให้แม่ยอดเสนห์ของเขา ความว่า:

“อ๊วเนตั้น ยอด หัวใจ

ตามที่ฉัน ตัดใจไปว่า จะ พา หล่อน ไป รับประทานอาหาร ที่ โกลาณาการ เกรกชอด นั้น เหตุเลี้ยว แล้ว ฉัน คิด ชะระ สำคัญ จะต้อง รับ เข้าไปใน เมือง บาง ที่ อาจ จะ ยัง ไม่ กลับ ใน ระหว่าง คืนนี้ ก็ เป็น ได้ ฉัน นั้น ขอ ให้ หล่อน ยกโทษ ใน ความ เหตุวุ่นวาย ของ ฉัน เลี้ยว ด้วย ฉัน ได้ ส่ง ช็อคโกแลต มา กำนัน หล่อน ช่อหนึ่ง หวัง ว่า หล่อน คง ชอบ

จาก ฉัน ผู้ระลึก ถึง เล่มขอ
แปด.

จดหมาย ฉบับนี้ คนใช้ เป็นผู้นำไปให้ และ ได้รับตอบกลับมาว่า

“แปด—พอ ยอด รัก

เลี้ยวใจ ที่ เธอ คิด ชะระ สำคัญ แต่ก็ไม่เป็นไร หรือคะ เพราะว่า อัน ที่จริง ดิฉัน ก็ ออก วร ลึก ไม่ ไคร จะ ระบาย หาก ว่า ไป ก็ คง ไม่ได้ รับ ความ บรรเทง เท่า ไหร่ ฉัน ขอ ให้ เธอ คง หน้า ไป ทำ ชะระ ให้ สำเร็จ เกิด คะ อย่า เป็น ห่วง ดิฉัน เลย ดอกไม้ ที่ ส่ง ไป ให้ งาม และ หอมดี ดิฉัน ได้ ไว้ ใน แจกัน ริม หอมนอน ที่ เดียว.

จาก ยอด สว่าง ของเธอ

อ๊วเนตั้น.

แพตตริก อ่าน จดหมาย ฉบับนี้ ต้องถาม เทียว และ เมื่อได้รูป แกม
อีก เทียว หนึ่ง แล้ว ก็ ชน มา คอบ ขับ ไป ตาม ทาง

แพตตริก ออก มา ถึง นอกเมือง ได้ ใน เวลา ก่อน คำ และ ใน ขณะ
ที่กำลัง เร่ง ฝีเท้า มา ให้ เร็ว ขึ้น อีก ได้ มี บุรุษ หนึ่ง คอบ มา ตรง เข้า
มา ข้าง หน้า พอ เข้า มา ใกล้ ก็ จำ ได้ ว่า โยนส์ คน ไข้ ของ คน นั้น เอง
“อ้าว, โยนส์ ทำไม จึง กลับ มา ละ ?” แพตตริก ถาม ด้วย
ความ ประหลาดใจ

เซอร์ วูด เดม ให้ ผม มา เรียน ไต่ เท้า ว่า การ ประชุม เดือน ไป
สัปดาห์ หนึ่ง ขอรับ เวลานี้ มา แห่ ดั โดน ยิง บอย อยู่

แพตตริก บ่น พมพาค ด้วย ความ ไม่ พอใจ ออก มา ต้องถาม คำ แรก ก็
บ่น หน้า กลับ พร้อม ด้วย โยนส์ คน ไข้ ตาม มา ข้าง หลัง และ ก็ เพราะ หนี
ด พอ เข้า ใน เมือง ได้ ก็ พอ พดบ คำ ต้อง บ่น ว่า นาย จึง ไม่ ต้อง ไป พัก แรม
อยู่ นอกเมือง เหมือน อย่าง เคย

เมื่อ มา ถึง ทาง แยก แพตตริก ได้ หัน ไป กล่าว กับ คน ไข้ ว่า :

“โยนส์ แก กลับ ไป บ้าน ก่อน เอะ ฉนั้น จะ แยก เดียว ไป ทาง
นี้ ก่อน ”

โยนส์ คน ไข้ รู้ ดี ว่า ทาง แยก เดียว นั้น ไป ทาง ไหน จึง ไม่ ได้ คอ
ดื้อ ต่อ เลียง ว่า กระไร นอกจาก คอบ ม้ามุ่ง ตรง ไป บ้าน ปลดปล่อย บุรุษ
ผู้ เปน นาย เดียว แยก ไป แต่ คน เดียว เมื่อ มา ถึง ที่ หมาย แพตตริก
ออก รุกข์ ประหลาดใจ ที่ ได้ พบ รถม้า คู่ กัน จาม จอด อยู่ ที่ หน้า บ้าน แม่

หวานใจ ของเขา ดังนั้น ความจำนง เดิม ที่จะเข้าไปหาเจ้าห่อถั่ว จึงเปลี่ยน เป็น หยด คอย อยู่ ที่ ต้น ทาง เจ็บ ๆ เพราะไม่แน่ใจว่า การกระทำตน เข้าไป ปรากฏ แก่ เจ้าห่อถั่ว จะ เป็นการ ชักคอบ หรือไม่

แปดศรีก คอย อยู่ ไม่นาน นึก ก็มี หญิง กับ ชาย คู่หนึ่ง ก้าว ลง บันได ออก มา จาก ประตูบ้าน ฝ่าย ชาย ประคอง หญิง ให้ เข้า ไป ภายใน เก่งรถ แล้ว เขาก็ ตาม เข้า ไป บ้าง ใน ทันใด นั้น สวรรค์ ก็ ลง แซ่ ขับ ห้อ หาย ไป.

ด้วยความ อยาก รู้ ประกอบ กับ ความ หึงหวง แปดศรีก ได้ ลง เดี่ยว คม มา คิด ตาม ไป โดยเร็ว ดึกครึ้ม เมื่อ ได้ แล ไป ตาม ถนน ล้อม ล้อม ล้ำๆ รถ ประทณ คน นึก ก็ แฉ่น มา หยด อยู่ ที่ หน้า โฆษณาการ เกรทชอด แล้ว บุคคล ใน รถ ก็ ก้าว ลง จาก รถ กระทำ ตน หาย เข้า ไป ภายใน โฆษณาการ อัน ระโหฐาน

แปดศรีก ลง จาก ม้า ตาม เข้า ไป ใน โฆษณาการ เหมือน กัน แต่ เมื่อ มา ที่ หล่ง ประจบ กับ คน ใน โฆษณาการ ก็ แน่น การ คน ควา หา ตัว ชาย หญิง คู่ นั้น จึง ไม่ สำเร็จ ให้ ได้ ง่าย ๆ แปดศรีก เดิน คน หา อยู่ ดึก พัก โหฬร ที่ พบ เคนต์ มัถิก โศ สหาย คุยาเดิน ส่วน ทาง มา เคนต์ มัถิก โศ ออก ประหลาด ใจ มาก ที่ เห็น แปด ศรีก มา ด้วย เครื่อง แต่ง กาย เช่น นั้น และ นอก จาก นี้ ก็ คือ แปดศรีก มาคนเดียว ซึ่ง ตาม ขรรพมา เขา เคย มา กับ แม่ ล่าว หวานใจ ของ เขา เดิม ต่อ ท่าน เคนต์ หนุ่ม ขยับ จะถาม ชัก ใช้ ได้ เดียง แต่ ถูก แปดศรีก ดาก ตัว ไป ทางอื่น ที่ ปอด คน และ รับ ชี้แจง เรื่อง ให้ พัง เสีย ก่อน เคนต์ มัถิก โศ จึง ไม่ ได้ ถาม ว่า กระไร นอกจาก ตั้ง ใจ พัง เรื่อง รวด โดย ตะเข็บ

เมื่อ การ ดันหนา ดัน ดุด ดง เคาณค มีด็กโต จึง ช่วย แปดศรี ก้น หา บุคคล ทั้งคู่ เปน กุด กุจอ และ เมื่อได้ เดี่ยว เวลา ค้นหา กัน ด็ก พักใหญ่ แล้ว ชายหนุ่ม ทั้งสอง ก็ พบ บุคคล ที่ ต้อง ประสงค์ รับประทานอาหาร อยู่ใน ห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่ง อัน ที่จริง ก็ เปน ที่ ตบตา คน แปดศรี แอบดู ทาง ฐ ของ ญุณแจ็ก ประจักษ์ แน่ ว่า บุคคล ที่ ตน ตาม มานั้น คือ อีเวนตัน แม่ ดำรงาม ยอดเด่น หี ของเขา กับ หุดอด ไครเมียน นั้นเอง

ขณะ นี้ แหะ เคาณค มีด็กโต ได้ สอบ ถอย ออกไป ข้างนอก ด็กครูใหญ่ แล้ว กลับ เข้ามา อีก โดยไม่ ทน แปดศรี ดัง เกิด เห็น เพราะ เวลา นั้น แปดศรี กำลัง ดำรงาม พัง ถ้อยคำ ของ บุคคล ทั้งสอง ดันหนา กัน อยู่ อย่าง ชมกั เขม้น เดี๋ยง ชาย พุด ว่า :— “ฉัน นึก แล้ว ว่า ฉัน คง มี หวัง ได้ บ้าง ด็ก วัน หนึ่ง และ ก็ จริง ของ ฉัน พระเจ้า ยัง ประทาน โอกาส ให้ ฉัน อยู่ ”

“อ้อ, พระเจ้า ยัง ประทาน โอกาส ถ้า ยัง งั้น เชอ ก็ ไป หา พระเจ้า เกิด ชีวะ ” แม่ ดำรงาม พุด สะบัด สะบั้ง น้อย ๆ แล้ว ชาย คา อัน หวาน นำ ไป ยัง ท่าน หุดอด หน้า เข้ม

หุดอด ไครเมียน ไม่ ตอบ ถ้อยคำ อัน แต่ แทน ที่ จะ ทำ อย่างอื่น กลับ รวน ตัว แม่ ยอดเด่น หี เข้ามา ได้ ใน วง แวน พดาง จรด นา ด็ก ดง บน ริม ฝั ปาก อัน จมุดม ของ เจ้า หุดอน

ภาพณ์ ทำให้ แปดศรี ดู ไม่ ได้ เขา ถอย ออก มา จาก ประตุนิด หน่อย และ ยกมือ ชน ขยิ คา คด้าย กับ ไม่ เชื่อใจ ตนเอง แต่ เมื่อ ได้ ก้ม

ตัวตุงดูอีก หนึ่งเห็น กับ ได้ เห็น ภาพ นน ยิ่ง กว่า เดิม กล่าว คือ ชาย กับ หญิง กำลัง กอด กัน กอด ด้วย ความ พิศวาส ยืน ใจ นาง มาร ร้าย ใจคอ เจ้า ช่าง ร้ายกาจ ปาน นั้น เจียว หนอ

แปดตริก เซ ถอย ออก มา จาก ประตู ๒-๓ ก้าว ไป หน้า ชัด เจียว ด้วย ความ เสียใจ เขายืน งง ค่อย กับ คน ที่ ถูก ต่อย อย่างหนัก อยู่ ดัก ครู่ หนึ่ง ไป หน้า ก็ พัด น เป็ ดียน แปร ง เป น แดง เข้ม แดง บวม เบ่ง ด้วย ความ ตา ต โทสะ และ ใน ขณะ นั้น เอง เคา ณต์ มั ดัก โด ได้ ยั ม เป น เริง ขวน ให้ ถึง ดั ย ขึ้น พดาง ค่อย ๆ ซัก ดาบ ออก จาก ผัก และ ยืน ด้าม ตั้ง ให้ แก่ แปดตริก

“ข้ามันเสีย! แปด—ข้ามันเสีย!” เขา กระซิบเบา ๆ

แปดตริก งง ค่อย กับ คน สติ ค่อย ค่อย รั บ ด้าม ตาม มา ทำ ได้ แน่น และ ใน ขณะ นั้น เอง เขา ได้ ผุด ผ่น เป็ ด ประตู ห้อง พรอด เข้า ไป มี พ่อ ด หาย หนุ่ ม ความ เข้า ไป ด้วย

ชาย กับ หญิง สดุ้ง ผละ ออก จาก กัน ด้วย ความ ตกใจ ฝ่าย หญิง แดง ร้อง หู ด เซ ผวา แต่ ใน อาการ หนึ่ง จะ เห็น ได้ ว่า เจ้า หด่อน ซ่อน ความ ยินดี ไว้ ภายใน

หลุดใครเมียน เป็ ดียน สี่ หน้า จาก ความ เบิกบาน เป น รั ก ค่อย มา ้ หมากรุก และ เมื่อ เห็น แปดตริก คู่ ปรบักษ ถอย ดาบ ออก มา เข้า มา ก็ เออ ม มื่อ ขวา ไป รั บ ด้าม ดาบ ภายใน เลื่อ คดุม ได้ มัน คำ ราม ว่า :

“มึง—มึง—”

“เออ! กูเองนะแหละ!” แปดศรีกักระซางเสียงตอบ
 หลอดใครเมียนไม่ยอมให้แปดศรีพูดอะไรต่อไป อีกทั้งชักดาบ
 ปราดออกจากฝักโผนเข้าโจนฟันทันที
 แปดศรียกดาบขึ้นรับ แต่ในทันใดนั้นการต่อสู้อย่างทรหด
 อดทนก็พลันบังเกิดขึ้น และต่อจากนั้นมาอีก ๕-๖ นาที ปลาย
 ดาบอันเรียวแหลมของแปดศรีก็จึ่งเข้าฝังทรวงอกท่านขุนนางใจ
 นกวรรจ์โดยด่วน

“เพนพยานนะ มัดักโต ว่ากันสู้กับเขาอย่างยุติธรรม!”
 แปดศรีร้องขึ้นด้วยความตกใจ เมื่อร่างของหลอดใครเมียนเซมว
 ดมลงกับพื้นห้อง ความโกรธแค้นในใจทำให้เปิดย่นกลายเป็นความ
 หวาดกลัวขึ้นในทันที

“เพนพยาน—เอ๊ะ—ไม่ได้ละ—แปดศรี” เลานต์มัดักโต
 ร้องปฏิเสธ “แก—แกเพน อ้ายผู้ร้ายฆ่าคน จะให้กันเข้าด้วย—
 ไม่ได้—ไม่ได้”

แปดศรียกคนคลั่งอาออง ทอดสายตาขึ้นแลดูความผิดคาดไปยง
 พอสหายคุดเอก จมเป็นสักครูใหญ่ จึงได้หันไปทางแม่หวานใจของ
 เขา พลังก้าวเท้าเดินเข้าไปหา

“อย่า—อย่าเข้ามาหาดิฉัน—เธอเพน อ้ายผู้ร้ายฆ่าคน” เจ้า
 หล่อนร้องด้วยสีหน้าอันแสนแฉะ แฉียง และขึ้นแขนเหยียดออกไปคล้าย
 กับจะเป็นการห้าม

เคนต์ มัลลิก โศก หัวเราะ น้อย ๆ “อย่าเถียง—แปดเอ๋ย” จึง ก้ม
หน้า รับ ทักซ์ ไป ครั้งหนึ่ง ก็ แฉกกัน ทักซ์ สัมผัส ทั้ง หาย และ แม้อยอด
เส้น หัก ของ แกกกัน จะ เปน ผู้ ตู แฉกไว้ ให้

แปดศรีก เปี่ยน ดัชนี เปน บึง ขั้ว หน้า ดัชนี กัด นัยน์ตา แดง
และ ไป โปน ประหนึ่ง จะ หุด ออก มา จาก เบ้าตา เขา หัน ไป มอง ดู แม่
สาวน้อย แฉก ก็ กัด มา มอง พ่อ สหาย ตัวเอก กล่าว ว่า :

“ถ้า ได้ เมื่อ แก ต้องการ จะ ครอบ ครอบ ทักซ์ สัมผัส และ เจ้า หัดนอน
ของ กัน แล้ว ว่า—

เขา ปลดปล่อย ให้ คำ พุด ค้าง ไว้ เพียง นก ยก ตาม ขนสูง และ โคด เขา
ไปที่ เคนต์ มัลลิก โศก อเวณ ดน สาวงาม ยอด เส้น หัก ร่อง หวด ขน เต็ม เต็ม
พลาง โผ เข้า ไป กอด เคนต์ หัน มุม ไว้ แน่น แปดศรีก หัวเราะ ออก มา อย่าง
ขมขื่น กล่าว ว่า :

“ท่าน เอง กัน ก็ จะ ได้ รู้ ว่า ใคร มัน เปน อย่างไร กัน—อา!—นาง
มาร—นาง ผู้ เด็ด ตัวงาม และ มิ่ง—มิ่ง ก็ ช่วย เพื่อน ทักซ์

แปดศรีก ตรง เข้า ไป กระซอก แขน สาวน้อย ผู้ เด็ด โคม ออก จาก ร่วง
ของ เคนต์ มัลลิก โศก และ พุด อย่าง เด็ด ชาติ ว่า :

“นั่น—ตาบ อยู่ นั้น ไป หยิบ มา เร็ว”

เคนต์ มัลลิก โศก หัน ไป มอง ตาบ ที่ วาง นอน อยู่ ข้าง ๆ ร่วง หดอด
ไครเมียน ด้วย อาการ ไม่ สู้ จะ เต็มใจ แต่ก็ จำ ต้อง ผืน เข้า ไป หยิบ

ทันใด นั้น เคนต์ มัลลิก โศก หัวเราะ และ ร้อง ตะโกน ออก มา ว่า :

“เข้ามาเถิด พวกเรา!”

ประตูห้องเปิดกว้าง ออก ร้างแห่งเจ้าหน้าทีผู้รักษากฎหมาย
ปรากฏกรเข้ามาใน ห้อง และ นอกจาก นั้น ยังมีเหล่าบุรุษหญิงชาย
และ ทหาร ผู้มีอาวุธครบมือ ออกัน อยู่ข้างนอก อีก แน่น

• เคนต์ มัลกิดเตรียมอุบายไว้พร้อมเสร็จแล้ว •

“จัน อ้ายคนขบถ นั้น!” เคนต์ หัน มติญา อย่าง ผู้มีอำนาจ
“มัน ชัก หลอดใครเมียน ผู้เป็น ประมุขของเรา”
เจ้าหน้าทีสองคน เดิน ตรงเข้ามา ตามคำสั่ง ทันท

“หยุด! ขึ้นเข้ามาตายเดี๋ยวนี้” แปดตรีก ร้องประกาศ พดาง
ขยับดาบอยู่ในท่าเตรียมรบ “รอฟัง คำอธิบายของข้าก่อน ข้า—”

“ไม่ต้องฟัง จับมันให้ ได้” เคนต์ มัลกิด ร้อง ด่วน ควันขึ้น
โดยเร็ว “เห็นไหม—หลอดใครเมียน นอน ตาย เป็น พยาน อยู่ นั้น นอก
จากนี้ ยังมี ลูกาพ ตรี เป็น พยาน อยู่ อีก—”

ไม่ทันที เคนต์ มัลกิด จะ พุด จบ ประโยค แปดตรีก ก็ ผ่น เข้า
ผลัดเจ้าหน้าทีสองคนกระเด็นไป พดางใช้กำลัง และความ สามารถในกาย
ตัวทั้งหมด เขาคู้ หัก ขาคี เพื่อแยกหนี ใน บัดคิด นั้น การ ต่อสู้ อย่างทรหด
อดทน ก็ พ้น บังเกิด ขึ้น โดยด่วน และ ก็ เป็น ขรรพดา นั้น อ้อย ย่อมแพ้
ไฟ ฉะนั้น หน้าที่ ต่อมา แปดตรีก ก็ ถูก ศัตรู กด รั่ม รั่ม กัน จับ ได้ แต่
แปดตรีก ล้มลง เดี่ยว แล้ว และ ต่อจาก นั้น ชายหนุ่ม ผู้กอบไว้ ไป ด้วยความ
กล้าหาญ ก็ ถูก นำ ตัว มา ขลิบ ใน ห้องนี้

เวลาย่อยๆ ดังไป จน แสงสว่าง แห่ง ดวง ทิพากร ที่ลอดเข้า มาทาง ช่อง หน้า คาง น้อย ค่อย หาย กลายเป็น เวตา คำ ด้นขยา กาด แปดศรี จึงได้เริ่ม เตรียม ตัว เพื่อ จะ ชิง เอา ความ อิศระ ภาพ คืน มา ดังหน หลังอีก ครั้ง หนึ่ง ประตุได้ค่อยๆ เบิด ออก ร่าง แห่ง ชาย ชะรา คน ก่อน ปรากฏ เข้ามา อีก แก ถือ เทียน มือ หนึ่ง และ จาน ได้อาหาร อีก มือ หนึ่ง และ เมื่อได้ วาง เชิง เทียน ไว้บน ม้ายาว ข้าง ห้อง แลว แก ก็ เดิน ไป ดู น้ำ ใน เขี่ยอก ว่า จะ อยู่ เพียง พอ หรือ ไม่ ใน ขณะ นี้เอง แปดศรี ได้ โจน เข้า ได้ ทาง เบื้อง หลัง ทนท มือ ทั้ง สอง ข้าง บีบ แน่น อยู่ ที่ คอ หอย ของ ชาย ผู้นำ สังสาร เขี่ยอก น้ำ กัดง ตก จาก ม้า กระทบ พันหิน ดัง ดันนั้น และใน บัดใด นั้น ทหาร ยาม ที่ ยืน คุ่มเชิง อยู่ นอก ประตู ก็ ถัดัน เข้ามา

แปดศรี กว้าง มือ จาก ชาย ชะรา พดาง หัน ไป รั้ว หน้า ศักดิ์ศรี ใหม่ พอ ค่ำ ประบักร์ โดด เข้ามา แปดศรี ก็ ย่อ ตัว หลบ ถิ่น ว่าง ของ ทหาร ยาม จึง ดัดดี เข้ากับ ร่าง ของ แปดศรี ไครมใหญ่ พอ ต่าง คน ต่าง ตก ใจ ได้ แปดศรี ก็ ผ่น ออก นอก ประตู และ มี ทนท ทหาร ยาม จะ ตาม ออกไป ทน ประตุ บาน นั้น ก็ บิด และ ถูก ถน กุญแจ ดัง แชะ ทหาร ยาม และ ชาย ชะรา ผู้นำ สังสาร ต้อง ตก เป็น ชะเลย เสีย แลว

มาสเตอร์ แปดศรี, ชาย หนุ่ม ผู้ ก่อปร ไป ด้วย ความ ดำมากร ไม่ ได้ เอา ใจ ได้ ค่อย เดียง ร้อง แข่ง คำ ของ ทหาร ยาม เลย นอกจาก รั้ว วง ตรงไป ทาง มืด โดยเร็ว พอ ถึง ทาง แยก ก็ หยุด ตรง อยู่ ครู่ หนึ่ง ดูๆ ต้อง การ จะ เลี้ยว ไป ทาง ไหน ดี เมื่อ ตกตงใจ แลว จึง ได้ แยก เลี้ยว ไป ทาง หนึ่ง ด้วย ความ ระมัดระวัง

เสียง กระทุ้งบานประตูเป็นอาณัติสัญญาณขอให้เจ้าหน้าที่รู้ตัวว่าเกิดเหตุฉุกเฉินกรณีฉุกเฉินนั้นเองเจ้าหน้าที่ต้องคนที่พากันวิ่งมายังห้องชั้น โดยด่วน และเมื่อได้ไขกุญแจปล่อยให้ชายหลุดออกมาได้แล้ว ต่างก็ตรงเข้าซักไซ้ไล่เรียงกันทันที ค่อยจากนั้นก็ต่างคนต่างแยกกันออกไปค้นหา นักโทษหนุ่มตัวทุกซอกทุกทาง

หลังจากการที่เจ้าหน้าที่พากันแยกกระจายไปหมดแล้ว ชายชรา ผู้ถูกแปดตรก บีบคอจนลงไปพบบอกกับ พนัก เบื้อง อธิบายจากกะย่องกะแย่ง กลายเป็นว่องไว กระฉับ กระฉวย ขึ้นทันที แก่ตัวดีเสีย คดุมขึ้น พาดไหล่ พาด ออกวิ่ง แล้วตรงไปยัง ห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่งมีแสงเทียนจุดสว่างหลอด ๆ อยู่ภายใน แล้วก็นั่งเขียนหนังสืออะไร บน โต๊ะ

๒-๓ ตัว

ขณะ บัดใด นั้น ประตู ห้อง เปิด ออก แดง กลับปิดโดยแรง รวบรวม มาได้เคอร์ แปดตรก ปรากฏเข้ามาใน ห้อง ด้วย อาการ เกลือกกลืน ชายประหลาด ตั้ง ยืน ทิ้ง ตัว พลาด ผ่านไป โดย ดาบ บน มายาก ร่ม ห้อง และ เกือบ จะ เป็น เวลา เดียวกัน แปดตรก ก็ สลัก เข้า ถึง ตัว

“ไม่มีประโยชน์หรอก วาง ดาบ เสียเถละ” แปดตรก คำราม

ชาย ประหลาด จึง หน้า อยู่ ครู่ หนึ่ง และ แทน ที่ จะ ซักถาม ปรากฏออกจาก ลัก เหมือนดัง ที่ คิดไว้ กลับ ยกมือขึ้นแตะ ริมฝีปาก พลุางพูดเร็ว แต่ เบา ว่า :

“เงียบ, อย่าเขะอะไป จงทำตาม คำสั่งฉัน แล้วท่านก็จะพ้นภัย”

แปดครึก เบียดันต์หน้า ที่ เข้มเกรี้ยว กลาย เป็น ต้นเทห์ ชน ทนที
และ ก่อนที่จะ เชื้อปาก พุด อย่างอื่น ชาย ดึก ดับ ได้นับตามดังให้พร้อม
กับ กระดาษ ที่ เชื้อน ค้าง อยู่ พุด ว่า :

“ จง จำไว้ว่า ฉัน เป็น เพื่อน ของ ท่าน และ พยายาม ที่จะ ช่วย
เหลือ ท่าน เสมอ เวลานี้ ท่าน กำลัง อยู่ ใน ระหว่าง อันตราย ต้อง รีบ หนี ไป
ให้ได้ แต่—เฮ้ นั้น อะไร—”

มีเสียง ผู้ ทา คน ดัง คึก ๆ ชน ภายนอก ทันใด นั้น ชาย ประหลาด
ก็ ออกวิ่ง ไป แอบ พงก ประตู แล้ว วิ่ง กลับ เข้ามา บอก ว่า :

“ มัน กำลัง ค้นหา ท่าน อยู่ นั้น แะ ฉัน จะ ออกไป ต่อ โหม่น ไป
ทาง ชน ท่าน พยายาม หา ทาง หนี ไป ให้ ได้ เถอะ
พุด ขาด คำ ชาย ดึก ดับ ก็ ออกวิ่ง ไป โดย ด่วน

พอ ชาย ประหลาด ออกไป แล้ว แปดครึก ก็ ตรง เข้า คัด กระดาษ แผ่น
นั้น ดู กับ แฉ่ง เทียน ข้อความ ใน กระดาษ มี ว่า :

“ เพื่อ เห็น แก่ พระ ราชา จง รีบ ไป ที่ โรง เต็ม ของ พล นิณ ะ ต่า บด
ตื่น ตับ—”

ต่อ จาก นั้น เป็น ข้อความ ที่ ขาด หาย ไป ซึ่ง แสดง ว่า ชาย ประหลาด
ถูก ฆาต คอ ใน ณะ ที่ กำลัง เชื้อน แปดครึก เดี่ยว เวลาดู รอง อยู่ ครัว หนึ่ง
แต่ ใน ณะ ที่ หนี กลับ จะ ออกไป จาก ห้อง ได้ มี เสียง ผู้ ทา แห่ง พวก
ศัตรู ดัง ปรากฏ ขึ้น ที่ ประตู นั้น อีก แล้ว ประตู ห้อง ก็ เปิด ออก ร้าง
แห่ง ทหาร ยาม และ เจ้า หน้า ที่ ผู้ รักษา ที่ คู่ม ช้าง ต่าง พวก กัน เข้ามา ใน ห้อง

“อา, ในที่สุดเจ้าก็อยู่ที่นี้เอง” คนหนึ่ง ท่าทางเป็นหัวหน้าร้องขึ้น “จับมันซิ—พวกเรา”

พอขาดคำ ชาย ผดุงใจเหล่านั้ก็พากันวิ่งหน้าเข้าได้เกือบจะพร้อมกัน ตามของแปดศรีก็เริ่มกระทำหน้าที่ที่ตนที่ ปลายตาม อัน แห่ลม เวียง พุง โคน บรูซ คนหน้า เค็ม เหนียว ชาย ผู้นั้นร้องขึ้นได้ คำเดียว ก็ ต้มคว่ำ ขาดใจ ตาย แปดศรีก็กระซอกตาม ออก มาจากวัง ของ ชาย ผู้ปราศจากชีวิต พลาง หวด ช้าย บ้าย ขวา โคน บุคคลข้าง ๆ จน รอ เข้ามาไม่คิด ในไม่ช้าเหล่า บรรษัท ก็ต้องแตก แยกปล่อยให้ แปดศรีที่ ผ่า ออกไป จาก ห้องได้

ชาย ผู้เป็น หัวหน้า รุกข์ เป็น เดือด เป็น แค้น เป็น อย่าง ยิง ในการ ทศศัทรุ หนี ไปได้เช่นนั้น พอได้ สติ ก็ รวบรวม ถูก สุ่ม ที่ พอ จะ มี กาลังไปไหน ตามไป ใน ทัน คณิน แต่ แปดศรี หาย ไป เสียแล้ว.

*

*

*

*

“พลินซ์ บาร์ รุม” คือ โรงเค็ม เด็ก ๆ ตั้ง อยู่ใน ตำบล เต็ม ชับเป็น สถานที่ หย่อนใจ ของ ประชาชน ทุก ชั้น วัน นั้น นอกจาก จะมี ขาประจำ ตาม เคย ยังมี ชาย ประหลาด แปลก เข้า มา ด้วย อีก คน หนึ่ง ชาย ประหลาด มี อาการ กระสับ กระส่าย เดิน ไป เดิน มา อยู่ ใน ห้อง นั้น ข้านาน จน เมื่อ ร่วง ของ แปดศรี โผล่ เข้ามา ใน ห้อง นั้น แห่ละ จึง ได้ ถอนใจ ใหญ่ ด้วย ความ พอใจ แต่ก็ ไม่ แต่งด กิริยา อะไร ให้ ผิด ปกติ ขึ้นความจริง แปดศรี ก็ จำ ชาย ประหลาด ผู้นั้น ไม่ ได้ เพราะ เมื่อ พบ กันใน ห้อง นั้น เป็น เวลา รับร้อน และ ทั้ง แสง เทียน ก็ จุก ใต้ รับ หรี เหลือ

ความลำบากที่จะจดจำไว้ได้ ฉะนั้นเมื่อโผล่เข้ามาในห้อง พบชาย
ผู้หนึ่ง แปดตริกจึงเป็นแต่มองดูแถวหย่อนกันลงนั่งในที่ติดตาคน
ชายประหลาดขี้นอีกครึ่งหนึ่ง พดางเดินตรงไปยังโต๊ะตัวที่
ว่าง และนั่งเขียนหนังสืออะไรบนโต๊ะ ๒-๓ ตัว แล้วจึงลุกเดิน
เฉียงไปข้างๆ แปดตริก ในขณะที่นั้นเอง กระดาษแผ่นนั้นก็ถูกวางบน
โต๊ะตรงหน้า แล้วชายประหลาดก็เดินเลยไป

แปดตริกหันไปมองชายผู้หนึ่งด้วยความฉงน แต่เมื่อเห็นชาย
ผู้นั้นเดินให้หลังไปเสียแล้ว จึงหันกลับมาคิดว่า กระดาษแผ่นนั้น ออกดู
กระดาก แผ่นนั้นเขียนว่า :

“จงพยายามไปแอบดูตามร่องกุญแจในห้องชั้นบน และคอย
อยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงความจำเป็น”

แปดตริกมองดูปราดเดียวก็จำตายมือได้ ดังนั้นพอเรียกเหล่า
มาดอมพอเป็นพหุเสียงแถวหนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ แอบย่องขึ้นบันไดไปชั้นบน

โดยเร็ว และเริ่มกระทำเป็นจารบุรุษ เทียบแอบดูตามร่องกุญแจ
เรื่อยไป ในห้องสุดท้ายดูเหมือนแปดตริกพอใจมาก เพราะได้
เห็นภาพบุคคลในห้อง ๕-๖ คน กำลังนั่งล้อมโต๊ะฟังคนหนึ่งอธิบาย
อะไรเพื่องานอยู่

บุคคลในห้องนั้นทุกคนสวมเสื้อคลุมยาวและใส่หน้ากากดำปิด
หน้าจนหมดสิ้น ฉะนั้นจึงไม่ได้ว่าใครที่ได้พร้อมใจกันมาประชุม
แต่มีเสียงหนึ่งที่แปดตริกจำได้ชัดค้ายชัดเจน คือเสียงของเสียง
นั้นคือบุรุษผู้หนึ่งอธิบายอะไรอยู่หัวโต๊ะนั่นเอง

เมื่อได้แสดง ปาฐกถา อะไร ยักย้ายไป มากมาย แล้ว ชายผู้
ได้หยิบ ของดี เหลี่ยม ออกมา ของหนึ่ง และกล่าวว่า :

“ใน ของนี้ เป็น ข้อ ของ พวกเรา ที่ ร่วมใจ กัน จะเป็น ของ ม
ราคา เพียงไร ถ้า ศัตรู รู้ว่า รายชื่อ ของ พวกเรา อยู่ใน ของนี้ แต่
ฉัน มั่นใจ ว่า ทำ อย่างไร เสีย เรื่อง ของเราก็คงยังไม่ แพร่งพราย ไป ถึง ศัตรู
เป็น แน่ ส่วน การ ที่ หลอดใครเมียน ถึง แก่กรรม ไป นั้น เป็นการ ที่ เร็ว
ว่า อุปัทพัต เป็น แน่ มั่น หา ได้ เกี่ยว กับ การ ที่ พวกเรา จะ คิด ทำ
กัน ชนไม่ ฉะนั้น พวกเรา จึงไม่ควร ร้อนใจ ใน ข้อนี้ เลย ส่วน ตำแหน่ง
นายก ที่ หลอดใครเมียน ดำรงอยู่ เมื่อ หลอดใครเมียน ถึง แก่กรรม แล้ว
ก็ เป็น อัน ต้อง ตก มา ถึง ฉะนั้น ฉะนั้น ในการ ที่ ฉัน จะ ดำรง ตำแหน่งนายก
แทน หลอดใครเมียน ต่อไปนี้ ใคร บ้าง จะ เป็น ที่ ไม่ พอใจ ”

เสียง—ไม่ มี เสียง ตอบ แต่ มี คน หนึ่ง หนึ่ง อยู่ ริม หอ โต๊ะ ได้
ค่อย ๆ ถูก ขน ย่น ด้วย อาการ เข้มข้ำ และ กล่าวว่า :

“ข้าพเจ้า ไม่ มี อะไร จะ คิด คำน แต่ ว่า ข้าพเจ้า อยาก จะ ขอ ดู
รายชื่อ บุคคล ใน ของ นี้ ”

ชาย ผู้ ประสงค์ จะ เป็น หัวหน้า แทน หลอดใครเมียน จ้อง หน้า ชาย
ผู้ แต่ บุรุษ ผู้ ซ่อน หน้า อยู่ ภายใน หน้ากาก อัน น่าเกลียด ไม่ ยอม ให้
เสีย เวลา เนิ่น นาน นึก ใน บัดนี้ ตน เอง ก็ ตรง เข้า กระซอก ของ ออก
มา จาก มือ ชาย ผู้ พยายาม จะ เป็น เจ้า ของ แต่ก็ ไม่ แต่ ซอง อย่าง เดียว
มี หน้า ข้าง ราบ ก็ พดอย วัง ออก มา จาก ผัก ด้วย และ เกือบ จะ พร้อ มกัน
ชาย ผู้ ได้ ถอย ออก ไป จน คืบ ฝ่า ทันท

บุคคลที่เหลือนั้นใน บริษัท พวกมันต่างแยกกันต่างพวกกัน
มองตามชายประหลาดด้วยความแปลกใจ และในขณะนั้นเองชาย
ผู้นั้นหัวเราะก็ร้องขึ้นว่า :

“มันเป็นศัตรู ปลดปล่อยตัวเข้ามา จับมันไว้ให้ได้”

พอขาดคำชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็ชักดาบปรวุดเข้าใส่ทันที
ซึ่งอาคันตุกะประหลาดจะยอมจำนนง่ายๆ นั้น เป็นของเป็นไปได้
ไม่ได้เป็นอย่างยิ่ง ด้วยในขณะนั้นจะเห็นได้ว่าเขากวักแกว่งดาบต่อสู้
กับศัตรูคล้ายคนบ้าเลือด หน้าไหนที่แหลมเข้ามาเป็นต้องโดนคม
ดาบเป็นผล ฉกรรจ์กลับไปทุกคน แต่ว่าจำนวนก็พรบักษ์มากมาย
ก่ายกองกว่ามากนัก จึงเป็นภาระจำเป็นที่เขาจะต้องฝ่าออกไปง่ายๆ
ไม่ได้

แพตตริกย่อมมองเห็นมหากษัตริย์ของอาคันตุกะแปลกหน้าคนนั้นได้
ชัดเจน และในขณะนั้นก็คิดว่า จะเข้าไปช่วยดีหรือไม่ ได้มีเสียง
ผู้ใดคนหนึ่งตาย คนอื่นวิ่งมาตามเสียง พอเจ้าของผู้เฒ่าโผล่พ้นมุมห้อง
ออกมา แพตตริกก็ตั้งแยกขึ้นด้วยความตกใจ เพราะบุคคล
เหล่านั้นคือพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งรักษาที่คุมขังของเขานั่นเอง

ความจริงการที่พวกทหารเหล่านั้นมาก็เพื่อจะรายงานข่าวเรื่อง
นักโทษหนึ่งให้เคานต์มัลกิตโตทราบ และเมื่อได้รับคำบอกเล่าจาก
เจ้าของโรงเคี่ยมว่า เคานต์มัลกิตโตอยู่ข้างบน จึงพากันคิดความขึ้น
มาโดยเร็ว แต่แทนที่จะพบเคานต์มัลกิตโตผู้เป็นนาย กลับได้
พบขะเอยของคนกำลังยืนหันอื่นๆ อยู่อย่างจ้องหน้า

ไม่มีปัญหาว่า พวกเจ้าหน้าที่จะไม่พาคนเข้าใต้แปดศรีประตูลง
 เลื่อนเห็นเนื้อ แต่แปดศรีไม่ใช่บุคคลชนิดที่ใครจะทำเดินได้ตาม
 ขอบใจ จึงได้ขยิบตาในมือเข้า คอด้วเพื่อป้องกันตัวไว้ก่อน ดึง
 ห่วงจึงเกิดการเดือดตกลาย ออกกันขึ้นอีก พวกหนึ่งที่ข้างนอก เป็น
 การ คอด้วอย่างดุร้ายที่สุด

เสียงการ คอด้ว ที่ห้อง นอก ทำให้ชาย ผู้อยู่หัวโต๊ะในห้องใน เข้า
 ใจว่าพวกเจ้าหน้าที่คงเตรียมตัวกันเข้ามาจับแน่ แล้ว ดังนั้น ก่อน
 ที่คนอื่นจะรู้สึกตัว ชายผู้หนึ่ง ได้รีบหันหน้าต่างได้ลงข้างล่างหนีไป
 โดยเร็ว พอถึงที่ม้าผูก อยู่ก็ ถอด หน้ากากทั้งเสื้อ โคตขึ้นหลัง ม้า
 ควม หายไปในความมืด

ชายผู้หนึ่ง คือ เคนคัมมัตติโก นั้นเอง

ชาย ผู้สวม หน้ากาก ปลอม ตัว เข้ามา สืบ ส่วน เรื่อง รวบรวม คอด้ว ได้
 ไม่นานนัก ก็พยายาม ตีฝ่า หัน ออกไป จาก ห้องใต้ และ เริ่ม หนี
 วนเวียน เข้า ห้อง โนน ออก ห้องนี้ อยู่ เป็น นาน จึง ได้ พบ ประตู พรุด
 เข้าไปใน ห้อง ๑ ห้อง และ มี ประตู ด้าน ภาย นอก ที่ ปิด ย่อย ให้ เหล่า
 ปรักษ พากัน กระแทก ประตู อยู่ ข้าง นอก เป็น สามารถ

เมื่อได้ ทาง ศัตรู ถ้ามองว่าไป ตาม ๆ กัน หลาย คน แล้ว แปดศรี
 จึง ผ่น เข้า หลบใน ห้อง ข้าง ๆ แล้ว ออก วิ่งหนี เพราะ เห็น ว่า การ ขึ้น
 คอด้ว อยู่ มี แต่ ทาง ปราศัย มากกว่า ความ มี ชัย แต่ ข้าง ฝ่าย ศัตรู ก็
 ไม่ ยอม ละ ดน ใน ชอน พอ เห็น แปดศรี ใช้ เสา เป็น เครื่อง ช่วย คน
 เอง ยิ่ง กว่า คาบ แล้ว บรรดา พวก ที่ เหลือ อยู่ จาก การ ถูก ฆาต ศึก
 พากัน วิ่งได้ ไป โดยเร็ว

แปดศรีวิ่งหนี วนเวียนไปได้สักพักใหญ่ ก็โดดหลบเข้าไปใน ห้อง
อีกห้องหนึ่ง และต้นกุ่มเจตน์ที่ รู้สึกลังใจที่ พ้นจากบ่วงมฤตยู
มาได้ แต่พอเหวี่ยงกลับไปที่ ก็สะดุ้ง หน้า เขากับ บรูซ ผู้สวม
หน้ากาก ที่ เห็น พวก ศัตรู มา อย่าง จังหน้า

เนื่องด้วยความเข้าใจว่า ชาย ผู้ นั้น จะเป็น ศัตรู แปดศรี จึงยับ
ดาบ ขึ้น อยู่ใน ท่าเตรียม รับ พลัง วิเศษ ได้ทันที แต่ ชาย สวม หน้า
กาก ยกมือ ขึ้น ห้าม พร้อมกับ ส่ง ของ หนึ่งถือให้ แล้วพูดว่า :

“อย่า—ฉันไม่ใช่ ศัตรู ของ ท่าน จง นำ หนึ่งถือใน ของนี้ ไปให้
เซอร์ โรเบิร์ตที่ พระราชวัง วินด์เซอร์ โดยเร็ว เป็น กิจ ของ พระ ราชาที่
ท่าน ควร กระทำ แล้ว ความผิด ของ เฮอร์—เฮอร์—เร็ว—ระวัง ค่ะ”

คำพูด ของ ชาย ผู้ สวม หน้ากาก เปลี่ยนเป็น คนใจ ใจดีโดยพลัน ด้วย
ใน ขณะ นั้น บาน ประตู ทั้งสองข้าง ได้ ถูก พวก ปรบักซ์ พัง เข้ามาได้ และ
อีก วาระหนึ่ง ชาย ฉกรรจ์ ทั้งสอง ได้ ยก ดาบ ขึ้น กวด แกว่ง จน เต็ม ความ
สามารถ เพื่อ จะ ชิง กรรมสิทธิ์ แห่ง ความ มี ชัย วั เป็น ของ คนโดย อด
กำลัง.

* * * *

๑๕ นาที ให้หลัง มาสเตอร์แปดศรี ชายหนุ่ม ผู้ ไม่ หน้า เป็น
รวรอย และ ร่างกาย ไซกโซน ด้วย โลหิต ที่ คอมน้ำ หือ เหยียด ออกจาก
สถาน มหาอภยทัตตรงไป ตาม ถนน โดยเร็ว แต่ แทนที่ จะ มุ่งหน้า ออก
นอกเมือง กลับ ค้าง เข้ม ตรงไป ทาง บ้าน แคนดัล มัลลิกโค และ กัยยอม

เป็น ขรรคมดา เมื่อ แปรตริก หื้อ ม้า ไป ด้วย อาการ เช่นนั้น ในไม่ช้า ก็
ถึง ที่ หมาย ได้ ทนใจ แปรตริก โดด ลง จาก หัตถ์ ม้า พดาง จึง ขึ้น บน ไค
ที่ ตั้ง ๓ คน ๔ คน และ ตรง เข้า ใช้ กำปั่น เคาะ ประตู โดย ค้อน แล้ว
ประตู ก็ ค่อย ๆ เปิด ออก

“ ต้อง การ จะ มา หา ใคร ? ” เป็น คำ ถาม ห้วน ๆ ดัง มา จาก ภายใน
แปรตริก “ เคาณคัมภักโต นาย ของ เเก ”
“ ท่าน เคาณคัมภักโต จะ ยัง พบ ใคร ไม่ ได้ ใน เวลานี้ กลับ ไป ก่อน ” เป็น
เสียง ตอบ ด้วย ความ หิว เต็ม

“ แต่ ข้า ต้อง พบ ให้ ได้ ” แปรตริก พูด ตัน ท้อง และ ใช้ อาการ ตัน
ทุติง จริง ๆ

คน ใช้ ณู “ บอก ว่า ไม่ ได้ - ไม่ ได้ ”
“ ไม่ ได้ มัน จะ ได้ ไร ? ”

พร้อม กับ คำ พูด ตัน ของ แปรตริก ก็ เดิน ออก จาก ผัก คุ้ม ไครม ดัง ๆ
เข้าไป คน ใช้ ณู กระทำการ ขัด ขวาง ร้อง ขน ด้วย ความ เจ็บ ปวด พดาง
เข้าไป ข้าง หลัง เปิด โอกาส ให้ แปรตริก โดด เข้า ไป ใน ห้อง ได้ และ
เมื่อ ได้ ใช้ เทา ถีบ ประตู อีก ห้อง หนึ่ง แทน การ เปิด ด้วย มือ แล้ว มา ดี เคอร์
แปรตริก ก็ เข้า ไป ณะ เชนู หน้า กับ เคาณคัมภักโต ผู้ เพื่อน ยา

ห้อง นั้น เป็น ห้อง รับแขก กว้าง ขวาง พอ ประมาณ อี เวณ ดั้น แม่
สาว งาน ยอด เล่ห์ หัก ของ เขา ยืน อยู่ ข้าง หลัง เคาณคัมภักโต ผู้ สู้ หาย เมื่อ
ก่อน แปรตริก จะ โผล่ เข้า ไป ชาย หญิง คู่ นี้ กำลัง พูด กัน อย่าง รื่น ร้อน
แต่ พอ แปรตริก พรวด เข้า ไป ด้วย อาการ ขัน อุกาชา เคาณคัมภักโต และ

หญิงสาว ก็ ดึงเยือก ขึ้น ทงตอ พดาง หันหน้า ขยับ มา รับ หน้า ด้วย
ความ หวาดหวั่น

“—อ—อ—แก่นั่นเอง!” เคนต์ มัดัก โศ พุด ตะกุก ตะกัก

แปดศรี แฉะหน้า “ถูก แล้ว ก็นั่นเอง แต่ ไม่ใช่ คน ขบถ ที่
แกล้ง”

“—อ—”
ก้าง—

“—อ! อย่า พุด มี อย่างเดียว ที่ แก จะ ทำ ได้ คือ ขักดาบ ออก ดู
กับ ก็นั่น”

เคนต์ มัดัก โศ หน้า ชัด แต่ แล้ว กัด ปะเลี่ยน เป็น แดง เข้ม แดง
บุบ บัง อย่าง คร้าย

“มึง—มึง—อย่า คน ขบถ มึง จะ ได้ รับ ผล ตอบแทน” เคนต์
มัดัก โศ คำราม และ ขยับ จะ ตะโกน เรียก คน ใช้

“—อย่า—อย่า—ไม่มี ประโยชน์ หรอก ประตูนั่น ไล่ กุญแจ แล้ว
เห็นไหม?”

เคนต์ มัดัก โศ ตา เหลือก ตา ไป กระชาก ลูกบิด ประตู แต่
เมื่อ ได้ กระชาก ๒—๓ หน แล้ว ไม่ ออก เหงื่อ กาย ก็ ปวด อก ออก มา
เป็น เม็ด ๆ ตาม ผิว หน้า

“แก—ดู ผู้ชาย—กตัญญู กัน ด้วย รึ?” แปดศรี กัดว่า เป็น เขิง เขีย

เคนต์ หัน มหันต์ ตา ลูกแดง จ้อง หน้า แปดศรี ประจักษ์ ก็นั่น ได้
ก็ คง ก็นั่น เดียว และ ใน บัด ตณัน เอง ก็ กระชาก ดาบ ออก มา จาก
ฝัก โสน เข้า โจน พ้น เต็ม เห็น ยาว

เลี้ยง คาบ ค่อ คาบ กระทบ กัน ดัง นั้น แล้ว คู้ ซึ่งชัย ทั้งสองฝ่าย
ต่าง ก็ รุก รับ บัด บัด ซึ่งกัน และกัน อย่าง เข้มแข็ง ส่วน อื่นนั้น ตัวงาม
ตัว สั้น ด้วย ความ ตกใจ พดาง ถอยหลัง เร็ว ไป ยืน ขวัญหนี ดี ผ่อ อยู่
ทางหนึ่ง และ พอ ได้ สติ ดี เจ้าหล่อน ก็ วิ่ง ถลา ออก ไป ทบ ประตู โท
เรียก คนใช้ ให้ เข้า มา ช่วยเลี้ยง เอ็ดกระโร แต่ ชาย ฉกรรจ์ ทั้งสองฝ่าย ก็ ไม่
ยอม ละถด ซึ่ง กัน และกัน

ความจริง ผีมือ พันดาบ ของ เคานต์ มัลลิก โด ไม่ เด่น นัก คน ที่ เปน
นัก เตะ พันดาบ ด้วยกัน เห็น จะ ต้อง ออก ปาก ว่า มี ความ เขียวชาญ พอ ตัว
ที่ รุก รับ บัด บัด ซึ่ง กัน เปน เวลา ชมรมดา แล้ว ก็ เหลือ ความ สามารถ
ที่จะ พุ่ง ปลาดดาบ ให้ ต่วง เตะ เข้า ไป ถึง ทรวง ออก ได้ แต่ ความ เขียว
ชาญ เหล่า นั้น ก็ เปน ของ ประจำ ตัว แปรตริก ด้วย เหมือน กัน นั้น
แปรตริก จึง ไม่ ได้ นัก หวาด หวั่น ใน ซอ้น เตะ สักนิดเดียว

ทุก ครั้ง ที่ เคานต์ มัลลิก โด พ้นแรง และ หนัก และ ด้วย อากาที่
โคด ถอยไป ถอย มา นั้น ทำให้ ค่าย คน บ้าเดือด อย่าง ร้าย ซ้ำ ยิ่ง
ปลาดดาบ ของ ตน ไม่ ทำ ผล ให้ สัมความ มุ่งหมาย เคานต์ มัลลิก โด ก็
ยิ่ง โกรธ หัว ฟัด หัว เหวี่ยง ยิ่ง ขึ้น

ใน ที่ สุด ท้าย เคานต์ มัลลิก โด ได้ ช้อง เหมาะ โดด แทง อย่าง สุด แรง
แต่ พระเณร เข้า ผิด ท้า ปลาดดาบ ของ ตน จึง พุ่ง ถาก คอ หอยคู้ พรบักษ์
ไป อย่าง หวด หวิด และ ใน ขณะ เดียวกัน ดาบ ของ แปรตริก ก็ พุ่ง ส่วน
เข้าไป ครบ ทรวง ออก เคานต์ มัลลิก โด ตา เหลือก ผละ สะงัก เช ถอยไป ซ้ำ
หลัง ๒-๓ ก้าว แล้ว ต้มคั่ว ขาดใจ ตาย ใน ทันที

เสียง หัวดี ร้อง ของ อีเจนติน ดัง ขึ้น พร้อมกับ ถาเข้าไป กอด ศพ
เคานต์ หนุ่ม ด้วย อาการ พิดาบ ร้าให้ และเมื่อได้ ฟุ่มพาย น้ำตา อยู่ ถัก
ครู่แล้วเจ้าหล่อนก็ ประดาน มีมือ เข้าหา แปดศรีก็ คร่ำครวญ ว่า :

“โอ—คุณ แปดศรีเจ้าขา ! คุณ แปดศรีก็ ยอด——” แต่
เขา สดุดี มือเจ้าหล่อน คว้าด ว่า :

“หยุด ! อย่า มา ออก ออเซาฉัน ฉันไม่ใช่ คู่รัก ของ หล่อน ”

“โอ ! เธอไม่ยกโทษ เธอไม่——” เจ้าหล่อน คร่ำครวญ
ต่อไป แต่แปดศรีก็ไม่ยอมให้เจ้าหล่อน พุดจบ เขาจึงกล่าวขึ้น ว่า :

“อา, ยกโทษ หรือ : ยกโทษ ให้แก่ มนุษย์ อย่าง หล่อน หรือ
อย่าเถย หล่อน เอย ฉัน เอย หล่อน มาแล้ว และจะไม่ยอมเอย
อีกเถย เป็น อันขาด หล่อน รู้ว่าฉัน รักหล่อน เพียงไร บุษาล่อน
เพียงไร แต่ บัดนี้ หล่อน ทำให้ฉัน เกิดยด เกิดยด อย่างที่สุด และ
ยิ่งกว่านั้น หล่อน ทำให้ฉัน เกิดยด ผู้หญิง ทั้งหมด ด้วย หล่อน ทำให้
ฉัน ปราศจากความรัก ความรัก ของ ฉัน จะไม่ อยู่กับ ชนอีก เพราะ
ความรัก ของ ฉัน ไป กอง อยู่ ที่ หล่อน แต่ผู้เดียว และ เมื่อ หล่อนเป็นผู้
ทำลายเสีย แล้วมัน ก็ ต้อง หมดกัน ไป ที่ ฉัน รู้เสีย แล้ว ว่า ดัชนีชาติ
ผู้หญิง เป็น อย่างไร ฉัน จึงไม่ อยาก จะ ได้มาคม ด้วย เด็กกันที่
หล่อน เป็น คนแรกใน ชีวิต ของ ฉัน และก็ เป็น คน สดุดี ด้วย ฉัน จะ
ไม่รู้จัก รักผู้หญิง อีกต่อไป เพราะ หล่อน เป็นผู้ทำให้ ฉัน รู้ถึง ดัชนีชาติ
ของผู้หญิง และ ถ้า หล่อน อาจมี ชีวิต อยู่ ได้ กง คอย ดู——

แปดศรีก หยุต พุด หั้น ไป ดูบาน ประตู ซึ่ง ถูก พวก คน ใช้ กระแทก จวน จะ พัง มี พัง แห่ อยู่ แล้ว และ เดิน เข้า ไป ตรว จ ดู ใกล้เคียง ใน ขณะ นั้น เอง แม่ ลำว งาม อื่น เชน ดั้น ได้ อด บัด ความ รัลึก อย่าง หนึ่ง ซึน เปน ความ รัลึก ที่ เกิด ขึ้น ด้วย ความ แค้น เจ้า หัด ่อน ชาย คา ซึ่ง แด่ ก่อน เคย ยั่วยวน แต่ บัดนี้ เปน มุ่งร้าย ไป ยัง ร่าง ของ แปดศรีก แด่ เจ้า หัด ่อน ที่ ค่อย ๆ อดว ดาบ ของ เคา ณ ค์ มัลลิก โด ยก ซึน และ ย่อง ไป ข้าง หลัง คัง ใจ จะ พินาศ เสีย ให้ สัม กับ ที่ ได้ แค้น

มี ทน ที่ เจ้า หัด ่อน จะ กระทำ การ ทจ ริต ได้ สัม ประสงค์ แปดศรีก ก็ เหลียว มา พบ เขา และ ด้วย ความ เร็ว รวด กับ พ้า แดบ ดาบ ของ เขา ก็ ยัก ซึน และ พุ่ง ส่ว น เข้า ไป โดย ยิง มือ ไม่ ทน แม่ ลำว งาม กริ ด ร้อง ซึน เค็ม เดียง พดาง ดัม พุด ลง กับ พน ห้อง และ ใน ขณะ เดียว กัน นั้น บาน ประตู ที่ ถูก คน ใช้ กระแทก ก็ พัง ลง พวก คน ใช้ พากัน กร เข้า มา ใน ห้อง

“ฟาด กับ มัน พวก เรา มัน เปน นัก โทษ ที่ หั้น ออก มา” เปน คำ ของ พวก คน ใช้ ประกาศ ซึน เมื่อ แด เห็น ภาพ นาย ของ ตน กับ หึง ง่าว นอน ปราศ จาก ชีพ อยู่ กับ พน ห้อง พอ ชาติ คำ การ ค่อ สู้ อย่าง ทร หด อดทน ก็ พด้น บัง เกิด ซึน โดย ค่วน

เปน ชวรมดา เมื่อ พวก คน ใช้ มี แต่ มือ เปเล้า ๆ ความ มี ชัย ก็ ค้อง ตก อยู่ กับ แปดศรีก ดึง นน ใน ๕ นาที ให้ หลั่ง แปดศรีก ก็ คดบ มา ออก จาก บ้าน เคา ณ ค์ หน้ ม ผู้ สหาย ตรง ไป ทาง ประตู เมือง โดย เค็ม ผี เท้า

ในคืนวันนั้นเอง แพตตริกได้มาถึง พระราชวัง วินด์เซอร์ ด้วยความ
ประสงค์ และได้นำหนังสือสำคัญ ส่งให้แก่ เซอร์ โรเบิร์ต ตามคำของ
ชายแปลกหน้า เซอร์ โรเบิร์ต ฉีกซอง ออกดู ทัวเดียวหันมาถามว่า :

“ใครเป็นผู้ให้ท่านนำหนังสือนี้มา?”

คนหนึ่ง ซึ่งพูดว่า เพื่อเห็นแก่ พระราชา จึงนำหนังสือนี้ไปให้
เซอร์ โรเบิร์ตที่ พระราชวัง วินด์เซอร์ โดยเร็ว ขอรับ เขาบอกให้รีบมา
ที่สุด ”

เซอร์ โรเบิร์ต นั่งพิจารณา หนังสือ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า :

“ดีแล้ว ในนามของ พระราชาฉันขอบใจท่าน ท่านได้ช่วย
กระทำการอันใหญ่ยิ่งให้สำเร็จไป พระราชา คงจะ พอ พระหฤทัย มาก
ท่านเห็น จะยังไม่ทราบกระมังว่า หดอดใคร่เมื่อนึกถึงการขอบคุณชั้น ดับๆ
ในดับ บดิน ”

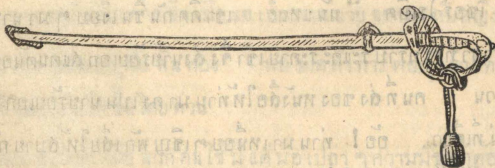
แพตตริก ประหลาดใจ “ไม่ทราบเลย ที่เดียว ขอรับ ”

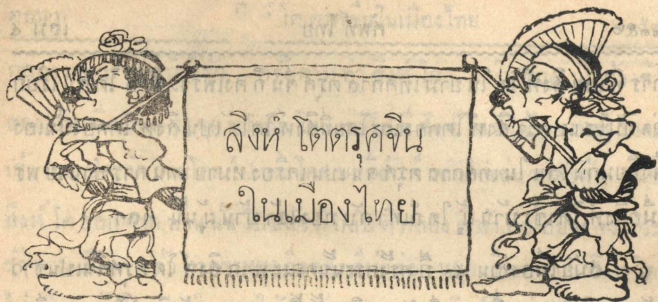
เซอร์ โรเบิร์ต “นั่นแหละ เขาคิดกัน ขึ้นเงียบ ๆ มา นาน แล้ว
พระราชา ทรง ทราบ ระแคะ ระคาย เข้า จึง ส่งนายร้อยเอก สแตนตันออกไป
สืบ สนวน คนที่ส่ง ของ หนังสือให้ท่าน มา คง เป็น นายร้อยเอก สแตน
ตัน แน่ ที่เดียว อ้อ! ท่าน มา เห็นอัย ๆ เชิญ พัก เตี้ยให้ สบาย ก่อน ซิ
ฉัน จะ ส่งให้เขาจัดการให้

ครึ่ง ชั่วโมงพีกา ค่อ มา แพตตริก ก็ ได้รับการ ปฏิบัติ เป็นอย่างดี ใน
วันรุ่งขึ้น นาย ร้อย เอก สแตนตัน ก็ กลับ มา พร้อม ด้วย พวก หัว หน้า ขบถ

อีก ๘-๘ คน และเมื่อได้ดัง พวกทูลกระดิ่ง มิชอบ เข้าที่คุมขัง แล้วก็
แกล้งเรื่องให้แปดศรีภักดิ์ โดยละเอียด แปดศรีภักดิ์ จึงได้ทราบ ว่า การที่
หลุดใครเมียน คาย นั้น เป็นอุบาย ของ เคาณณ์ มังคิโค เพื่อจะ ก้าวจัด
ตนเอง และ เพื่อ จะ แย่ง ตำแหน่ง หัวหน้า แทน หลุดใครเมียน นั้นเอง

กาด ต่อจาก นั้น มา มาดเคอร์ แปดศรีภักดิ์ ก็ ได้รับ รัช เป็น นายร้อยเอก
ซึ่ง เป็น บำเพ็ญ จิต ได้ กระทำการ ช่วยเหลือ อภิการ ของ พระ ราช และ ได้
เลื่อน ขึ้น ตาม ลำดับ จนถึง นายพันเอก เป็น ที่ สุด จึง ได้ กลับ ออก ไป อยู่ บ้าน เดิม
แต่ ท่าน นาย พัน เอก ก็ ยัง คง ยึด ความ เป็น โสด ไว้ ดู วาจา ที่ ได้ ให้ ต่อ
สัตว์ สำนวน ซึ่ง ท่าน เคย หลง ใหล ใฝ่ฝัน มา แล้ว ครั้ง นั้น และ ท่าน ก็ คง
ยึด ความ เป็น โสด นั้น ไว้ เว้น ไป จนกว่า ชีวิต จะ ถึง ซึ่ง อด ถิ่น ไป จาก โลก—

โดย พระสันตติอักษรदार

ตามที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่อง งัว ใน เมือง ไทย ลง ศัพท์ ไทย คราว นั้น
ได้ มี บาง คน กล่าว ว่า ข้าพเจ้า คง เคย เป็น งัว มา แล้ว ณ บัดนี้ข้าพเจ้า
จะเขียน เรื่อง สิงห์ โต ตรุค จิน ใน เมือง ไทย ลง ใน ศัพท์ ไทย อีก ก็ เห็น จะมี
คน กล่าว ว่า ข้าพเจ้า คง เคย เด่น สิงห์ โต ตรุค จิน มา แล้ว ดูกัน ชิน
ความ เห็น เช่น นั้น นึก ๆ ด้ถูกเป็นความ ดี อย่าง หนึ่ง เพราะ ว่า หาดไหน ได้
โดย ผู้ ที่ ถึง แก่ ต้อง ขาย ตัว ลง เป็น งัว และ ยาก จน ถึง แก่ ต้อง เด่น สิงห์
โต ตรุค จิน ขอ ทาน แล้ว ยัง ดำรง อาจ อ่าน หนังสือ ออก เขียน หนังสือ
ได้อีก แต่ จะ อย่างไร ก็ ตามที่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า มี น้ำ และ มี คอ ๆ ไป
สิงห์ โต ตรุค จิน จะ รวย หรือ ลง อีก และ ไม่ อีก ก็ ด้ คง จะ หมด สั้น ไป เป็น
แน่ เพราะ เหตุ ใด เมื่อ ท่าน อ่าน เรื่อง นี้ จขบถ ท่าน ก็ จะ ทราบ ได้
เมื่อ ข้าพเจ้า ยัง เป็น เด็ก ๆ พอ จำ ความ ได้ ก็ ด้ เห็น มี สิงห์ โต ตรุค จิน
กัน แล้ว เพราะ เหตุ ใด จึง ด้ เกิด มี สิงห์ โต ตรุค จิน ขึ้น ก็ ไม่ ทราบ
แต่ พอ จะ เดา ได้ อย่าง ไม่ ผิด ว่า คง เนื่อง มา จาก เมือง จีน เด่น ก่อน และ

การ ที่เล่น สิ่ง หัก โด ในยาม เทศกาล ตรุษ จีน ก็ คงเพราะ สิ่ง หัก โด จีน เรียก ว่า กิมไซ แปลว่า สิ่ง หัก ของ และ โดยที่ สิ่ง หัก โด ได้ เป็น สิ่ง หัก โด ของ นั้นเอง จึงนิยมกัน เล่น ใน เทศกาล ตรุษ จีน เป็น เครื่อง หมาย แทน การ อำนวยพร เมื่อ สิ่ง หัก โด เข้า บ้าน ผู้ โด ก็ ทำ กับ ทอง เข้า บ้าน ผู้ นั้น ฯลฯ

สมัย เมื่อ ก่อน ๔๐ ปี กระจกระนั้น คณะ พวก สิ่ง หัก โด ตรุษ จีน เป็น ชาว บ้าน ชาต จีน แะ ซึ่ง พอ มี อัน จะ กิน ทัง สัน หน้า สิ่ง หัก โด ตาย เขียว เหลือง แดง และ ไม่ มี นก ที่ หนัก ผาก เหมือน ทุก วัน นี้ ผู้ เล่น แต่ง ตัว สุภาพ เรียบ ร้อย ไม่ สกปรก มอม แมม รวม ทัง คณะ ต้อง มี ๗ คน คือ คน หนึ่ง ถือ กระ ด้าย แดง มี ตัว อักษร จีน ว่า ซิน ซุน กิม ซาย แปลว่า มี โคม สิ่ง หัก โด ของ ไหว ได้ พาน นำ หน้า สิ่ง หัก โด เมื่อ เข้า บ้าน ใคร ก็ ให้ กระ ด้าย แดง แก่ บ้าน นน ๑ ฉบับ ยังมี คน ตี มา ต่อ ออก ๒ คน ตี ฉาบ คน ๑ ตี กตอง คน ๑ หัว สิ่ง หัก โด คน ๑ หาง สิ่ง หัก โด คน ๑ รวม ๗ คน สมัย นั้น สิ่ง หัก โด มี อย่าง มาก ก็ ประมาณ ตัก ๑๐ ตัว หรือ ๑๐ คณะ เท่า นั้น สิ่ง หัก โด เข้า บ้าน ใคร บ้าน นั้น ต้อง ให้ เงิน ตั้งแต่ ๔ บาท ลงมา ถึง ๑ บาท เป็น อย่าง น้อย

การ ตี กตอง ตี มา ต่อ ของ คณะ สิ่ง หัก โด เป็น ระ เหมียบ เรียบ ร้อย ดี คือ ถ้า เดิน ระหว่าง ทาง ตี จังหวะ ซ้ำ ๆ เรื่อย ไป แต่ พอ จวน จะ เข้า เขต บ้าน ใคร ซึ่ง คณะ มุ่ง หมาย จะ เข้า ไหว้ เจ้า ณ บ้าน นั้น จึง จะ ตี กตอง ตี มา ต่อ อย่าง จังหวะ เร็ว เป็น เครื่อง หมาย ให้ บ้าน นั้น รู้ ตัว เมื่อ สิ่ง หัก โด กระ ทำ ทำ ไหว้ เจ้า ได้ เข้า เขต ศิระ ชัน แล้ว ก็ ถม ลง รวม ๓ ครั้ง

กตอง และ ม้า ล่อ ก็ ดี รว ๓ ครั้ง ตาม ทำ สิงห์ โต ใน ขณะ นั้น ถ้า เจ้า
ของ บ้าน นั้น ดูก จะ จุด ประทัด โยน เข้า ไป ที่ สิงห์ โต ก็ ได้ สิงห์ โต จะ
เข้า คาบ ประทัด กระโดด ไป กระโดด มา แล้ว ก็ เดิน ไถ่ เดิน หาง ให้ ดู เมื่อ
สิงห์ โต ออก จาก บ้าน นั้น ไป แล้ว ก็ กลับ คัก กตอง คัก ม้า ล่อ อย่าง จัง หวะ
ซ้ำ ความ เดิม ถ้า หาก จะ หยุด คัก กตอง คัก ม้า ล่อ ก็ หยุด เจียบ กับ สิงห์ โต
ไม่ เทียว เข้า ใน บ้าน ใคร ๆ ให้ ยุ่ม ย่าม คณะ สิงห์ โต ย่อม ดัง เกิด ดู ว่า
บ้าน ใคร เมื่อ ยิน ดี ให้ สิงห์ โต เข้า ใน บ้าน สิงห์ โต จึง จะ เข้า ถ้า บ้าน
ใคร ไม่ ยิน ดี สิงห์ โต ก็ ไม่ เข้า บ้าน ใคร ยิน ดี ให้ สิงห์ โต เข้า แล้ว เขา
มัก กระทำ อาณัติ สัญญา ให้ รั เช่น เปิด ประตู และ จุด ประทัด ให้ พวก สิงห์ โต
ได้ ยิน และ แด เห็น แด โกล สิงห์ โต ก็ เข้า ไป ไหว้ เจ้า ให้ ตาม ความ ประสงค์

อนึ่ง ใน วัน แรก ที่ สิงห์ โต จะ ออก ไหว้ เจ้า ใน เทศ กาด ตรุจัน นั้น
ได้ ออก กัน ตั้งแต่ วัน ขึ้น ปี่ เวลา ๑๒ นาฬิกา หลังเที่ยง (เที่ยงคืน) จน
๗ — ๘ นาฬิกา ก่อน เที่ยง ของ วัน รุ่ง ขึ้น ซึ่ง เป็น วัน ขึ้น ปี่ ใหม่ แล้ว ก็ หยุด
พัก เรา จะ ได้ เห็น สิงห์ โต ใน เวลา กลาง วัน บ้าง ที่ น้อย เดิม ที่

การ เล่น สิงห์ โต ไม่ ต้อง ขอ อนุญาต ต่อ เจ้า พน กงาน และ เล่น กัน จน ถึง
วัน ขึ้น ๔ ค่ำ ซึ่งเป็น วัน สมมุติ ว่า เจ้า ดง จาก สวรรค์ แล้ว ต่อ จาก นั้น ไป
พวก สิงห์ โต ยัง ออก เล่น ตาม บ้าน นอก อีก จนถึง วัน กลาง เดือน จึง เป็น
อันหมด เขตต์ ได้ เงิน ค่า ไหว้ เจ้า ด้วยการ เล่น สิงห์ โต มาก อยู่ นับ จำนวน
ตั้ง พัน ๆ บาท

เล่น สิงห์ โต ก็ เล่น กัน กตอง คัก คัก สิงห์ โต ก็ เล่น สิงห์ โต เล่น สิงห์ โต

ระหว่างนี้ ได้มีสิ่งใดไทย ออกเดินไหวเจ้าครูศุภจิน ชน คณะหนึ่ง
เจ้าของชื่อ นาย ถนอม บ้าน อยู่ ปถาตพานยาว วัดจักรวรรดิฯ สิ่งใด
ไทย คณะนี้ เดินอยู่ได้ไม่กี่ปี แล้วก็หายหน้าไป

การที่เดินสิ่งใด ศุภจิน ได้ผิดเป็นอย่างดี ต่อมาจึงมีจีน และ
พวกฮั่น ๒ ก๊กๆ หนึ่ง มีชื่อ ว่า “เม่งตุน” อีกก๊ก หนึ่ง มีชื่อ ว่า
“ซุนเฮ้ง” ได้เริ่ม ออกเดิน สิ่งใดกับเขาบ้าง เม่งตุนคง อยู่ ที่ตรอก
วัดพลับพลาไชย (วัดโคก) ซุนเฮ้งคงอยู่ ที่ตรอกขัวเหนียวถนนจำเริญ
จังหวัด พระนคร ต่างฝ่ายต่างจัด สิ่งใด ออกเดินหลายตัวหรือหลาย
หมู่ ต่อจากนั้น มาประมาณ อีกสัก ๒ ปี พวกจีน และ เหล่านี้ ได้
เปลี่ยนระเบียบ การใหม่ คือ ๑. รวม พวกเดิน สิ่งใด เป็น กระบวนใหญ่
แต่กระบวน เดียว อย่าง กระบวน แท้ คือ ๑) มั่นถือธง นำ หน้า หาย คัน
๒) เพิ่มคนตีฆ้อง ๓) แต่งเป็นลิงคู่ ๔) แต่งเป็นคนหัวโตถือตุ๊กแกต่อสิ่งใด
โตคน ๑ ๕) มีนักมวย ถือไม้พลอง กระบองสั้น อีกประมาณ ๒๐ คน
และในวันหนึ่ง จะเดินได้ อย่างมากเพียง ๓ บ้านเท่านั้น เพราะเดิน ในที่
แห่งๆ ก็ในเวลาเกือบๆ ครึ่งวันก็แล้ว โดยจะเข้าเดินบ้านใครต้องเดินจน
หมดฝีมือ คือเริ่มก็เดินเรื่องคนหัวโตระโมยแก้วของ สิ่งใด ไปจนถึงสิ่งใด
โตออกตาม แก้ว อ้าย ถึง ๒ ตัวมา หมาย แก้วจากเจ้าคนหัวโตนั้นไป
อีก ทอด ๑ ตอนที่ สิ่งใด โตและอ้ายหัวโต ออกตามแก้ว อ้ายถึงซ่อนแก้ว
นั้น น่าดู ยิง นัก กล่าว คือ มีการ กระ โดด แผน ชน โต๊ะ และ กระ โดด ข้าม
แก้ว อย่าง สามารถ พอจบชุด สิ่งใด โตแล้ว พวก นักมวย ก็ ออกแสดง

ผมคงเดาเมื่อเปล่าตลอดจนไม่พ้อง กระบองสั้นจน ถึงสามง่ามแต่ตาม
 คุๆ คอสูงเกินแปด คุๆ กม เดียวกม ตาต

หัว หน้าสิงห์โตคณะใหญ่ น่าจะไปเล่นบ้านใคร ต้องมีหนังสือ
 บอกล่วงหน้า กำหนดวันเวลา ไปยังบ้านนั้นก่อน ไม่น้อยกว่า ๒ วัน
 แต่บ้านนั้นๆ ต้องเป็นบ้านเจ้าผู้มีที่ดิน บ้านกว้างขวาง ถ้าเจ้าตัวคนใดไม่
 รับ ร้อง ก็ต้องบอก ให้เขา รู้ ตัวใด เมื่อ สิงห์โต คณะใหญ่ มาเล่น
 แล้ว ต้อง ให้ รางวัล อย่างน้อย ๖๐ - ๘๐ บาท

เมื่อ ได้เกิด มี สิงห์โต ยักษ์ชาติจีนและไม้นานเท่าใด ก็เกิดมี สิงห์โต
 ของ ชาติจีนให้หลายอัน หน้าสิงห์โตให้หลายหลายต่าง ๆ เป็นแถบ ๆ เช่น
 แกม ๒ ข้าง ทำสีน้ำเงิน คิ้วทั้ง ๒ ด้าน หน้าผากแค่วะหว่างคิ้วขึ้นไป
 ดีเหลือง แต่ไม่มีนอ ลักษณะคล้ายคลึง อย่าง สิงห์โต คณะ มีคน ๑ ว่า
 มีดีคู่ หน้าหน้าสิงห์โต คณะ สิงห์โต ทั้งหลาย ต่าง เกรงขาม มีมือคณะ
 สิงห์โต ให้หลาย อยู่ ครั้น ๆ ต่อจากสิงห์โต ให้หลายเมื่อประมาณเกือบ
 ๒๐ ปี มาแล้ว ได้เกิด มี สิงห์โต กว้าง ตั้งขึ้น สิงห์โต กว้าง ตั้ง หน้าลาย
 ประดับ กระดาษ อย่าง พิเศษต่าง มีนอที่ หน้าผาก หัวใหญ่ มี หูมาก แขน ยาก
 ไม่ขึ้น มี เวลา ที่ ค้าง กลอง โข่ เขื่องเท่ากลองเพลง ไม่ คือกกลองเท่าตัว
 แต่ม ๑ คุ เท่าตะแคงจับ พลุ มี มา ต่อ เดียง เหมือน ของ แดง
 แดงเข้า แก้ว หู แขน ยาก ๑ ใบ มีคน ถือ ไม่ พ้อง กระบองสั้น และ ธง ที่
 หอม ล้อม แข็งแรง น่ากลัวอยู่ มาก ผ่าน ไร่ ทาง ถนน ไหล หรือหยุด เล่นที่
 ไหลทันนั้น หรือ ถนน นั้น รถเดินแทบไม่ได้ ที่เดียว วิ่งเล่นไม่ได้ จำเป็นจะ

ต้องเข้าไหว้เจ้านัก และที่แคบ ๆ ก็เดินได้ เพราะเขาซื้อคอกันเอาสิงห์โต
 ขน ไป ใน ที่ สูง ๆ แล้วคาบ ขนบัตร ซึ่ง เจ้า ของ บ้านผูกเขวน ไว้ พอคาบ
 ขนบัตร ได้ แล้วก็เป็น อัน หมด พืช ไม่มีการ แสงดัง ฝีมือ นักมวยอย่างคณะ
 จันแคะ แต่มีคนนิยม ชอบดู สิงห์ โต กว้างตั้ง กัน มาก เพราะหัวสิงห์ โต
 ใหญ่ผู้เซ็ดหัวสิงห์ โตได้ เซ็ดอย่าง ไม่กลัวเหนื่อย ไม่กลัวขาดใจ เครื่องม้า
 ดอ ก็ใหญ่ โต แดตั้ง หนัก หู ทั้ง นั้น เด็ก ๆ ชอบ วิ่ง ตาม ดูเป็นหมู่ ใหญ่
 ค่อน มา ไม่กี่ปี ก็เกิด มี คน ไทย สะสม เครื่อง สิงห์ โตอย่างชนิด กว้างตั้ง
 แต่หัวเล็ก ลง ได้ ออก หา กิน ใน เทศกาล ตรุษจีนบ้าง ในวันหนึ่ง ๆ
 ออกเที่ยว ไหว้เจ้า ได้เงิน ตั้ง ๒๐๐ — ๓๐๐ บาท

เมื่อคน ไทย ขึ้น ต่ำ เก็บได้ ผล ประโยชน์ ดี ใน การ เล่น สิงห์ โตตรุษ
 จีน ก็พากันเล่นตาม ๆ กัน และได้เล่น มาก ขึ้น ทุก ๆ ปี เป็นลำดับ
 แต่ สิงห์ โต ที่ เล่น นั้น เป็น ชนิด สิงห์ โต กว้างตั้ง ซึ่ง มี น้อย ทั้งนั้น และคน
 เล่น ก็เป็น เด็ก ชนิด อยู่ ตาม โรงบ่อน เบย ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้า ได้ กล่าว แล้ว ว่า เมื่อ มี สิงห์ โต ให้ หล่า แล้ว ก็ มี สิงห์ โต
 กว้างตั้ง สิงห์ โตให้ หล่าและ กว้างตั้งนี้เอง เป็นเหตุไม่ให้ เรา ได้ เห็น สิงห์
 โตตรุษจีน ที่ ดี ๆ กล่าว คือ เรา ได้ เกิด ไปกตัญญูขึ้น ที่ถนนอนุวงศ์ กัดกัน
 ถึงได้ หล่อกาย ทางราช การ ของ กรม ตำรวจพระนครบาลจึงไม่อนุญาต
 ให้เล่น สิงห์ โตตรุษจีน สำหรับ ผู้ใหญ่ อีกต่อไป เมื่อ สิงห์ โตผู้ใหญ่
 ถูกห้าม สิงห์ โตพวก จัน แคะ และ สิงห์ โต พวก จัน ให้ หล่า ซึ่ง ตัวนั้น แต่
 เป็น ผู้ใหญ่ จึงเลย พดอย สูญ หาย ไป จน บัดนี้ ชาวกรุง เทพ ๑

เกือบ จะ ไม่มี ใคร วั ว่า หน้าสิ่งที โตแค่สิ่งที โตให้ดำเป็นอย่างไร เวลา
 น สิ่งที โตแค่คง มี อยู่ แต่ กั จงหวจันทบประมาณ ๔ - ๕ ตัว ส่วนที่
 กรุงเทพ วั มีกั แต่สิ่งที โตกวาง ดัง เท่านั้น เพราะ สิ่งที โตกวางดัง
 เต็กไทย ชอบเล่น เมื่อเต็ก ไม่ ต้อง ถูกห้าม แล้ว สิ่งที โตกวางดังจึงสืบ
 อายุ มา ได้ จนบัดนี้ สิ่งที โตที่เล่น ตรุ่จันอยู่ ทุกวันนี้นั้นล้วนแต่สิ่งที โต
 กวางดังทั้ง สัน

ด้วย ความ ทะเยอ ทะยาน ของ คณะ สิ่งที โต กวาง ดัง ชน ผู้ ใหญ่
 ยากจะเดิน สิ่งที โตจริง ๆ จึง อดล้าหา พยายามหาพวก เต็กไปขออนุญาต
 คอเจนาทเพื่อ ออกเดิน สิ่งที โต ตรุ่จัน ครั้น ได้รับ อนุญาตแล้วพอ
 ออกหา ผู้ ใหญ่ ก็เข้า แหกแซง ไป ด้วย มี ข้าม นาน กั เกิดมี การก่อกน
 ชน ออก คราทน กรม คารวจ วั จึง ห้าม เต็กอย่างเด็ดขาดไม่ให้ มี ผู้ ใหญ่
 แหกแซง ที่ เตียว และ จำกั คน ให้ มี ใน คณะ หึ่ง เพียง ๖ คน ถ้าหาก
 จรม ผู้ ใหญ่ เดิน คัดตามไปบ้างก็ได้ คณะโตผ่าฉนจะต้องถูกจับกุมและ
 รมไปอนุญาตเสียไม่ให้เดินตลอดเทศภาค และการอนุญาตก็อนุญาตให้
 เดินเพียง ๓ วันเท่านั้น เมื่อการ เปน เช่นนี้ สิ่งที โต ตรุ่จัน ของจันจึง
 กลายเปน สิ่งที โต ตรุ่จัน ของไทย และ สิ่งที โต ตรุ่จัน ของไทยจึง
 มี แต่ พวก เต็ก ๆ ซึ่ง แล้ว แต่เต็กจะเดิน ตาม แดะระการกรม ส่วนกระจอก
 งอก ง้อย กระจองงอแง ซึ่ง ขว เประ เข้า บ้านใครก็มัก จะถูกได้ ออกจาก
 บ้าน นั้น ที่ เตีย ไม่ ได้ กั โยน สี่ตางค์แดง ให้ ๑ อัน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๗.เจ้านาที่ได้ทอดขัน การเดินสิ่งที โต ยิงชน เช่น
 ให้เดินแต่จำเพาะกตางวัน กตางคืนห้ามไม่ให้เดิน และ ถ้าผ่านโรง

พยาบาท ก็ห้ามไม่ให้ตีฆ้อง กลอง อึง คึง พวกสิงห์โต ซึ่งพากันร่อย
หรือ อยู่ แล้ว เมื่อถูกห้ามไม่ให้เล่น กลางคืนซึ่งพอจะเพิ่ม ราย โต
อีกบ้าง ก็ได้น้อยลงไป จึงได้เลิกไป ตาม ๆ กัน ดัง!

ดังเกิดเห็นว่า สิงห์โต ตระกูลนี้ พ.ศ. ๒๔๖๗ หายไป มาก ซึ่ง
ครั้งก่อน ๆ ใน กรุงเทพฯ เคยมี ไม่ต่ำกว่า ๗๐—๘๐ ตัว แต่เมื่อบัดนี้
ยังคงเหลืออยู่ราว ๗—๘ ตัวเท่านั้น ถ้า สิงห์โต ตระกูลนี้ ในเมืองไทย
หมดเสียได้ ก็จะเป็น การ ดีมาก เพราะ ๑) หนวดหู เป็นที่ สูด ๒) เกะกะ แก่
ยวด ยวน และ มหาชน ที่ ตั้บ จูร ไป มา ตาม ถนน หนทาง ๓) เป็น ทุน อดาย
แก่ ชนชาติ อื่น ซึ่ง ถ้า เขา ได้ มา พบ ประ โย ได้ สิงห์โต เหล่า นั้น ดู แ่ เป็น
เด็ก ไทย ทง ดัน ยิ่ง กว่า นั้น ยัง แถม เป็น เด็ก หนิง กัม คิด ๆ ดู แ่ ว่า
บอ บาย ยง หนัก

บ. นำน้ โน้น ต่อ ๆ ไป ขอ ให้ สิงห์โต ไทย จง ดำเนิน ไป
ด้วย ที่ เดียว เทอญ.

โดย “ซ้อมาลี”

ดามี “อะไร, หัดอัน ซ่าง ไม่ รู้จักการ ประหยัด ทรัพย์ เสีย บ้าง เลย
 “ดูสิ, เจ้า ของ ทั้ง ออก เกตุอันไป”
 ภรรยา ซ้อน สายตา ไปยัง ดามี “คุณว่า ดินนั ไม่ รู้จัก การ ประหยัด
 โปรดตาม ดินนั ซิน มา ซิคะ” แต่ ดามี ก็ ตาม เจ้า หัดอัน ซน
 ไปไกล ภรรยา เบ็ด หีบ หยิบ เครื่อง แต่งตัว ชุดหนึ่ง ซึ่ง เก็บไว้ โดย
 ไม่คิด แรยบริวย ซิน มา แล้วว่า “นี่ เครื่อง แต่งตัว ชุด แต่งงาน ของ ดินนั
 ก็น่า เห็น ใหม่, ดินนั ดู ลัก หัก เก็บ ไว้ ได้ ถึง บ้าน นี้”
 ดามี ก็ มอง “แต่ มัน ไม่ แรยตา ว่า เป็น การ ประหยัด เลย นั้น น้า หัดอัน
 ควร จะ สวม มัน ดี กว่า ที่ จะ ปลดปล่อย เช่นนี้” รัง แต่ จะ ซา ดไป
 เปด้าๆ ซึ่ง ไม่ เห็น เป็น ประโยชน์ สำหรับ หัดอัน หรือ คน อื่น เลย”
 ภรรยา ฉ้ออัน คอบ “ทำไม จะ ไม่ เป็น ประโยชน์ ได้ ค่ะ ดินนั ประหยัด
 ไว้ ก็ เพื่อ สำหรับ การ แต่งงาน คราว หน้า ของ ดินนั ยัง ใจ ต่”

เจ้าท่านนอนบิต หน้าตางเหมือนอย่างฉัน ทำไมไม่เป็นไร
ตะวะ ?

หนูจิด ทำไมจะไม่เป็นไร, ก็เดยวน ท่านเหล่านนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือ

เปล่าตะดัง ท่านตาย—ตายหมดทุกคนไม่ใช่ไร ?

ตำรวจ “เอ๊ะ! ท่านนี้ขับรถเร็วช้าโมงตะ ๕. ไม่ตเทียวหรือ ?
ไม่ได้. ต้องจับ

นักชเชียว “อ๊ะ, ซัก่อน ท่านเห็นไหม ? หามล้อของฉนเลยไป
เพราะฉนฉงต้องรบ ขับกลับบ้าน ก่อนที่จะเกิดเหต
โตนกันชน

ผู้คุมศก “เอา, บอกมาว่าเจ้ามีความชำนาญในทางอะไรมาบ้าง
ข้าจะได้จัดงานให้ทำตามความถนัดของเจ้า”

นักโทษใหม่ “ผมเคยเป็นผู้เจาะกำแพงคุกขอรบ”

นายห้าง “เวลาฉนตื่นกระดิ่ง ทำไมแกไม่ขึ้นมา ?”

ขอพิศบ้อย “รับประทาน กระผมไม่ได้ ยืนกระดิ่ง ขอรบ

นายห้าง “ที่หลัง, ถ้าไม่ได้ ยืนกระดิ่ง ต้องขึ้นมารายงานให้ฉน

รู้ก่อน ม่ายงั้นแกจะต้องถูกออก เขาใจ ?

มารดา “อายหนู มันร้องให้ทำไม กะนะ พ่ออายแดง ?”

พ่ออายแดง “มัน อยากจะขับพานาซ

มารดา “อ้าว, ก็ทำไมแกไม่ลองให้มันขี่ตั่ง แกเด้า บางทีจะ
ทำให้มันพอใจได้กะมัง ?”

จำ “ไหน มี บุหรี่ ใหม่ ขอ คอ เกอะ หนา
 แหม “ก็ แก ว่า แก อด บุหรี่ ไร ละ
 จำ “อด แล้ว, แต่ แก ได้ อด บาต ไว้ ว่า จะ ไม่ ดูป บุหรี่ ซึ่ง เปน ของ แก
 ต่าง หาก”

คุณนาย (พูด โทรม ศัพท์) “คิด ว่า เมื่อ เข้า แก ดั่ง ไร เป็ด มา ให้ ดิน ไม่
 ไซ้ ไซ้ ไก่ ที่ ได้ ดั่ง มา”

เจ้าของร้าน “อะไร ได้ คุ้ม ร้าน ผม ไม่ เคย ขาย ไซ้ เป็ด เลย นี้ คุ้ม”

คุณนาย “ไม่ ไซ้ ไซ้ เป็ด, ก็ เมื่อ ดิน ได้ ดั่ง ใน น้ำ ทว่า ไม่ มัน จึง ดอย ดะ”

หนุ่ม “ฉัน รัก ห่อ น จน เปน บ้า”

สาว “โอ๊ย, คุณ จะ มา รัก ดิฉัน เขา แก้ว อะไร ดิฉัน จน ออก ยั่ง”

หนุ่ม “ก็ นั้น นะ ชี้ จึง เรียก ว่า ฉัน รัก ห่อ น ‘จน เปน บ้า’ ไร ละ”

สามี (ฟัง ถัด จาก ชนบท) “ห่อ น ช่าง เปน หึง ที่ กัด ด้ า หาม นี้ ไร ละ
 ห่อ น กัด ยัง ชะ โมย ซึ่ง ห่อ น เอง ก็ อยู่ แต่ ด้ า พัว เออ, แล้ว
 ผล ที่ ดี ด มัน เปน อย่าง ไร ?”

ภรรยา “พอ เจ้า คน นั้น ต้ม ดง เจ้า ชะ โมย อีก คน หนึ่ง ก็ แยก มัน ไป”

สามี “อีก คน หนึ่ง ไหน กัน ?”

ภรรยา “คน ที่ ดิฉัน จง ยง มัน นะ ชี้”

คุณสอน “เจ้า หนุ่ม ดูก ชาย คุณ นะ ทำ ทาง เขา ก็ จะ ต หรอก เด็ย
 อย่าง เด็ย ว่า เขา ไป ร่วม ส มา คม กับ เจ้า พอก เด็ย เพด”

คุณต้น ด้าย “ผมไม่เชื่อละ คุณ วิ ไต อย่างไร?”

คุณสอน “ทำไมจะไม่รู้ ก็เขาไปเที่ยวบ้านผม เฒ่อนี่นา”

นางผิมวดี ต้องทำ ขลุ่ยกับ กาว ชัก เตื่อ เตื่อ ผ้า จึงปล่อยให้บุตร ทั้ง ๒ คน เล่น กัน แค่นี้

เด็กประเดียดหนึ่งได้ ยืนเคียง บุตร คนเล็ก ร้อง นางผิมวดี มีความ ประหลาดใจ จึงถาม บุตร คนโต ว่า “เจ้าทำ อะไร กัน?”

บุตรคนโต “หนู เล่น รถยนต์ กัน จ้า”

นางผิมวดี “เล่น รถยนต์ ทำไม น้อง จึง ต้อง ร้อง ด้วย เถ?”

บุตรคนโต “คือ หนู ให้เขา เป็น แตร รถยนต์ แล้วเขา ก็ ต้อง ร้อง ขนเมอ หนู บบ เขา”

“แต่ ดิฉัน ได้ แต่งงาน กับ คุณ แล้ว คุณ ได้ ทำ กับ ดิฉัน อย่าง น่า ตระอาย มาก คุณ แต่ง กรยา กราย คอ ดิฉัน เหยียด ดิฉัน ลง เป็น ดัดว เจริญงาน ไม่ ให้ ความ สุข แก่ ดิฉัน แม่ แคน ดิฉัน ใน ที่ สุด ดิฉัน คง ใจ ไว้ ว่า จะ ต้อง ไป อยู่ ที่อื่น การ เป็น ภรรยา ของ คุณ ด้วย อาการ เช่น ดิฉัน เห็น จะ ทน ไม่ไหว—”

“เรื่อง นี้นี่ มาก” คุณ หอย พมพา แก่ ตนเอง พดว กับ ดิฉัน ดัดว ลง แล้ว เริ่ม รับ ประทาน อาหาร

จุดใต้ตำตอ

ของ ท. ศิลปี

เมื่อ ความ กังวาน แห่ง เลี้ยง ฝีเท้า ของ ตำรวจ ภูธร ซึ่งกำลัง เติมนักขา
การ อยู่ ณ ถนน หน้าผา ใน รัตติกาล อัน ดึก สงัด ค่อย ๆ จางหายไป ความ
เงียบ ก็ กลับ เข้ามา ประจำ ที่ ดุจเดิม ขณะนั้น บุรุษ ผู้หนึ่ง แต่งกาย
ด้วย เสื้อชั้นใน แด่กางเกงเก่า คร่ำครว้า สวม หมวกดำ ขาด ปรุ ตั้งริม
ลงมา จด ขอบ ตา เดิน มุ่ง ตรง ไป ยัง บ้าน อัน ะโหลฐาน หลังหนึ่ง ซึ่ง
ตั้ง เหนือ อยู่ ณ ถนน หน้าผา จังหวัด ราชบุรี

เมื่อ เขา เข้า เสร็จ บ้าน แด่ตัว เขา มายืน อยู่ ยัง ริมหน้าต่าง อัน เคย
แทบ จด พนักดิน จะ สูง กว่า อย่าง มาก ก็ เพียง ๒ คืบ เขา จึง เอามือ
ดึง เข้า ไป ใน เสื้อ ชั้นใน ควัก เอา ชุดไฟ ออก มา จุด ต้อง ตรง หน้าต่าง
แล้ว ก็ ยืน ด้วย ความ พอใจ เพราะ ความ ปราศจาก ของ เขา ปราศจาก
อุปสรรค ขัดขวาง ด้วย หน้าต่าง บาน นั้น หา ได้ ดัง กดจน หรือ สดักไม่.

เขา บรรจง เบียด หน้าต่าง แล้ว ค่อย ๆ ถู เข้า ไป ใน ห้อง โดย
ดุษณีภาพ อัน แสดง ให้ เห็น ความ ขำขาน

แสงไฟ ดวงน้อย ข้างหน้าเรา ด้ายไป มา มิได้เว้น ว่าง จนภายหลัง
แสง ส่อง ตรงไป ถูก ตักรกระจก อัน ตั้งไว้ ตรง มุมห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่ง ทำให้
เรา ชงก และ ยืน ตั่ง อยู่ ลึกครู่ หนึ่ง ครั้น แล้ว จึง ก้มลง พิจารณา ตู
ใบ นั้น ด้วย ความ สนุกแท้ ต่อไป

ขณะ เมื่อ กำลัง เพ่ง พินิจ อยู่ และ ใน ทันใด นั้น รัศมี อัน วิบวับ
ของ พระพุทธรูป ทองคำ ซึ่ง ประดิษฐาน อยู่ ใน ครอบแก้ว ภายใน ตู ที่ มา
ปรากฏ อยู่ ฉะเพาะ ดวงตา ทั้ง คู่ ของเขา และ วัตถุ เช่นนี้ เขา เองหา ได้
เคย ประสพ มา ใน ชีวิต ของเขา ไม่

เขายืน ตั่ง ลึก อึดใจ จึง ดำรง ต่อไป อีกทั้ง เห็นว่า ฤกษ์ แด ๆ
ติด อยู่ กับ ฝาผนัง ด้านใน จึง ยก ไฟ ขึ้น ใน ขณะ นั้นเอง แสงไฟ ฉาย
ผ่าน รูปภาพ ซึ่ง แขนง อยู่ เหนือ ตู และ ชั่ว เว้นเดียว เท่านั้น ก็ เป็น อัน
เพียงพอ ที่จะ ทำให้ เขา ต้อง ออก อุทาน ด้วย ความ พิศวง ฉะนั้น เขา จึง
ยกไฟ ส่อง ให้ ตรง ภาพ แล้ว จ้อง ดู ด้วย ความ ประหลาดใจ

ภาพนี้ เป็น รูป สตรี อัน มี วงพวงครึ่ง ดังาม และ ดวงเนตร อัน แฉว
วาว ทั้ง สอง ก็ จ้อง ตรง มา ยัง ตัว เขา อย่าง ละห้อย และ ภาพนี้ เอง เป็น
เหตุ ให้ เขา ตื่นตัว จน หา ได้ ยืนเฉยๆ เฝ้า ที่ เดิน มา เบา ๆ หรือ เฉยๆ
ดูสมบัติ ที่ ประคองไว้ ทันใด นั้น ความ ตลึง ก็ พลัน หาย เพราะ แสงไฟ
ได้ รุ่งโรจน์ อยู่ทั่ว ห้อง ความ ตกใจ กลับ เข้า แทนที่ เขา จึง ขยับ
ตัว หัน มา ดูทาง ประตู พดาง ก็ ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ประหลาดใจ

ภาพ ตัวจริง ของ รูปภาพ ที่ แขนง ไว้ นั้น ประดิษฐาน อยู่ ณ ธรณ
ประตู

ทั้งสองฝ่ายต่างยืนนิ่ง ประจวบกับ และต่างฝ่ายก็เพ่งตู่กัน
อย่างไม่กะพริบตา ครั้นแล้วจึงเบ่งวาจาออกมาพร้อมกัน

“คุณ สนั่น!”

“แม่ สนั่น!”

“อ้า—หุด่อน—หุด่อน มาทำไมที่นี่”

“ดิฉัน อยู่ที่นี่ค่ะ”

“หุด่อน น่ะรี?”

“ค่ะ, อยู่กับ แม่ สนั่น เพื่อนเก่า ของ ดิฉัน เมื่อ ครั้ง อยู่ โรงเรียน และ บ้านนี้ เปน บ้าน ของ แม่ สนั่น ซึ่ง หุด่อน ได้รับ มรดก จาก สามี ของ หุด่อน ผู้ เปน เศรษฐี และ ดอง ถัง ไป แล้ว ประมาณ สัก ๓๐ ปี”

แม่ สนั่น พุด พดาง ดวงตา ยัง คง จับ อยู่ ที่ บุรุษ ผู้นั้น ครั้นแล้วต่างฝ่าย ก็ เงียบ กัน อยู่ แม่ สนั่น จึง พุด ต่อ ไป ด้วย น้ำเสียง แสดง ความ ดุหมั่น ว่า:

“ดิฉัน ไม่ จำ เปน ต้อง ถาม ก็ ได้ ว่า ความ ประสงค์ ของ เธอ ที่ เข้า มา ที่ นี ใน เวลา เช่น นี นั คือ อะไร?”

เสียง ระฆัง ที่ วัด ศาสดา อธิฐิต บอก เวลา ให้ สังฆ ลูก ชน ครอง ผ้านั่ง วิเวก วังเวง เมื่อ ยาม สดง—เงียบ จน แม่ ขบู่ หรีด ก็ ได้ ยิน บุรุษ ผู้นั้น เห็น ว่า เวลา ก็ ใกล้ รุ่ง แล้ว จึง ขยับ ทำ ทาง แข่งขัน ขึ้น แล้ว ถาม โดย เร็ว ว่า:

“มี ที่ เหมาะ ๆ ที่ ไหน บ้าง ที่ ดิฉัน พอ จะ พุด อะไร กับ หุด่อน ได้ สัก ประเดี๋ยว และ ขอให้ เปน ที่ ที่ คน ข้าง นอก จะ เห็น เรา ไม่ ได้?”

แม่สนิท นั่งอยู่ ลึกครู่ แล้วจึงตั้งใจเข้าไปยัง ห้องเล็กๆ ด้าน
หลัง เรือนหลังนั้น

“ตั้ง—ตั้ง แต่เราจากกันมาก็เป็น—ว่า—เวदानานอยู่นะจ๊ะ”

แม่สนิท ตอบ เรียบ ๆ ว่า “คะ ๘ ปี”

“ดู หล่อน ก็ ไม่ เปลี่ยนแปลงไป มากนัก”

“เธอก็ ดู เดียว กัน นะคะ ?” หล่อน พุด ประชด ให้

“ฉัน รู้สึก ตัว อยู่ เหมือน กัน ว่า การ ที่ ทั้ง หล่อน ไป นั้น ฉัน
ระยำ มาก แต่ ความจริง ฉัน มิ ได้ ตั้งใจ จะ หนี หล่อน ไป เลย เมื่อไร—
แต่ ครั้น กลับ มา ดี หล่อน หาย ไป เสีย แล้ว !”

“แต่ เธอ ควร เขียน จดหมาย บ้าง ชั๊วะ”

“เอ๊ะ, นี่ แม่สนิท—หล่อน พุด ยิ่ง ใจ กัน ก็ ฉัน เขียน มา ออก
ไปน ก่าย เป็น กอง นี่ น้า

“ดิฉัน ไม่ เคย ได้ รับ เคย ได้ ก ฌบ บเดียว”

“เอ๊ะ, นี่ ยิ่ง ใจ กัน เสีย แล้ว ละ ฉัน เขียน ถึง หล่อน ตั้ง ๓๐๐ ฌบ บ
แต่ จดหมาย เหล่านั้น กลับ มา หา ฉัน โดย มิ ได้ เปิด ฌบ นึก ชั๊วะ แหะ ที่
เป็น เหตุ ให้ ฉัน คิด ตก ลง ใจ ว่า หล่อน หมด ความ อาลัย ใน ตัว ฉัน เสีย แล้ว”

“โอ, คุณพระช่วย ! ดิฉัน ไม่ ได้ รับ เคย เป็น ความ ดี ชั๊วะ อา—
อา—เธอ เขียน จริง ๆ หรือ คะ ?”

“จริง ๆ นะ ชั๊วะ ฉัน จะ ไป ปลด ไป เอา อะไร”

แล้ว ต่าง ก็ เจ็บ ไป ด้วย กัน ทั้ง สอง ฝ่าย

“บอกฉันจริง ๆ เอะ แม่สนิทจำเรื่องหล่อนกับเจ้าหมอนั้น—เจ้าหมอนั้นนี่—มันเป็นจริงหรือเปล่า?”

“เปล่า, เปล่า, เหลวไหลทั้งเรื่อง! เรื่องนี้เป็นความระแวงของเธอเองทั้งนั้น และเธอก็กล้าทำทั้ง ๆ ที่เธอรู้งงหรือคะ?”

“ฉันขอสารภาพว่าฉัน—”

“แต่เธอก็ยังขึ้นหาคิดฉันไป”

“นี่แหละ, ฉันรู้สึกเสียใจว่าฉันเป็นอ้ายโง่บัดซบสระ—”

แม่สนิทเอื้อมมือไปจับแขนเธอไว้ ด้วยก้นวเป็นเครื่องหมายบอกให้หยุด

“จ๊! ไม่ได้ยินเสียงอะไรหรือคะ?”

ต่างก็เงยโศกฟังเสียงฝีเท้าซึ่งค่อย ๆ ของและก้าวมาเบา ๆ ด้วยความระมัดระวังอยู่ในห้องที่เขาทิ้งลงฟังออกมาเมื่อสักครู่เอง แม่สนิทจึงกระซิบบอกว่า “ตำรวจ!”

“แล้วหล่อนจะมอบตัวฉันไปรี?”

“ที่จริง, ถ้าดิฉันจะทำเช่นเธอว่าก็เป็น การสมควรอยู่บ้าง เพื่อให้สมกับความประพฤติของเธอ แต่—แต่มาซ่อนที่นี่เร็ว”

หล่อนชี้ให้เข้าไปซ่อนหลังฉากยี่ปุ่นที่กั้นไว้ตรงมุมห้อง

แม่สนิทค่อย ๆ เดินผ่านห้องโถงอย่างไม่สังเกต สำนึกว่าหาได้มาถึงใดบังเกิดชนไม่ฉัน และแม้ว่ามือที่หล่อนเอื้อมไปเปิดสวิทช์ไฟฟ้าจะดับอยู่บ้างก็จริง แต่อาภักภักภักของหล่อนเมื่อเดินผ่านบริเวณประตูเข้าไปนั้น หาได้มีความสดุ้งเสียวประการใดไม่

ข้าง ศุภระจก มี บุรุษ รูปร่าง สูง ระวัง หน้าตาดี แต่งกาย เรียบ
รอย ยืน อยู่ ดวงตาทั้งสอง จับ อยู่ ที่ ศู ใบ นั้น เมื่อ ได้ ยืน เฝ้า
สเท้าง หัน มา พดาง เปิด หมวก ออก กับ ศีรษะ ตั้ง คำนับ อย่าง
ตะมุณ ตะม่อม

“ฉัน ขอแนะนำ ตัวเอง ใน โอกาส นี้ ว่า ฉัน ขอ พงษ์ ประจำ ของ
ตำรวจ ดับ ขณะ ที่ ผ่าน มา ฉัน มอง เห็น หน้าต่าง เปิด อยู่ และ พร้อม
ด้วย ได้ รับ รายงาน ดับ มา ว่า มี อาชญา กรรม อยู่ ทาง แถบ คน หนึ่ง ขอ
โทษ, นาย ได้ ยืน เฝ้า ะไร ผิด ดัง เกต บ้าง หรือ เปล่า ?

“เปล่า” หด่อน ตอบ เรียบ ๆ

“แต่ ว่า” เขา พูด ต่อ ไป และ จ้อง ดู แม่ ดัน ทิ อย่าง ฉลาด ไหว
พริบ รว กับ ว่า จะ ได้ ทราบ ความ ดับ ของ แม่ ดัน ทิ นั้น “ออก จะ
ไม่ เข้า ที่ อยู่ หน่อย ที่ หน้าต่าง เปิด ใน เวลา และ ณะ ที่ เช่น นี้ ฉัน จึง เกรง
ว่า จะ มี ภัย และ ย่อม เปน หน้า ที่ ของ ฉัน ที่ จะ ต้อง ทำ การ ได้ ส่วน ดู โดย
ถี่ ถ้วน เพราะ ฉนั้น ฉัน ขอ คำน ดู ให้ ทั่ว ด้วย

“ขอ ได้ โปรด เถอะ ค่ะ ไม่ ต้อง ตรวจ ก็ ได้ ดิฉัน ขอ รับ รอง
ว่า ไม่ มี ะไร ผิด แปร ดทรอก ค่ะ อีก ประการ หนึ่ง ท่าน เจ้า ของ บ้าน ก็
กำลัง ไม่ ดบาย บาง ที่ จะ ทำ ให้ ตก ตก ใจ เดย พด เจ็บ มาก ไป ก็ ได้
เพราะ เปน โรค เค้น ประสา ทพิการ อยู่ ด้วย นอกจาก นั้น ดิฉัน ขอ รับ
รอง ยืนยัน ว่า ไม่ มี ะไร ผิด แปร ดทรอก เข้า มา ใน นี้ เดย ของ ที่ มี
ค่า ที่ สุด ก็ มี แต่ พระ พุทธ รูป ใน ตู้ นั้น แหะ ค่ะ แต่ วัตถุ นั้น ก็ ยัง คง อยู่

เรียบร้อย ส่วนหน้าต่าง ตันน เชื่อว่า คง เป็น เพราะ ความ สะเพร่า ของ คนใช้นั่นเอง

ดวงตา ของ อาคันตกะ คนใหม่ ยัง คง จับ อยู่ ที่ ตู ใบ นั้น ตามเดิม
“เอาเถอะ ดิน เซอ แต่ ที่ เซนนี้ ไม่ เหมาะ แก่ แก้วเก็บ วัตถุอันนี้
คา เซนนี้ เลย”

“จริง คะ, เรืองน ตันน เคย พวเคอน ท่าน เจ้า ของ อยู่ เป็น นคัย
แต่ ท่าน ก็ หา พงไม่ ทั้ง ออก ประการหนึ่ง ญญแจ ตันน ก็ ไม่ ใช่ ของ วาย
ที่ จะ เบ็ด นะ คะ”

“บาง ที่ ก็ จะ เป็น ได้ สำหรับ คุณนาย แต่ว่า สำหรับ อ้าย พวก
ว้าย ร้าย ที่ เก่ง ฉกาจ แล้ว มัน ก็ จะ เบ็ด ได้ เพียง อึดใจ เดียว เท่านั้น
จริง น้า ดิน เชื่อว่า ถึง แม้ ตัว ดิน เอง ก็ ---”

“เห็น จะ เบ็ด ได้ ชั่ว พรบตา เดียว” แล้ง ที่ ช่วย คอ ประโยค
มา จาก ประตุ

แม่ ดันท เหลย ไป ตู ด้วย ความ ตกใจ ก็ พอ เจอะ หน้า กับ ต้าม
ของ ห่อ น ซึ่ง ใน มือ มี วัตถุ อะไร ถือ มา ด้วย และ ด้วย วัตถุ อันนี้ เอง
ที่ ทำให้ ท่าน สืบ ต้อง ยกมือ ขึ้น เหนือ ศรัระ เป็น อาการ ที่ แสดง ว่า กุด แล้ว

ต้าม แม่ ดันท จึง พูด ต่อ ไป ว่า “เออ, ตั่ว บรูชา ไว้ อย่าง นั้น แหะ
นี่ แหะ แม่ ดันท ท่าน ผู้ นี้ ได้ พยายาม จะ จับ ดิน ได้ ญญแจ มือ หรือ
พยายาม จะ ถ่อ ให้ ห่อน ตก หล่น ก็ เป็น ได้ จริง ไหม ท่าน สืบ พงษ์ ?
ท่าน ผู้ นี้ ไม่ ใช่ ใคร อื่น โถด ตก ที่ แท้ ก็ คือ ท่าน สภา พบร ถัก อ้าย
หิว ขะ โมย ตัว ถือ ใน พระนคร นนเอง

แม่สนิทรู้สึกถึงใน ความ หมุนเวียนเปลี่ยน แปลง โดยเร็ว เช่นนี้
มาก จึงถาม เปนเชิง ประหลาดใจ ว่า “แต่—เธอ—เธอก็เป็น คำว่า จ
ด๊ิบเองนะ ซี้คะ”

“จ๊ะ, ก็เมื่อก่อน ไม่ให้ โอกาส ฉัน แດตง ความจริง นี่จะ
เรื่องมัน เปน ยังงี้ คือ จำเดิมแต่เราจากกันมา ฉัน ก็ เริ่ม เข้า ทำ
งาน ใน กองนี้ สำหรับ คน ผูนี่ ฉัน พยายาม หา ตัวมา เดือนกว่าแล้ว
พึ่งได้ ตัวฉันเอง เออ, มัน ข้าง ยากเย็น เข้มใจ เสีย นักระไร”

เจ้านกไทย ยกมือ ขึ้น บิด ปาก หัว นอน พูดว่า “เมื่อ ท่าน เจ้า
ประวัติ ความ เปน อยู่ ของ ชีวิต ท่าน จบ แล้ว ผม ก็ ยอม จะ ขอ ความ
กรุณา เดือน ว่า คนนี้ ผม ยัง ไม่เคย หัด ถึง หมอน เอย ทั้ง เจ็ดวัน ภาย
นอน อัน วิจิตร บรรจง ใน มุ้ง สายบัว ของ ผม ก็ ถ้า ตั้ง คอย ทำ อยู่ แล้ว
ด้วยครับ ”

“ได้ ซี้, เกตอ แก้ว แม่สนิท จ้า วันนั้น นี่ จะ ต้อง นำ วัตถุ อัน
มีค่า ไป ผูกไว้ ที่ โรงพัก เสีย ก่อน พรุ่งนี้ เข้า ฉัน จะ มา พบ กับ แม่ สมัน
เพราะ ฉัน อยาก จะ พูด อะไรสักหน่อย เห็น จะ ไม่ ขัดข้อง นะจ๊ะ”

แม่ ภรรยา ผู้ เติบ ร้าง กัน มา ตั้ง ๘ ปี มา จาก คอง จักขุ ของ ลำ
หัดอนด๊ิบ พดาง ยิ้ม ตะไม คอบ ทน คำนวณ ว่า :

“แม่ สมัน ลง ไป กรุง เทพ ๑ ด้วย กะ บาง อยู่ งง แต่ ขอนุน ไม่ เปน
ของ จำ เปน หรอก ค่ะ มาเถะ มาให้ ไต นะคะ ”

วิธีขนานนาม

โดย ทิต มุ่ย ปากน้ำ ศ. ฆ. ศ. ชาวชนบท

ตามทางของโหราศาสตร์ท่านกล่าวไว้ว่า การตั้งชื่อบุคคล
ที่ดี คือ ชื่อที่ดีสิ่งของใดๆก็ดี ถ้าได้ใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะไม่
ตรงกับอักษรที่นิยมว่าเป็นภาพลักษณ์แล้ว ก็ไม่เกิดสิริมงคล ใครๆ
ที่เรียกชื่อนั้นขนานนามนั้นครั้งไร ก็เท่ากับกล่าวคำที่ไม่เป็นสิริ
มงคลแก่ผู้นั้นทุกคราวไป ด้วยเหตุเช่นนี้ ท่านจึงได้มีวิธีตั้งนาม
ไว้เพื่อให้ใช้แต่ถ้อยคำที่เป็นสิริมงคล

มีเกณฑ์ ๘ ประการ เป็นหลักสำหรับได้ความครบห้าอักษรตั้ง
นาม คือ :-

บริวาร	หมายความว่า	ผู้คนแวดล้อม, ผู้คนห้อมล้อม
อายุ	,,	มีอายุยืนยาว ชีวิตร่มเย็น
เดชะ	,,	มีอำนาจ, มีความสามารถ
ศรี	,,	มีสิ่งขจร, มีความดีงาม, มีความ ประเสริฐ
มฤตะ	,,	มีความมั่นคง, มีทุนทรัพย์, มี ความมั่งคั่ง

อุสาคะ หมายความว่า มีคามเพียร, มีคามกล้า
 มนตรี " ผู้มีความรู้, ผู้มีความคิด, ขุนนาง
 กภาพิณ " อปมงคล, ไม่นดี, โชคร้าย,
 นอกจากนี้ ใช้แทนวันเกิด เป็นหลักสำหรับ ขนานนาม ดัง ใน
 ตาตารางต่อไปนี้

	ธ.ระ	ก.	จ.
	๑	๒	๓
↑	๑. พ. ๒	๔. ข.	๕. ข.
	๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒.	๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.	๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.
	๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒.	๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.	๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

จัดเรียงในตารางข้างบนนี้

- ๑ หมายความว่า ชาติคัย
- ๒ จันทร
- ๓ อังคาร
- ๔ พุธ
- ๕ พฤหัสบดี
- ๖ ศุกร์
- ๗ เสาร์
- ๘ ราหู

อักษรประจำวัน ในตารางต่อไปนี้คือ

สระ หมายความว่า

ก. "

จ. "

ข. "

ค. "

ป. "

ย ฤ ๑

ศ ห พ อ ย

ก่อนตั้งนามใด ท่านให้พิจารณาณใบได้เรียงตามตารางและ

เกณฑ์ ๘ ประการข้างต้นเสียก่อน ผู้ที่จะถูกตั้งนามเกิดวันอะไร

ก็ให้นับเรียงไปตามทางลูกศร ขึ้นต้นจากวันเกิดว่า บริวาร

อายุ เศษ ศัร มุทะ อุดาหะ มนตร์ ภาพกัมน์ เช่นเกิดวันจันทร์ หรือ

วันเสาร์ก็นับเรียงได้ดังนี้

เกิดวันจันทร์

เกิดวันเสาร์

๒ ก. บริวาร

๗ ค. บริวาร

๓ จ. อายุ

๘ ป. อายุ

๔ ข. เศษ

๘ ย ฤ ๑ เศษ

๑ ค. ศัร

๖ ศ ห พ อ ศัร

๕ ป. มุทะ

๑ สระ มุทะ

๘ ย ฤ ๑ อุดาหะ

๒ ก. อุดาหะ

๖ ศ ห พ อ มนตร์

๓ จ. มนตร์

๓ สระ ภาพกัมน์

๔ ข. ภาพกัมน์

เมื่อได้เรียงไปได้ เช่นนี้ จะเห็นได้ว่า

เกิดวันจันทร์ เกณฑ์ กภาพกณิ ตกที่ สระ

เกิดวันเสาร์ ” ฏะวรรค

อักษร ที่ ถูกเกณฑ์ ท่าน ห้าม ไม่ ให้นำ มา ชาน นาม เพราะ
ฉะนั้นเกิดวันจันทร์ จึงไม่ สมควร ใช้ สระ มา ชาน นาม และเกิดวัน
เสาร์ ก็ ไม่ สมควร ใช้ อักษร พวก ฏะวรรค มา ชาน นาม

เมื่อ เว้น อักษร ที่ ถูกเกณฑ์ กภาพกณิ ออก แล้ว การ ให้นำ มา
เลือก ได้ ตาม ชอบใจ หาก ได้ ใช้ อักษร ตรง กับ เกณฑ์ สรี มงคล ไค
ก เป็นการ ดี เทานั้น

เกิดวันจันทร์

เกิดวันเสาร์

ใช้อักษร ะวรรค ได้ บริวาร ใช้อักษร ฏะวรรค ได้ บริวาร

„ ะวรรค „ อาย „ ะวรรค „ อาย

„ ฏะวรรค „ เดชะ „ ย ร ฏ „ เดชะ

„ ฏะวรรค „ ศี „ ส ห พ อ „ ศี

๑. ต่อ ไป ก็ เว้น รอบ ๆ ไป ตาม ทาง ลูก ศี ๑

* ท่าน ผู้ อาน จะ สังเกต ว่า การ ตั้ง นาม ถ้า ห้าม ไม่ ให้ ใช้
สระ เถย จะ ออก เสียง ได้ อย่างไร เพราะ ภาษา ไทย การ จะ ออก เสียง
ต้อง ประกอบ ด้วย สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ทั้ง ๓ ประการ ขอ ช
แจ้ง ว่า การ ห้าม ไม่ ให้ ใช้ สระ นั้น หมายความว่า ห้าม รูป สระ เท่า
นั้น คำ ที่ ไม่ ต้อง ใช้ รูป สระ เช่น พจน ชาติ ผล ผลิต

ผู้ที่จะให้นามก็พิจารณาหาถ้อยคำ จะใช้อักษรใดให้ตรงกับ
กับสิ่งมีกต ประการใดก็ได้ตามความพอใจ

ต้มสุก ว่าเด็กชายคนหนึ่ง เกิดวันเสาร์ ชานาน นามว่า ต้มสุก ก็
จะได้อักษรที่เป็นสิริมงคลดังนี้

๓ ไตสร มงคล เปน ศรี

น , , ขาญ

(५४ ७३७७७ ५५५५५ ७३७७ ५५५५५)

คค " " บุดาหะ

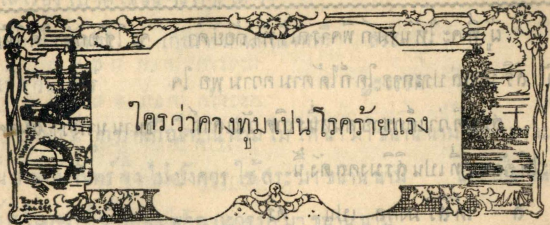
ต้มตุ๋นว่า เด็กหญิงคนหนึ่ง เกิดวันอาทิตย์ ขนานนามว่า อุบต
ก็จะได้อักษรที่ เป็น ดีวิ มงคล ดั่ง น

๑. ใ้คิดวิธีมกคต เปน บัรฉว

๒ ” ” อุดาหะ

๓ , , มนตรี

วิธีตั้งนามตามที่กล่าวนี้เรียงมาโดยย่อ และไม่ตั้งใจว่า
จะให้เป็นเกณฑ์ที่ต้องเด็อมได้เชื่อถือว่า เป็นมงคลหรืออัปมงคล
จริงหรือไม่ แต่เมื่อทางโหราศาสตร์ท่านว่าใครชานาน นามถูกอักษร
ที่เป็นสิริมงคลก็จะได้ รับความดีความงามแล้ว เราเรียกก็เป็น
การดีอยู่ ไม่ใช่ หรือ ถึงอย่างไร การชานาน นาม นั้นจะชานานกันไป
อย่างไร าก็ไม่น่าจะติจะทัก แต่ถ้าได้ชานาน นาม ให้เป็นที่พอใจ
แก่บุคคลแต่ละคนทั่ว ไปแล้ว ก็เป็นสิริมงคล อยู่เอง.

(เป็น เรื่อง ที่ นายหนุ่ย ได้ เล่า ให้ สหาย คนหนึ่ง ของเธอ ฟัง)

พ. ศุภรพณีย์ เรียบเรียง

ข้าพเจ้าไม่ใช่คนขอดดี ข้าพเจ้าชอบเป็นคนพูดตรง เมื่อพูดถึงใดออกไปแล้ว สิ่งนั้นต้องเป็นความจริง และถ้าบางครั้งข้าพเจ้าจะพูดขอดดีไปบ้าง ก็ไม่ใช่เป็นเพราะข้าพเจ้าไม่ได้ใคร่ครวญเหตุผลไว้ก่อน ข้าพเจ้าต้องขอดดีในสิ่งที่ข้าพเจ้าตรองเห็นแล้วว่า จะทำได้จริง ภรรยาข้าพเจ้าเคย ค่อนขอด ข้าพเจ้า เต็มใจว่า ข้าพเจ้าเป็นคนขอดดี แต่ข้าพเจ้าไม่ยก เห็น พ้อง ด้วย ข้าพเจ้ากลับ เห็นว่า เจ้าหล่อนเป็นคนใจอ่อนใจเสาะ คั่น ตกใจในสิ่งที่ ไม่ควร คั่น ตกใจ เป็นทุกข์ในสิ่งที่ ไม่ควร เป็นทุกข์ จนแต่ แม่หน้อย น้องสาวข้าพเจ้าเป็นโรคคางทูม หน้อยเดียว หล่อนก็ทำหน้าเขี้ยว เกี้ยวฉิ่ง หามัด หาหมอมารักษาอย่าง หิว บั่น ไต บ้านแทบ ไม่ไหว ข้าพเจ้านึกขึ้น ไม่หายว่า แม่โพต (ภรรยาของข้าพเจ้า) ช่วง เป็น คนใจเสาะ เสียจริง ๆ ไม่ควรจะเป็นทุกข์ เป็นร้อนใน เรื่องโรคภัยไข้เจ็บเล็กๆน้อยๆเช่นนี้ จนเกินไป วัน

รุ่งเช้า เจาจึง บอก กับ หต่อน ว่า โรค คางทุม นี้ ไม่ เห็น ใคร ทั้ง
โลก เขา ต้อง หา หมอ มา รักษา กัน เลย แต่ แม่ ไพล่ กัดบ ทำ หน้างอ

หัน มา ค้อน ข้าง เจา แล้ว พูด เสียง กระซอก ว่า “เธอ จะ อวด ตัด เสมอ ก็

ไม่ หา หมอ มา รักษา ทำ ไหม แม่ หน้าย ถึง จะ หาย ได้ !” คุณเอะ หต่อน

หา ว่า ข้าง เจา อวด ตัด อีก แล้ว หต่อน ตน ไป เอง นะ ไม่ ว่า แต่ มี โย ที่

ข้าง เจา จะ ชัก คอ หต่อน ออก ให้ เสีย เวลา สู้ ปลด ยอ ให้ หต่อน จุน จิง จน

อ่อน ใจ ไป เอง ค่ะ ว่า เพราะ ข้าง เจา รู้ ว่า อย่าง ซ้ำ อีก ๓ วัน ถึง ไม่

ต้อง รักษา อย่าง ไฉน แม่ หน้าย ก็ คง ต้อง หาย ไป เอง

รุ่งเช้า อีก วัน หนึ่ง ข้าง เจา ได้ รับ คำ สั่ง ค้อน จาก กรม ให้ ไป ราชการ

หัว เมือง มี กำหนด ราว ๘ วัน ข้าง เจา จึง สั่ง ให้ แม่ ไพล่ รับ จัดแจง ข้าง

ของ เขา บรรลุ ทั่ว ทน ท เพราะ ข้าง เจา จะ ต้อง ขน รถ ไฟ ออก จาก

กรุง เทพ ใน บ่าย วัน นั้น

เมื่อ ไหว เรือ จะ กัดบ ตะคะ ? ภรรยา ข้าง เจา ถาม เมื่อ ขณะ ที่

ข้าง เจา กำลัง จัดแจง แต่ง ตัว

“อย่าง เรือ ที่ อยู่ ใน ราว วัน จันทร หนึ่ง” ข้าง เจา ตอบ

“แหม ! ฉัน อยู่ ทาง นี้ คน เดียว ก็ แยะ นะ ชี้ เพราะ แม่ หน้าย แก ก็ เจ็บ

หนัก ค่ะ” แม่ ไพล่ กัด ว่า

“เจ็บ หนัก” ข้าง เจา ทวน คำ “เป็น โรค คางทุม นิด หน่อย ก็ เรียก

ว่า เจ็บ หนัก ค่ะ” หรือ ? เชื้อ ฉันท เกิด แม่ ไพล่ ให้ แม่ หน้าย แก นอน

อยู่ เหยๆ ไม่ ต้อง หา หมอ หา เหม อะไร หมา ลัก ๒-๓ วัน แก ก็ หาย”

แล้วข้าพเจ้าจึงบอก วชิร ปรียะบุตร แม่หนาย ให้ แม่ไพล พังบ้าง บางอย่าง
แล้วก็ผดุง กระเบา หวดเค้นทาง ก้าว ออกจาก ประตูบ้าน ปลดปล่อยให้แม่ไพล
แต่ตาม ข้าพเจ้าไป ด้วย ความ แค้น

ข้าพเจ้า กลับ จาก ราชการ มา ถึง บ้าน คอย วน องค์กร คอย บ่ายพบ
แม่ไพลกำลัง ทำอะไร ว่างนอนอยู่ ในครัวคนเดียว จึงถามถึง น้องสาวของข้าพเจ้า
“แม่หนายไปไหน?”

“ยัง นอน คราง อยู่ ใน ท่อน ณะคะ” ภรรยาข้าพเจ้าตอบ
ข้าพเจ้า ตั้ง—ตั้ง เพราะไม่ได้ คิด เลย ว่า ตั้ง ๘-๘ วัน แล้วแม่
หนาย จะยังไม่ หาย

“ยังไม่ เห็น หาย เลย” แม่ไพล พูด ต่อ “ฉัน กลุ้มใจ เหลือ เกิน
หมอบอก ว่า ออก คง อาทศย หนึ่ง ถึง จะ คอย ยัง ชั่ว”

“หมอบอก!” ข้าพเจ้า ทวน คำ “เป็น คางทูม และ ถึง แก่ ต้อง
หา หมอ เขียว วั? ฉัน บอก แล้ว ว่า ไม่ ต้อง หา ก็ได้”

“ก็ทำไม จะไม่ ต้อง หา ต่ละคะ? ฉัน จะ ไป รักษา เอง ได้ อย่างไร?”
แม่ไพล ย้อน ถาม “ฉัน ต้อง คอย บอก อากูร ให้ หมอ ทราบ ทุก วัน”

“ก็ฉัน บอก แล้ว นี่นา” ข้าพเจ้า พูด “ว่าให้ เอา ผ้า ริด หน้า แก
เสีย ให้ แก่กิน แด่ น้ำ ข้าวต้ม และ เอา ผ้า กดุม ตัว ให้ แก่ นอน นิ่ง ๆ ก็
แล้วกัน กะไ้ โรค คางทูม มัน ไม่ ไข้ โรค ร้ายแรง จะ ต้อง ไป หา หมอ
หา หมอ เอา แก้ว อะไร”

แม่ไพล “แต่แม่หนาย แก่ เปน มาก น”

“ข้าพเจ้า ถกแถว แต่ฉันไม่เห็นมันจะเจ็บปวด ก็น่าจะน้อยเลย”

แม่ไพล “ทำไมจะไม่ปวด แก ร้อง คราง และ กระดืบ กระด้าย
ยัง กระอะไรดี”

แม่หน่ายแกเปนคนใจเดาะ อย่าง นนเอง “ข้าพเจ้า พูดเอื่อยๆ
โดยไม่ เชื่อ ว่า โรค คางทุม จะ ถึง แก่ ทำให้แม่หน่าย ร้อง คราง “ไหน,
แม่หน่าย อยู่ หอ้งไหน ฉันจะไป ปลดอบ แกเอง”

“อยู่ใน หอ้งโน้น แน่ ค่ะ” ภรรยา ข้าพเจ้า ชับอก “แต่เธออย่า
เข้าไป ดึกกว่า เพราะเธอยังไม่เคย เปน โรค คางทุม เคยไม่ ใช่ หรือ?”

แม่ไพลคง จะกลัว ข้าพเจ้า คิด โรค คางทุม เสียอีก กระมัง ข้าพเจ้า
นึก ขึ้น แต่แม่ไพล จ้องดูตา ข้าพเจ้า เปน เเชิง ห้าม บราม

“ฉันไม่เคย เปน แต่ฉันก็ไม่กลัว” ข้าพเจ้าตอบ “กะไ้ โรค
ผู้ต่าง พรรคน เมื่อ พี่ฉันเคย น้องฉันเคย หน้าฉันเคย เปน กัน ออก
ทั้งบ้าน ฉันยังไม่ เปน เลย มันจะ เกิดมา เปน เขา เมื่อ อยู่ ตั้ง บ้านนี้
ทำไม”

แม่ไพล ทำหน้า จิต แล้ว พูดเสียง อ่อยๆ ขึ้น ว่า “ถ้า เธอ เปน
ขึ้น อีก คน ตะก็ ฉัน ออกแตก ที่เดียว”

“เฮ้! แม่ไพล นี่ บ้า เสีย แล้ว” ข้าพเจ้า กล่าว “เป็น ก็ ให้ มัน
ไป ไป ชี้ จะ ต้อง ไป เกรง กลัว อะไรมัน”

ภรรยา ข้าพเจ้า ไม่ตอบ จะ เปน เพราะ หด่อน เชื่อ ข้าพเจ้า หรือ
นึก ว่า ข้าพเจ้า ขอดดี ก็ ทราบ ไม่ได้ แต่ ความจริง ข้าพเจ้า ไม่ นึก กลัว
ไ้ โรค บ้า นี้ เสีย เลย

ข้าพเจ้า ตรงไป ยิง ห้องที่ แม่หน้าย นอน เห็น แม่หน้าย กำลัง คราง
 อือ ๆ หน้าไปน เหมือน ลูกมะพร้าว หัว ข้าพเจ้า จึงดู หน้า เจ้าหล่อน
 อยู่ ครู่หนึ่ง นึก ชื่นเต็ม ทุน ถิ่นไว้ ไม่ อยู่ จึง หิว ร้อง กาก ออก มา
 แม่หนวย หัน มา ดู ข้าพเจ้า แล้ว พุด อะโว ๒-๓ คา ซึ่ง ข้าพเจ้า พัง ไม่ ออก
 ข้าพเจ้า ปลอบ โยน เอา ออก เอาใจ เจ้าหล่อน ว่า อย่า วิดก ไป เลย หนอน
 หนึ่ง ๆ ไม่ ขำ ก็ จะ หาย และ เลย เดา ให้ เจ้าหล่อน พัง ต่อ ไป ว่า ข้าพเจ้า
 เคย เห็น ใคร ต่อ ใคร เป็น คาง ทุม กัน หลาย ราย มา แล้ว ข้าพเจ้า
 นึก ว่า มัน เป็น ของ ขบขัน จน ถิ่น หัวเราะ ไว้ ไม่ ได้ ดัง ราย เดียว เพราะ
 รูป ร้าง หน้าตา ของ คน เหล่านั้น มี ลักษณะ หลาย อย่าง ต่าง ๆ กัน เป็น
 ภาพ ที่ น่าดู ยิ่ง กว่า รูป กาตูน ที่ ฝรั่ง เขา เขียน เสีย อีก แล้ว ข้าพเจ้า จึง ดู
 กระดาษ แผ่น เบื่อ เรอ ออก มา วาด รูป หน้า คาง ทุม เหล่านั้น ให้ แม่หนวย ดู
 ซึ่ง เจ้าหล่อน ค้อน และ ทำท่า ขนลุก ขนพอง แล้ว เอา หน้า พับ กับ หมอน
 เสีย เมื่อ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ได้ ยั่ว เย้า เจ้าหล่อน ให้ หาย ร้อง คราง พอ แล้ว
 ก็ กลับ ออก มา

“หล่อน ยุ่ง กับ แม่หน้าย มาก เกิน ไป” ข้าพเจ้า บอก กับ แม่โพส
 “กะโรค คาง ทุม นิด หน่อย ะข้าง เป็น ทุกข์ เป็น ร้อน เสีย จริง ๆ จัง ๆ
 ที่ จริง หล่อน ไม่ ควร จะ ทำ ให้ แม่หน้าย ตกใจ ถ้อย ให้ แทะ เห็น เป็น ของ
 ขบขัน เสีย แกล้ง จะ ไม่ นึก ถึง ความ เจ็บ ปวด เลย”

“คึด” ภรรยา ข้าพเจ้า เอ่ย ขึ้น อย่าง ขำ ๆ “ขอ อย่า ให้ เธอ
 เป็น ขน บ้าง ก็ แล้ว กัน”

ต่อมาอีก ๓๐ วัน แม่หน่ายก็หายเป็นปกติ นับว่า—ตามความเห็นของข้าพเจ้า — เวลาป่วยของแม่หน่ายค่อนข้างนาน ผิดธรรมดา แต่ในวันที่ ๓๐ นั้นเอง ข้าพเจ้าเริ่มปวดฟัน—ปวดจนนอนไม่หลับ ในชีวิตของข้าพเจ้าๆ ไม่เคยปวดฟันมากเช่นนี้เลย—ต้องเขียนใบลาไปขอพักราชการ ๒ วัน พอรุ่งขึ้นเช้า ข้าพเจ้าก็รู้สึกปวดระบมในหูเหลือเกิน ทั้งตามหน้า ตามคอดูมัน ค้างปวดทั่วไปหมด

แม่ไผ่จึงดูหน้าข้าพเจ้าแล้วทำหน้าเบ่พิศ “เฮ—นั่นเธอเป็นอะไร? เธอเป็นคางทูมแล้วรู้ไหม?”

เหลียวเหลียว นะ ข้าพเจ้าร้องขึ้น โอ โอ! พออาปากขึ้นเท่านั้นแหละ ซากกรไกร ปวดปลาดิบ เหมือนกับจะแยกออกจากกัน แม่ไผ่ไม่ได้ตอบอะไร อีกจนคำเดียว รีบไปยกกระจากบน หิ้ง มาส่งให้ ข้าพเจ้าดู พดาง พูดว่า

“ต้องกระจากดี ถ้าเธอไม่เชื่อก็”

พอเห็นหน้าตนเองในกระจาก ข้าพเจ้าตกใจแทบสิ้นสติ เกือบไม่เชื่อตาตนเองว่าหน้าที่ปรากฏ อยู่ในปากกระจากเงา นั่นคือหน้าของข้าพเจ้า เพราะแก้มขวาของโตขึ้น คล้ายเอากระดาษมาครอบเข้าไว้ แก้มซ้ายก็ยังมี ขั้วกว่าแก้มขวาหน่อย แต่โอ! ดูคางมัน หด ถ้าเข้าไปจดอยู่กับ ตำคช อีก ข้าพเจ้าก็เป็นเด็กก็ควรจะให้ แต่นั่นข้าพเจ้าโตแล้ว ต้องรู้ว่า จะควรทำอย่างไรดี ๆ ก็ควรจะให้

“แม่ไผ่ ไทรคัพไปเรียก หมอที่” ข้าพเจ้า ตะโกนสั่ง

“๕” “งแก ต้องหา หมอ เจียว หรือคะ เธอ ?” ภรรยา ขำเจ้าถาม
 สันหนัาแสดง ว่า สันเท้

“๖” “นี่ หล่อน หมายถึง ความ ว่า อย่างไร ?” ขำเจ้า ร้อง คว้าด โดย
 นึก นึก “ณิน———” ขำเจ้า พูด ต่อไป อีกไม่ได้ เพราะ ปวด ขา
 กรรไกร เต็ม ทน

“๗” “ภรรยา ขำเจ้ากล่าว “๕” “ณิน รู้จัก วิธ รักษา โรค
 คางทูม แล้ว ละ ไม่ ต้อง เจียว ค่ำ หมอ หรือ ก รักษา เธอ อย่าง เดียว กับ
 ที่ เคย รักษา แม่ หน้าย ก็ แล้ว กัน”

“รักษา แม่ หน้าย อย่างไร กัน ?” ขำเจ้า ผืน ขำ ปาก ขัน ตาม
 “ก็ ณิน เป็น ร้าย แรง ยิ่ง กว่า แม่ หน้าย เป็น กอง นี่ นา ณิน ปวด จริง ๆ
 โอ๊ย ! ฮือ ! ปวด เหลือ ทน แล้ว”

“แม่ หน้าย แก ก็ บอก ว่า แก ปวด เหลือ ทน อย่าง น เหมือน กัน

ภรรยา ขำเจ้า บอก

“๘” “ณิน ผิด กัน ขำเจ้า ตอบ แม่ หน้าย เป็น นิด หน่อย นี่ ณิน
 เป็น มาก”

“แต่ ไ้ โรค ผิด ต่าง พรศ นี ไม่ เห็น มัน จะ เจ็บ ปวด ก็ มาก น้อย
 เดียว นี่ เธอ ก็ นี หล่อน คำน

“ไม่ เจ็บ ปวด” ขำเจ้า กล่าว “ณิน ณิน คำ คอ ด้อย คอ เลี้ยง
 ของ แม่ โปด “๕” “นี่ หล่อน หา ว่า ณิน แก ดัง ทำ หรือ ?

“เปล่า ค่ะ แต่ เธอ ก็ เป็น คน บอก ณิน ของ ว่า โรค คางทูม ไม่ ร้าย
 แรง อะไร นะ”

“โรคคางทูม อย่างธรรมดา ต่ำซีมันไม่ร้ายแรง” ข้าพเจ้าตอบ
“แต่นี้ มันยิ่ง กว่าที่แม่หมาย เป็น ๆ ของ มัน เป็น คางทูม ชนิด พิเศษ”

แม่โพธิ์นั่งอิง อยู่ครู่หนึ่ง จึงโทรศัพท์ ไป เรียก หมอ ดึกครึ่งดึก
โมง หมอ ก็ มา ถึง เวลานั้น ข้าพเจ้า กำลัง ปวด มาก หมอ เอา ปรอก
วัด ความ ร้อน ใน ร่างกาย ข้าพเจ้า รู้ ดี ว่า ข้าพเจ้า จิบ ไข่—ถ้า ข้าพเจ้า
จิบ ไข่ ครั้ง ไร เป็น ต้อง รู้ ดี ว่า แต่ หมอ บอก ว่า ความ ร้อน ใน ร่าง กาย
ข้าพเจ้า เป็น ปกติ ทำให้ ข้าพเจ้า นึก ไป ว่า ปรอก บัว ของ แก นั้น เห็น
จะ เกี๊ยะ เป็น แน่ แล้ว

ข้าพเจ้า เอา อาการ ให้ หมอ พัง ว่า เดิม ข้าพเจ้า ปวด ฟัน ก่อน
แล้ว ก็ ปวด ศีรษะ ปวด หู ปวด ตาม หน้า และ เจ็บ คอ คาหมอ แก้ม ดุจ
แก่ ได้ พัง ข้าพเจ้า บอก ตาม ให้ แล้ว แก พยัก หน้า หัก ๆ บอก แต่ เพียง
ว่า “ครับ” คำเดียว ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า บางที แก จะ ไม่ได้ ยิน คำพูด ของ
ข้าพเจ้า ถนัด จึง ได้ เอา อาการ ให้ แก พัง ไข่ อีก

คาหมอ พยัก หน้า เช่น ครั้ง ก่อน “ครับ, ครับ, อาจ เป็น ได้ เพราะ
เมื่อดัด แกลด ด บวม เป็น ธรรมดา”

“เป็น ธรรมดา!” ข้าพเจ้า พูด เกือบ เป็น เสียง ตะโกน พลาง นึก
แข่ง อยู่ใน ใจ “ผม นึก ว่า ผม เป็น คน ไข้ หนัก ที่ สุด ที่ ท่าน หมอ ได้ เคย
รักษามา”

“มิได้” หมอ ตอบ “คุณ เป็น โรค คางทูม ชนิด เบา อย่าง
ธรรมดา เท่านั้น”

ไม่จริง! ข้าพเจ้าต้องไม่เชื่อแกอย่างนั้นนอน ความจริงแกไม่กล้าบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าป่วยร้ายแรงก็เป็นได้ ตักครุหนึ่งหมอกก็ตากดับไป

วันรุ่งขึ้น ดูเหมือนอาการของข้าพเจ้ายิ่งทรุดลงอีก คือแก้มของข้าพเจ้าที่พองโตเป็นตุ่มพุทบอดอยู่ แล้วยังพองมากขึ้นอีก คอก็อูมขึ้นมาด้วย ถูกคางและขากรรไกรเข้าไว้ จนมิฉะนั้นก็ทั้งยาก แม่หน้ายเอาน้ำข้าวต้มมาหยอดให้ข้าพเจ้ารับประทาน ข้าพเจ้าอด่าให้กระเดือกเข้าไปได้หน่อย รู้สึกเจ็บคอ เลยต้องหยุด ข้าพเจ้าเกือบไม่เชื่อหูของตัวเองที่ได้ยินแม่โพธิ์บอกว่า หน้าของข้าพเจ้ายังบวมโตไม่เท่าของแม่หน้าย

“คุณพี่เป็นโรคนี้หน่อยๆ ยิ่งๆ ก็หน้าบวมขึ้นดอกคะ ไม่เหมือนคนอื่นเป็นยิ่งกว่ากันเป็นกอง” แม่หน้ายเอ่ยขึ้น ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งหัวเสียขึ้นอีก เพราะข้าพเจ้ารู้สึกตัวดีว่า ข้าพเจ้ามีอาการร้ายแรงมากกว่าใครๆ ทั้งหมดที่เคยเป็นโรคคางทูมมาแล้ว

“บ้าทั้งเพ” ข้าพเจ้าฝันร้องควา

“จริงๆ นะคะ พรุ่งนี้ถ้าหมอมา แก่ก็คงบอกเชื่อเหมือนวันอื่นๆ อีกนั่นแหละ” แม่โพธิ์พูด

“แต่ประเดี๋ยวแกก็คงมาอีก”

“ไม่มาดอกคะ แก่บอกว่า มาวันละครั้งก็พอแล้ว”

“เจ้าหมอนั้น มัน เปน หมอ ที่ บำระยา ที่สุด” ข้าพเจ้า ร้องตะโกน
 ยิ่ง อาปาก พูด ความเจ็บปวด ก็ ยิ่งทวี มาก ขึ้น ทุกที “โทรศัพท์ ไปบอก
 แก่ เขียว ว่า” “มัน กำลัง ปวด เทบ ทนไม่ไหว อยู่ แล้ว” เร็ว เข้า โอ้ย!
 จุ๊! จุ๊! มัน ปวด เหลือ เกิน” พดาง ยกมือ ขึ้น ถูม ใจ ที่ แก้ม

พอ หมอ มา ถึง ข้าพเจ้า ตีใจ นึก ว่า แก่ จะ มี ยา อะไร ให้ ข้าพเจ้า
 ทา แก่ ปวด บ้าง แต่ แก่ กลับ บอก ว่า ข้าพเจ้า ยัง ไม่ มี อาการ กำเริบ ร้าย
 แรง อย่างไร มิได้

“ผม ปวด มาก นา หมอ นา” ข้าพเจ้า บอก แก่ ด้วย ความ โกรธ
 แต่ แก่ กลับ ตอบ อย่าง ใจเย็น ว่า “ครับ, ย่อม ปวด เปน ชธรรมดา”
 แล้ว แก่ ก็ ตากลับ ไป เสีย อีก โดย ทิ้ง ยา มง อะไร ชาว ๆ ไว้ ให้ แม่ โปด
 ห่อหนึ่ง พร้อม ด้วย คำชี้แจง ว่า ถ้า เห็น ข้าพเจ้า ร้อง ว่า ปวด มาก เมื่อ
 ไร จึง ให้ เอา ยา นั้น กระจาย กับ นกเขน ทา ที่ ปวด

ครั้น หมอ กลับ ไป ลัก ประเดียด ภรรยา ข้าพเจ้า ก็ โผล่ เข้ามา ทัน
 หัด่อน หัวเราะ ถากไใหญ่—หัวเราะ ด้วย ความ ขบขัน “โอ เธอ ไม่ได้ ต้อง
 กระจก ดูหน้า ของ เธอ นาน แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ?” หัด่อน พูด แล้ว ก็
 หยิบ กระจก มา ยื่น ให้ ข้าพเจ้า “เพราะ หัด่อน ที่ เธอ รู้จัก รักษา ดิอารมณ
 ของ เธอ ได้” เธอ จง นึก เสีย ว่า เปน ของ ขบขัน ก็ แล้ว กัน จะได้ ไม่
 นึก ถึง ความ เจ็บ ปวด ยัง นั้น ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ?”

ข้าพเจ้านิ่ง หันหน้าหน้าเข้ากำแพง เพราะไม่เชื่อใจว่าจะตอบ
 หัดอันได้ แะเพราะเหตุที่ ข้าพเจ้าไม่เคยนึกเลยว่าโรคคางทูมจะทำพิษ
 ทำถึงมากมายถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เฝ้าเฝ้าแม่ให้นายและ
 ใคร ๆ เป็นคนใจเด๋ว ครั้นข้าพเจ้ามาเป็นเข้าเอง—ซึ่งหมอบพูดว่า
 เป็นแต่คางทูมชนิดธรรมดา เฝ้าเฝ้าที่แม่ให้นายเป็น ข้าพเจ้ารู้สึก
 ว่าปวดจนแทบทนไม่ไหว ดังนั้นจะเป็นเพราะข้าพเจ้าใจเด๋ว
 หรือขอดดี หรือทั้งสองประการก็สุดแล้วแต่ท่านจะเฝ้าเฝ้าเกิด.

นครราชสีมา ของ ข้าพเจ้า โดย เปนไฉน

บทที่ ๑ ฐานะของข้าพเจ้า

ท่าน สุภาพ บรมชนทั้งหลาย! เชิญท่าน พึง คำบรรยายของข้าพเจ้า—
ผู้มีนามว่า ทอมัส เบดด์ัน ชายหนุ่ม ชาวเมืองอามาที่ แห่ง
เกาะไอร์แลนด์ ท่าน คง นึก ตะขิดว่า ข้าพเจ้า เปนชาวไอริช เปด้าเลย,
ข้าพเจ้า เปน คนอังกฤษ และ สักยอผสมกัน บรรพชน ของข้าพเจ้า เปน
ราช มริพาร แห่ง สมเด็จพระเจ้า เยมส์ ที่ ๓.

เดิม ที่ ครอบครัว ของข้าพเจ้า อยู่ ที่ เบดฟาสต์ คุณพ่อข้าพเจ้า
เปน ข้าราชการ ผู้ใหญ่ อยู่ใน จังหวัดนี้ ครั้น แล้ว ท่าน ได้ ลา ออก
จาก ข้าราชการ และ มา ตั้ง เคหะ สถาน ทำมา หา เลี้ยงชีพ อยู่ ที่ จังหวัด
อามาห์ จน มี ไร่นา เลือก สอน มี บ่าวไพร่ ใช้ สรรย นับว่า เปน
เศรษฐี น้อยๆ ได้ สดุด หนึ่ง.

จำเดิม แต่ ข้าพเจ้า โผล่ จาก กัฟ โภทร ของ มารดา ก็ ได้รับความ
ศรัทธาใจ จน เต็ม เปี่ยม ถ้า ข้าพเจ้า ประสงค์ ถึง ใด ที่ ไม่ เหลือ วิสัย

ของคุณพ่อคุณแม่ จะหามาให้แล้ว ก็ได้สมมโนนึกทุกอย่าง เพราะ
ข้าพเจ้า เป็น บุตรคนเดียว คุณพ่อคุณแม่ ท่าน จึง ตามใจ นึก ครั้น
ข้าพเจ้า ค่อย จำเริญ ขึ้น คุณพ่อได้ จัด ให้ ศึกษา วิชา ที่ โรงเรียน ชันต้น
จน ได้ ไป เรียน ชันสูง ใน มหาวิทยาลัย.

ต่อมา เมื่อ อายุ ข้าพเจ้า ได้ ๑๕ ปี ต้อง ประสพ ความ เสว้า โศก
อย่าง ดุหัด คือ คุณแม่ ได้ ถึง แก่กรรม ตง ข้าพเจ้า ร้อง ให้
ร่ำ รัก อยู่ ช่าง ศพ จน สดบ ไป หลาย ครั้ง เมื่อ จัดการ ศพ ท่าน เรียบร้อย
แล้ว ข้าพเจ้า ได้ เรียน ไม่ได้ สดวก ตั้งใจ เหมือนแต่ก่อน เพราะ
ความคิด ถึง คุณแม่ เป็น เหตุ ให้ คิด ตระ โศก ข้าพเจ้า ผันแปร ความ จำ มัก
เตือน หดง ไม่ แน่นนอน และ มัก สติ ดอย อยู่ เนื่อง นิคย

เวลา ได้ ด่วง ไป แล้ว ๒ ปี มี ที่ ข้าพเจ้า หา ความ สุขใจ ไม่ได้ แม้
แต่ กะ ผัก ผม อนิจจา ! เสรว่า หยิ่ง ถม ทุก ชั่ว ทวี ทับ กลับ เพิ่ม ความ
เสว้า โศก แก่ ข้าพเจ้า เป็น ทวี คุณ เพราะ คุณพ่อ มา ด่วง ดับ ไป อีก โอ
นา อนาค ! ข้าพเจ้า ผู้ ไร้ ญาติ ต้อง โศก เสว้า เบตง กมด !

ข้าพเจ้า ถม บอก แต่ ตน ว่า ข้าพเจ้า มี ถง คน หนึ่ง อยู่ ใน อิง แตน ด
แต่ เรา ไม่ ได้ ส่ง ชาว คราว ถม มา กว่า ๑๐ ปี แล้ว คุณ ถง, คุณ บัว พร้อม
ด้วย บุตร ชาย อายุ ๕ เดือน ได้ มา เยี่ยม คุณพ่อ หนึ่ง นาน มา แล้ว เวลา
นั้น ข้าพเจ้า อายุ ได้ ๕ เดือน คุณพ่อ เคย บอก ว่า ข้าพเจ้า กับ พี่ ชาติ
บุตร คุณ ถง เหมือน กัน รวด กับ แกะ ข้าพเจ้า ได้ ส่ง ชาว เรื่อง อุด ญกรรม
ของ คุณพ่อ ไป ให้ ท่าน ทราบ ท่าน รับ มี จดหมาย แสดง ความ เสียใจ

ตอบ มาโดยเร็ว และบอกว่า จะมาไม่ได้ เพราะมี ชุระ ที่จะต้องทำ
 มาก. การงาน ทุกอย่าง ข้าพเจ้า ต้อง จัดการ เอง ทั้งนั้น แต่เคราะห์ดี
 ที่ มี ท่าน ศาสตราจารย์ ดิวิจิต เพื่อนรัก ของ คุณพ่อ และเป็น อาจารย์
 ข้าพเจ้า ด้วย ช่วยเหลือ นับว่า ท่าน มี พระคุณ แก่ ข้าพเจ้า อเนกประการ
 จะ ลืม เสีย ไม่ได้เลย เมื่อ เล่า การ ปดงศพ คุณพ่อ ข้าพเจ้า ก็ ตา
 ออกจาก มหาวิทยาลัย เพื่อ มา ปกครอง บ้าน ของ ทพพิณ สมบัติ นับ
 ตั้งแต่วันนั้น มา ข้าพเจ้า ก็ ได้รับ ความสุข อย่าง เอกอสูรหนึ่ง เพราะ
 เงินทอง เข้าของ ก็ มี มาก มาย จน เหลือใช้ ท่าน อาจารย์ ดิวิจิต, ภรรยา
 และ บุตร มา เยี่ยม ข้าพเจ้า แทบ ทุก อาทิตย์ และ ทุกครั้ง ที่ มา เยี่ยม เรา
 รับประทานอาหาร ด้วยกัน เสมอ บางคราว ข้าพเจ้า ก็ ไป รับ ประทาน ที่
 บ้าน ท่าน บ้าง เหมือนกัน เพราะ ขัดคำ เชื้อเชิญ ของ แม่ ดิดี บุตร ท่าน
 ไม่ได้ ที่ จริ่ง เรา ทั้งสอง เป็น เพื่อน กัน อย่าง สนิท สนม เพราะ เคย
 เล่น หัวหัว ด้วยกัน มา ตั้งแต่ เด็ก ๆ ข้าพเจ้า ชอบ เรียก เจ้า หล่อน ว่า คุณพ
 เพราะ เจ้า หล่อน แก่ กว่า ข้าพเจ้า ๒ ปี.

บทที่ ๒ รักฉันไหม?

เย็นวันหนึ่ง ข้าพเจ้า ได้รับ จดหมาย จาก ดิดี บอกว่า จะมา หา ที่
 บ้าน ใน วัน รุ่งขึ้น ครั้น ถึง วันที่ หล่อน นัด ข้าพเจ้า รู้ ดี ไม่ สบาย แต่
 จะ ชื่น นอน เรื่อยไป ก็ ใช่ว่า จึง ตุกขึ้น ดังหน้า จิต เจง รับ ประทาน ของ
 ว้าง แล้ว แต่งตัว ไป คอย อยู่ หวัง รับแขก ลึกครู่ ใหญ่ ๆ ได้ ยืน เสีย
 เจ้า หล่อน ตาม คน ไข้ ซึ่ง ได้ บอก เจ้า หล่อน ว่า ข้าพเจ้า ไม่ ใสร สบาย

และได้ คอย อยู่ หวัง รับ แลก แลก พ่อเจ้าหล่อน มาถึงก็ ก่อตัวคำปราส
ก่อน จ่าเลย

“อุทัย ดั่งดี ตอมาด ที่รัก”

“ขอให้คุณพี่ เจริญ” ขำพเจ้า กล่าว ตอบ พดง ยก เจ้าให้
หล่อนนั่ง ซึ่งเจ้าหล่อน รับ ห้าม ทนท.

“อย่า ว่าน ดอย เถย ทอมาด คุณหัว เธอ ชัด มาก เทียน นั เธอ
ไม่ควร มา นั่ง คอย เถย ไปนอน พัก เติง จะ ดี กระมัง?”

“โรค ของ ฉัน ไม่ ร้ายแรง ถึง เช่น นั้น ดอก คุณ พี่” ขำพเจ้า ตอบ
ด้วย จริใจ “ฉัน ไม่ ห่วง ไย ชีวิต นัก ดอก เพราะ มัน ไม่ มี ราคาค่า
งวดอะไร ถึง ตาย ไป ใคร จะ ต้อง ทัก ข้อน ก็ หา มิ ได้ เพราะ
ฉัน ตัว คน ด้อย โฉน โลก”

เจ้าหล่อน “พูด เช่น นั้น ไม่ ถูก ละ เธอ มนุษย์ ย่อม มีทั้ง คน รัก
คน ชัง ละ เธอ นะ”

ขำพเจ้า “ฉัน ไม่ รัก ฉัน อย่าง นั้น เถย เพราะ ไม่ เคย รัก หรือ
เกลียด ท่าน ผู้ใด ฉัน มี ใจ ออเบก ขา นะ พดง

เจ้าหล่อน นั่ง ไม่ คอย ขำพเจ้า ดัง เกิด เห็น เจ้าหล่อน หน้า เกรี้ยว
และ ทำท่า ตริ กตรอง จึง ถาม ว่า :

“คุณพี่ คิด อะไร หรือ?”

เจ้าหล่อน “กะ คิด ฉัน กว่าจะ ถึง นี้ เรื่อง อะไร อยู่ เรื่อง ที่ จะ นำ
ความทุกข์ มา ดู ดิฉัน” พดง แล้ว เจ้าหล่อน ก็ นั่ง คอย ตก ขำพเจ้า จึง
ย้อน ถาม ว่า :

“โอ้, คุณพี่! ทุกวันอะไร ก็ให้ฉันวิ่งบ้าง จะได้คิดอ่าน ช่วยเหลือ ไป ตกม การ” เจ้าหล่อนหัน มาดู ขำพเจ้า ด้วย นัยน์ตา คม วาว แล้ว กล่าว ว่า “เธอ รู้จัก หลอด คีตก เต เบดคอน ไม่ใช่หรือ?”

“รู้จัก, มัน ทัก ไม่ คุณพี่ หรือ? ฉัน ต้อง เล่น งาน มัน!” ขำพเจ้า พุด ด้วย โท้ง เพราะ เกิด ยศ เจ้า หลอด แก่ คน นี้ นึก ด้วย มัน ฮอด คีตก เปน นัก สืบ วิเศษ

“เรื่อง ของ ดิฉัน มัน นำ ชาย หน้า นะคะเธอ” เจ้าหล่อน เอ่ย ต่อ ไป “แต่ ถ้า ทรับ เธอ แล้ว ดิฉัน ไม่ อวย ดิฉัน เค้า ให้ พัง ได้ คือ อย่างนี้ ค่ะ—ท่าน หลอด มา ดู ขอ ดิฉัน แต่ ดิฉัน ไม่ รัก แก เลย”

“ทำไม ไม่ รัก แก เค้า?” ขำพเจ้า ตาม โดย ซื่อ เจ้าหล่อน ยิ้ม แล้ว พุด อย่าง อ่อนหวาน ว่า “เธอ ขว! เธอ หา รู้ ไม่ ว่า คน เรา จะ รัก กัน ไป ทั่ว ทุก ผู้ ทุก นาม ย่อม ไม่ ได้”

ขำพเจ้า “ถ้า เช่น นั้น คุณพี่ จะ คิด แก่ ไฉน ไร ต่อ ไป ละ?”

เจ้าหล่อน “ก็ ถึง ว่า นะ ชี้ จึง ได้ มา หา เธอ เพื่อ ขอ ความ กรุณา พ เพราะ นอก จาก เธอ แล้ว ดิฉัน ไม่ พบ กับ ว่า จะ หัน หน้า ไป พัง ไหว โดย ยก

ขำพเจ้า “ขอ ความ กรุณา ต่อ ดิฉัน ขอ เพื่อ อะไร กัน?”

เจ้าหล่อน “คือ เช่น นี้ ค่ะ ดิฉัน อยาก ให้ เธอ เรียน คุณ พ่อ ไม่ ให้ ยก ดิฉัน ให้ แก่ ท่าน หลอด”

ขำพเจ้า “ด้วย เหตุ ไฉน จึง ร้อง ขอ เช่น นั้น?”

เจ้าห่อถอด ทอด ตา ลง ที่ พนิก แก้มแดง เรือ ๆ ด้วย ความ อาย ๆ แล้ว
พูด อย่าง ตะกุก ตะกัก ไม่ ได้ มปาก ว่า “เธอ — รัก — ดิฉัน — ไหม —
তোমারি ?”

ข้าพเจ้า “ไม่ รัก คุณพี่ จะ ให้ รัก ใคร เล่า คุณพี่ ก็ ทราบ แล้ว ว่า
ฉัน ไม่ มี พี่ น้อง ที่ ไหน ใน โลก นี้”

เจ้าห่อถอด “ถ้า เช่น นั้น ก็ ดี แล้ว เธอ จง เรียน ท่าน ว่า เธอ รัก ฉัน
และ ต้องการ แต่ง งาน —”

ข้าพเจ้า สดุ้ง ตัว ตอย “ไม่ ไหว ! ฉัน ทำ เช่น นั้น ไม่ได้ ไม่
ไหว จริง !” ข้าพเจ้า พูด เสียง ดัง กว่า ปกติ คือ เจ้าห่อถอด ขบ หน้า
บน ผ้ามื้อ ทัง สอง ซึ่ง วาง บน โต๊ะ พดาง ด้วย กระจก พิด ปร พิว รำ ว่า
“นี่ ก็ แล้ว ! นี่ ก็ แล้ว ! ไม่ ผิด เเต่, เธอ คง ไม่ ช่วย ยิน จจ ! ดิฉัน
ช่าง อากัฏ” เจ้าห่อถอด ตะถ่ำ ตะถัก นำ เวทนา ประหนึ่ง ว่า จะ สิ้น ใจ ทำ

ให้ ข้าพเจ้า แทบ ออก แดก เป็น ตอง ภาว ด้วย ความ สงัด ว่าง จน อด ไม่ ได้
ต้อง ปลด อก เภา ใจ และ เช็ด อัด สด ขื่อ ที่ หั่ง ไหล ลง ตาม ปรางค์ ทั้ง สอง ของ
เจ้าห่อถอด “อย่า เป็น ทูท เป็น ร้อน ไป เเต่ คุณพี่ จง ใจ พนิก งาน
ฉัน เเลอะ ฉัน จะ ช่วย เเลอะ จน สู้ ความ สามารถ” เจ้าห่อถอด หน้า
ขึ้น บาน แจ่ม ใส ชื่น ทน ทัก พดาง มอง ดู ข้าพเจ้า ด้วย นัยน์ ตา คม ปรดา
เป็น ประกาย แต่ ทำ พูด ว่า อะไร ไม่

ท่าน ทั้ง หดาย คง สงสัย เป็น แน่ ว่า ข้าพเจ้า จะ ช่วย ดี ได้ โดย
สถานใด หรือ ว่า จะ ทำ ตาม ที่ เจ้าห่อถอด ว่า ถ้า เช่น นั้น จะมี เป็นการ

ถ้าวางใจไป หรือทำอะไร เพราะความจริง ข้าพเจ้าไม่รัก ดิถี เลย ทั้งไม่เคยนึกฝัน ถึงเรื่อง รัก ๆ ใคร ๆ นี้ ด้วย เพราะข้าพเจ้าโตใน โรงเรียน แท้ ๆ แต่อย่างไร ก็ต้อง ช่วยเหลือ หล่อน เพราะใครเลย จะใจไม่ ได้ ระกำ ปฏิเสธ คำ อ้อนวอน เช่นนี้ ได้ ถ้า หล่อน ถูก ยอ่ง ข้าพเจ้า เช่นนี้ ก็ คง เดิน ตาม วิถี อัน เดียว กัน ข้าพเจ้านึก ขึ้น มา ให้ คิด แค้น หดอด เบื่อคน นึก จำจะต้อง เล่น งาน ให้ หาย แค้น ใจ ได้

บทที่ ๓ บำราบ นกสืบ

นาฬิกา เรือนใหญ่ ใน บ้าน ข้าพเจ้า ตั้ง ห่าง ๆ เข็ม ชีบ ออก เวลา ๘.๓๐. ทศวรรษ ข้าพเจ้า รับ เชื้อม เต็ม เต็ม หมวก กางเกง กางเกง ขาว บน คู่ ขี่ ขี่ ขี่ ลง กระเบาะ แล้ว ไป ขึ้น ม้า วิ่ง หยิบ ย่าง ไป ยัง บ้าน หดอด เบื่อคน อย่าง เจ็บ ๆ ครั้น ถึง หน้าบ้าน ข้าพเจ้า ผูก ม้า ช้อนไว้ แล้ว ค่อย ย่อง ขึ้น บน เรือน อย่าง ระมัด ระวัง ที่ สุด เพราะ หัก จิ้ง ๆ ที่ เจ้า หดอด ยู่ ใน ห้อง รับแขก แต่ คน เดียว พอ ก้าวเท้า เข้า ประตู ข้าพเจ้า จึง ว่า “ประธาน โทษ เกิด ครับ ที่ กระผม ละลาบ ละลวง เข้า มา”

“มัน ดัง ทั้ง ตัว แล้ว กลับ จ้อง ข้าพเจ้า อย่าง ถมึง ทั้ง” “แก เบบ ใคร ? มี ขูระ อะไร ?” มัน ถาม เดียง หัว ๆ

“เพื่อนำ ตา มา ให้ ได้ เท้า ขอรับ ผม” ข้าพเจ้า หยอ ด ให้ อย่าง หวาน น้า

“แลก ที่ ทุกคน ย่อม ไม่ ปรารถนา เพราะ จะได้ ภรรยา ด้วย อย่าง เด็ด”

“หา! ว่าอะไรนะ?” มันถาม ทำท่าดักแด้กลับ “ตัว ลอย หรือ? อยู่ที่ไหน ถูกตำเห่าใคร?”

“กระผม ยัง จะ กราบเรียนไม่ได้” ข้าพเจ้า แท้ง ประวิงไว้

“จนกว่า จะ ได้รับ ความ พื่อใจ บางอย่าง”

มัน โกรธ จน ตัว ถูก แตะ รวด กับ ไฟ แด่ กระโดด จาก เก้าอี้ รีบ เข้า ได้

ข้าพเจ้า ทันที จน ทำให้ ต้อง ถอย หลัง ไป ยัง ประตู ข้าพเจ้า จึง ถู้อ

โอกาส นี้ ได้ ถอดนเสื้อ ด้วย.

“อ้าย หมา! บอก เร็ว ถ้า ไม่ อย่าง นั้น พ่อ จะ บั้ม มึง เสีย ด้วย”

มัน ร้อง ดัง ดน พดาง ยก หมัด จะ ประเคน ศีรษะ ข้าพเจ้า

“เดี๋ยว ชิวะ อ้ายเปรต” ข้าพเจ้า ว่า พดาง ยก แล้ว บัง บัด ได้

“เฮ้! อยาก ตาย หรือ อ้าย แก่?”

“หนอย! อ้ายเด็ก ยัง ไม่ สิ้น กัด นาน” มัน กระแทบ เท้า พดาง

ตรง เข้า คอย ข้าพเจ้า ถ้า ข้าพเจ้า จะ หวด มัน ด้วย แล้ว หรือ ชู ด้วย

มัน ก็ คง หมอบ รวบ คาบ แกว อย่าง แน่ นอน แต่ ข้าพเจ้า กลับ

โยน แด่ ทั้ง เสีย คอย บัด บัง ต้อง เข้ม มวย มัน ดู กอน มัน คอย

ข้าพเจ้า ทั้ง ขยับ และ ขว พัด วัน ข้าพเจ้า ถอย ไป โดน โตะ เคียง ถ้วย

แก้ว ตก แด่ ดัง โดัง น่าง แต่ ข้าพเจ้า ก็ หาก ถ้า เหลือ วดู ไม่ เพราะ

ฝีมือ มัน คล่อง แด่ วดอง ใจ พอ ใช้ และ รุก โหมย เสีย ด้วย แต่ อ้าย

หวัง เลย ว่า ทอม่าส มัก มวย เก่า มหา วิทยา ดัย แห่ง อามา ที่ จะ เพื่อง พัด

อดใจ เดียว เท่านั้น ข้าพเจ้า ก็ ปลด หยัด เต็ด โดน ลูก คราง ของ มัน อย่าง

จิง มัน ถ่ม ฟบ ลง กับ พน ทน.

“ ลูกขึ้นรถสิ ” ข้าพเจ้าอ้างพทางทางคุณเชิงได้ แต่ความกตัญญูของ มัน ละเลยไปหมด โอ! คนออกเก่ง ย่อมไม่กล้าเช่นนั้น

“ นั่นแหละ ” ข้าพเจ้าเอ๋ย มัน “ ข้า ยากพูดอะไร กับ แก่คนหน้อย ! ลูก ขึ้น นั่ง บน เก้าอี้ ”

มันนิ่งไม่ตอบ และไม่ทำตาม ข้าพเจ้า จึง เข้า ไปตายแล้ว หวดลงไป ที่ หนึ่ง มัน กระโดด จน ตัว ดอย ร้อง ครวญ คราง อย่างน่าเวทนา แต่ด้วยความ แค้นใจ ข้าพเจ้า จึง แข็ง เหมือน ศีลามาก กว่า อย่างอื่น

“ ข้า พยายาม หน้อย เกะ ” ข้าพเจ้า ว่า ต่อไป “ แก ไป เกยวข้อง กับ นางสาว ดิถี ดิถีวิธ จริง หรือ ? ”

“ เปลาเถย ฉัน ไม่ รู้ เรื่อง ด้วย ” มัน ตอบ อย่าง หัวตา เหย

“ แก จะ หลอก ข้า น่ะ หรือ ? ไม่ได้กินเสีย ตะ เจ้า จัว แก ไม่ ดำนึก กะตา หัก แก แต่ก็ไม่ เจียมตัว ถึง ความ เยอหยิ่ง เป็นพระเจ้า ยัดเอา ตัน หว เปน ตัว ตัว เจ้า บ้า กาม ! ” ข้าพเจ้า ดำ มัน จัง ๆ แต่ มัน ดมของ ของ มัน เปน ชัด ด้อย หา รู้ ดำนึก ตัว ไม่

“ นี่แหละ แก แก ต้อง ให้ สัญญา แก่ ฉัน เตี่ยว นี้ ว่า จะ ไม่ เกยวข้อง กับ นางสาว ดิถี ดิถีวิธ ต่อไป หาก ไม่ ฉัน จะ เขียน แก ทน ที่ ได้ ยินไหม ? แน่ะ ! เสีย ใคร มา ข้าง นอก เร็ด เขาช ” ข้าพเจ้า เงอ แต่ ทัก ทำ จะ เขียน จริง ๆ

“ ฉัน ยอม แล้ว ” มัน พูด เตี้ยง ดัน ด้วย ความ กตัญญู ข้าพเจ้า จึง รู้ ได้ ว่า “ ลง ธุว ได้ ถ้า แก ขึ้น สืบ ตัว เอง นี้ และ ไป เกยวข้อง กับ

ดิถี นั้น จะ มา เขียน แก่ เด่มอ ข้าพเจ้า ตั้ง หมวก ติด ตั้ง ให้ ต่ำ
 เพื่อ กัน ไม่ ให้ ใคร จำ ได้ แล้ว ก็ เปิด ประตู ด้วย อำนาจ ปืน พก ที่ ติด
 ตัว มาน ข้าพเจ้า จึง ออก จาก บ้าน ได้ อย่าง สบาย แล้ว ชน มา คอบ
 กัด บ้าน โดย เต็ม ฝี เท้า ใน ใจ ปลด บปัด เป็น ที่ สุด ออ! ข้าพเจ้า
 ไม่ ต้อง ไป โทก ทาน อาจารย์ แต่ คิด ชน มา นั้ ง ดั่ง ดัย ว่า เหตุใด ดิถี
 จึง ร้อง ขอ เช่น นี ทาง อื่น ก็ ยัง มี ทำไม หล่อน ไม่ เลิกละ เลอ เล็ก
 นะ เพราะ จะ เล็ก ดัร ว แต่ เรื่อง คอย ขาด บาด ตาย ออ! ไม่ ไหว หล่อน
 เด่ม ร้อง ขอ เช่น นี เบ่ ยๆ เห็น จะ ต้อง แยก ครั้น ได้ ปฏิบัติ ไป จน ได้ ผล
 เกิน คาด จึง ควร ขอบ คุณ พระ เจ้า ที่ ประสพ ความสำเร็จ ให้ อย่าง
 งดงาม สาธุ!

บทที่ ๔ ข้าพเจ้าไป กรุงอังฤษ

วันนี้ ข้าพเจ้า นอน คืน สบาย เมื่อ อาบน้ำ แะ รับ ประทาน อาหาร
 แล้ว ก็ เข้า ไป นอน เขก เชน ก อยู่ ใน ห้อง รับแขก ดูปะ หรี ปลัด ย
 ขาว มณเฑ ร้อย อย่าง สบาย ดัง ครู่ คน ใช้ มา บอก ว่า ดิถี มา หา ข้าพเจ้า
 จึง ออก ไป รับ เห็น เจ้า หล่อน เดิน นวย นาด เข้า มา ดู เบน ที่ ต้อง ตา
 ยิ่ง นึก กิริยา จะ ม่อม ละไม สด งาม เจ้า หล่อน นั้ ง กระ โปรง แพร สด งาม
 เลอ แชน ดัน แด เห็น แชน ขาว รวด เงิน ยวง เครื่อง แต่ง กาย ข้าง รับ
 กับ ผิด เชน จริง ๆ จะ หา หญิง อื่น ด้วย เด่ม อเหมือน ยาก อัน ว่า บรุษ
 ทุก ผู้ ทุก นาม เห็น แล้ว คง เว้น ความ สิ้น หา ใน เจ้า หล่อน ไม่ ได้ แล้ว

แต่ข้าพเจ้าผู้เดียว ซึ่งยังไม่รู้ท่านองโนแต่หนึ่ง นอกจากจะรู้สึก
ว่า เจ้าหล่อนงามจนวิเศษ ด้วยความช่วยเหลือของปวงสัตว์ในถิ่นทั้งหมด

เมื่อพาเจ้าหล่อนไปนั่งยังห้องรับแขกแล้ว ข้าพเจ้าจึงเล่า
เรื่องเมื่อคืนนี้ให้หล่อนฟัง ตั้งเกิดคุณเจ้าหล่อนตั้งใจมาก เราคุย
กันอยู่ไม่นานนัก คนใช้ได้นำโทรเลขเข้ามาให้ เป็นโทรเลขมา
จากคุณลุงที่ดอนดอน บอกว่าคุณป้าป่วยมาก ขอให้ข้าพเจ้า
รีบไปโดยเร็ว ข้าพเจ้านึกสงสัยจิตต์สองใจว่าจะไปดีหรือไม่ดี ก็
พลัดดีกล่าวว่ “เธอควรไปทอมาด ไม่เช่นนั้นคุณลุงคงโกรธมาก”
เมื่อเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตดีดีไปแคงตัว เพื่อจะไปตาท่าน
อาจารย์ เพราะบางทีข้าพเจ้าจะต้องค้างอยู่ในอังกฤษไม่น้อยกว่า
๒ เดือน เมื่อแคงตัวเสร็จแล้ว เราพากันไปขึ้นรถตรงหน้าบ้าน
เจ้าหล่อน

รุ่งขึ้นข้าพเจ้าไปตงเรือซึ่งจะไปยังดอนดอน ท่านอาจารย์
พร้อมทั้งครอบครัวได้ตามมาส่งด้วย พอเรือจะออกจากท่า ดีดี
สั่งห่อกระดาษให้ข้าพเจ้าห่อหนึ่ง บอกว่าเป็นของดีต่างหน้า แล้ว
เจ้าหล่อนก็รีบขึ้นจากเรือไป เมื่อเรือออกจากท่า ข้าพเจ้ายังคง
ยืนอยู่ที่ตลกรวง โบกผ้าเช็ดหน้าตาท่านอาจารย์กับภรรยาและ
ดีดีด้วย

ข้าพเจ้าตั้งเกิดเห็นเจ้าหล่อนหน้าตาเศร้าหมอง ครั้นเรือถ่น
ห่างออกไปจนสุดสายตาแล้ว ข้าพเจ้าเข้าห้องรับแขกห่อกระดาษ

ออก ตู้นี้ที่ เพราะ ยาก รู้จักว่า เป็น อะไร โอ! ไม่ใช่ อันใด
 เลย คือ รูป กาย ซึ่ง เจ้า หัด ยืน แยก ตัว อย่าง สด รวด และ ข้าง หลัง
 นี้ โคตร เขียน ได้ แปร ได้ ความ ดัง นี้ :-

๑. ดาดจิดค์ ขรรค์ราช ราชโอง
ด้วยมิตรจากไปแดน ต่าง ต้า
ฝากรักสถิตใน เหนารูป หัน
หวังไม่ให้ร้างร้าง รักกัน

๑. แม่ ไป ยอ ยืน ตำนาน แดนใด กัด
ขอ มิตร ยอ ยืน ตำนาน เข่น กัด
รูป น จง เคน ไจ จิตต จอด เต็ม อ เทอญ
เชน คด ถึง ขาน ยอ ยืน กัด

ข้าพเจ้าไม่คิด อย่างอื่น นอกจาก คิด ว่า หล่อน รัก ข้าพเจ้าอย่าง
น้อย เพราะเช่นนั้น ข้าพเจ้า จึง เก็บ รูปนี้ ไว้ ในหีบ และไม่ได้เอาไป
ได้ เดี่ยวเดียว ข้าพเจ้า ถึง กรุงอังกฤษ โดย สัตว์ดิคาพา คุณลุง ให้
พี่ชาย มา รับ ที่ ท่าเรือ เรา พังต้อง พอ เห็น หลานกัน ก็ รักชอบอชมมาคัย
พี่ชาย เป็น คน คอย ดันๆ เขา คอย คตอด ทาง พอ รถ เรามาถึงหน้าบ้าน
คุณลุง ก็ ออก มา รับ ท่าน ยืน ดี เหลือ เกิน ดูบหลัง ดูบหน้าข้าพเจ้า
ไม่ หยุด หย่อน ท่าน กล่าว ชมเชย ว่า ข้าพเจ้า รูปร่างใหญ่ โต สดระดวย
ไม่มี ผิด คน บ้า เลย.

เมื่อข้าพเจ้าผิดเครื่องแต่งตัว พวกผอนตัว ก็มุ่งหน้าไปยังห้อง
คุณป้าเถิด! ทอนป่วยมากทีเดียว, ชับผอนมีแต่กระดูกโผล่พอ

ว่า ข้าพเจ้ามา ท่านก็ถูกชนนึ่งได้ พดางเรียกให้ข้าพเจ้าไปใกล้
ดูผม แล้วกล่าวว่า “ถูกเอ๊ย! ป้า ยืนดูข้าพเจ้า—เจ้ามาทันเห็นหน้า
แม่คนเดียว” ข้าพเจ้ารู้สึกพิศวงในถ้อยคำของท่าน โอ! ท่าน
เป็นแม่ หรือ ป้าข้าพเจ้า หนอ! แต่ว่า คนเจ็บมักพูดจาเอะอะโอะโอะ
ไม่ควรฟังเอา เป็นนิมิตนัยยะ

“ผมรับมาทีเดียวคุณป้า ข้าพเจ้า เรียนท่าน”
“นั่นถูกแล้ว เจ้าเป็นลูกบุญใจคุณ” ท่านกล่าวแต่ถึงดังนอน
หลับตา และโยกมือให้ข้าพเจ้า ออกไป ก่อน

บทที่ ๕ คุณป้าถามคุณแม่?

พอข้าพเจ้าเปิดประตูห้อง ออกมาก็ต้องคิดถึง—คิดถึง จิตใจคน
ต่าง เอ๊ะ! นี่ข้าพเจ้าฝันไปหรือ? คงไม่ใช่แน่ เพราะว่าสิ่งนั้นคือ
หญิงสาว—สาว และทั้งสวย—สวยอย่างที่ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบ หน้า
เจ้าเหมือนเป็นรูปไข่ ครอบคอบสูง ระหงษ์ใบไม้เห็นก้น เน้นตาดีฟ้า และผม
สีทอง ปรากฏกริยาอ่อนละมุนละไม ค่อยๆ นางฟ้า โอ! ข้าพเจ้า ต้องศรั
ยัม เป็นก้อนศิลาพูดไม่ออก เจ้าเหมือนจริง ข้าพเจ้าเป็นเชิงสงสัย
ในที่สุด ถามว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า

“คุณพี่ที่ มา จากไอริชแดนดีไซ่ ไหมคะ?” เสียงเจ้าเหมือนแจ่ม
ได้เชือกเย็น มี กังวาน คล้ายดนตรี ทำให้ข้าพเจ้าเฉยฉานไปทั่ว สรร
พางค์กาย อย่างถูกไฟฟ้า คอ หอย ข้าพเจ้าตื่นตัวพูด ออกมาไม่ได้ ได้
แต่พยายามคุมสติให้แน่น

“ยังงั้นละ คุณพี่ไซ้ไหม?” เจ้าหัดนอนถาม เสียงเขยอเขย.

“ไซ้ละ ฉันมา—จาก—โฮร์แดนค” กว่าจะพูดออกมาแค่
แค่คำเดียวก็เขยอเขย นอนหลับมือทั้งสองข้างให้จับ เขย
ข้าพเจ้ารีบรับมามันโดยยินดี เจ้าหัดนอนขอ โทษ ข้าพเจ้า ในการที่
ไม่ได้ ไปต้อนรับ เพราะมันทำธุระอยู่ทางบ้าน แต่สัญญาว่าจะ
ไปคุยกับ ข้าพเจ้าที่ห้อง แล้วเจ้าหัดนอนก็เดินไปหาคุณป้า.

ข้าพเจ้ายืนคิดถึงพรุ่งนี้ที่อยู่อันนั้น พอได้สติจึงกลับไปยังห้อง
โอโฮ! ข้าพเจ้าเป็นอะไรไปแล้ว เนื้อตัวเฉื่อยฉานไปหมด เกิดความ
ความ รุ้สึกอย่างใหม่ขึ้นในตัว ภาพของ เกรย์. ข้าพเจ้าทราบข้อ
นี้ ภายหลัง บราจกฏขึ้น ตรงหน้าไม่หยุดหย่อน เจ้าหัดนอนยิ้มแย้ม
และทำท่าขี้ขลาด เอ๊ะ! ข้าพเจ้ามีอะไรพูดอะไรเหลวไหลไปแล้ว
หรือ? ไม่ได้กลัว ต้องระวัง ตัวให้มาก.

สัปดาห์ต่อไป แล้วตั้งแต่ข้าพเจ้ามาอยู่บ้านนั้น ความสนิทสนม
ระหว่างข้าพเจ้ากับ เกรย์ก็ยิ่งทวีขึ้น ข้าพเจ้ามีความรักเจ้าหัดนอน
เสียแล้ว! โอ, ความรักเป็นเช่นนี้เอง ซึ่งเปลี่ยนหัวใจข้าพเจ้าเป็น
คนละคนเสียหมด! คำสัญญาของ ข้าพเจ้ากับ ดิดี้ แค่ครึ่งกระโถน
ก็ตั้งกองอยู่ในหู ข้าพเจ้าจึงเปิดหีบหยิบ รูปเจ้าหัดนอนมาดู
ทันที ว่าเจ้าหัดนอนรัก ข้าพเจ้า แต่ใจข้าพเจ้าจดจ่ออยู่ที่เกรย์เสีย
แล้ว! ต่อมาอีกหนึ่งเดือน ข้าพเจ้าก็หมั่นกับ เกรย์ เพราะคุณลุง
ซินดี้ยกหัดนอน, ผู้บุตรให้ข้าพเจ้า แต่เราหาได้บอกเล่าให้ คุณป้า
ทราบไม่ เราทั้งสอง รักกันมาก จนข้าพเจ้าเองนึกว่า คงไม่มี

คู่รักใดในโลก รักกันยิ่งกว่าข้าพเจ้ากับ เกรย์ เป็นแน่ ข้าพเจ้าได้รับความสุขล้ำราจน หมด บ้านเก่าที่ อามา—ล้ม อารวย และ ดิด—ล้ม ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะดวงใจ ข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่เกรย์ ผู้ร่วมจิต แต่อนิจจา! ข้าพเจ้าจะล้มในรถก็หาไม่ เพราะพอคุณบ้าทราบก็เรียกตัวข้าพเจ้าไปหาทันที เมื่อข้าพเจ้าไปหาท่าน ท่านก็มาอาการ รือแร่ อยู่แล้ว.

“ผมมาแล้วขอรับ คุณบ้า” ข้าพเจ้าเรียนท่านเมื่อหนึ่งถึงข้างเคียง. “ทอมัส หรือ ลูกแก้ว?” ท่านถาม พลางเอื้อมมือจับข้าพเจ้า แต่หาล้มตามาคูไม่.

“เจ้าหมั่นกับ เกรย์จริง ๆ หรือ?” “ขอรับ” ข้าพเจ้าตอบ อย่าง พาก พุม.

ท่านถอนใจใหญ่ ดังเอือก “เจ้ารักบ้าไม่ใช่ หรือ?” ท่านถามเสียงแผ่วเบาเกือบไม่ได้ยิน

“รักขอรับ รักมากที่สุดทีเดียว” “ไหน ๆ บ้าก็ จะตายแล้ว บ้าขอให้เจ้าสัญญาให้สักข้อหนึ่ง” ท่านพูดเสียงแผ่วเกือบเป็นกระซิบ.

“ผมเต็มใจขอรับ คุณบ้า” ข้าพเจ้าตอบ จากใจจริง เพราะสังสาร ท่าน มาก.

“อย่ากตัญญูน่ะหลาน” ท่านพูดเบา ดังกล่าวเก่า จนข้าพเจ้าต้องเดาใจ ความจริง เข้าใจ.

ขอพระเจ้าจง เป็น ทพพยาน! ข้าพเจ้า กตเวทิตาอย่างหนักแน่น และ ชัดเจน.

“เจ้าอย่า แต่งงาน กับ เกรย์ ด้วยเจ้าเป็น ลูกบ้า แค่นี้
ถูก ลง เพราะ— ก็ พอ มั่งคั่ง ครอบ ใน ทัศนา— สัน ตม หายใจ!
พวกเราต่าง ร้อง ให้ กัน แข่งแซ่.

เวลา ดัง นั้น ๓ เดือน ข้าพเจ้า ได้ กับ มา ยิง อามาห์ เพื่อ
จัดการ มอบ หมาย บ้าน ของ ทพพ ยัน บิด ให้ วิชา ดุ นอง ชาย และ เกรย์
น้องสาว แล้ว เรา ทั้ง ๓ ก็ พากัน ไป เทียว ชม นานอง พระ จันทร ที่ อดิ ดา
และ สวิตเซอร์แลนด์ ด้วย ความ เบิกบาน ใจ.

ต่อไป นี้ ไม่มี อะไร จะ กล่าว อีก นอกจาก ข้าพเจ้า กับ บิด ได้ ด้ กัน
แม่ ยอดรัก ได้ พากัน อพยพ ไป ครอบ ครอบ บ้าน ของ ศฤ งคาร อัน เปน
ของ เรา โดย แท้ ใน กรุง ลอนดอน และ อยาก จะ กระซิบ ให้ ท่าน ทราบ
สัก หน่อย ว่า จัน บัคน ข้าพเจ้า เอง ก็ ยัง ไม่ ทราบ แน่ ว่า จะ คุณ บ้า เปน
มารดา ข้าพเจ้า อย่างไร ?

การเปลี่ยน

ย. ช. วัชรยุทธ.
ร. พ. ส.

ยามเมื่อดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงอัน แแรงกล้าดัง ลูบไล้ พื้นปทที่ติด
จนกระทั่งทำให้ผู้ที่ ล้มจม ไปมาใน ยาม นั้น รู้สึก ร้อนรนเป็น กำลัง เพราะ
ยังคง อยู่ใน ระหว่าง เวลาเที่ยงวัน ฝูง พืชก็ ผลัดใบ เข้ แผลง พุ่ม สุ่ม
ท่ม พฤษภ อัน เป็น ที่ กำบัง กระทำ ให้เกิดความเจ็บ เหนาะเปล่าเปลี่ยว
ใน แนววนะ ดงอันมี นาม ที่ประชาชนเรียก กัน ว่า กาแปะก้อตอ ซึ่งตั้ง
อยู่ทางด้านทิศทิศของ อำเภอ เบตง ห่างไกล จาก หมู่บ้านประมาณ
๔๐ เส้น ใน ขณะ ที่กลางวัน ยังมี ชาย หนึ่ง ผู้หนึ่ง แต่งกาย ด้วยชุด ยิง
นก ดีดาก กับ ชาย คน หนึ่ง อยู่ ณ ภายใต้ม ไม้ประดู่ ริม ลำธาร โดยอา
การ ที่ จะ เห็น ได้ ว่า มีความ เหน็ดเหนื่อย มา หยด เพื่อ พักผ่อน

“แกเป็นยังไร? เมื่อยแข็งไหม? แก้ว” นาย วิระ จิตรประ
เสริฐ ถาม คน หนึ่ง ชื่อ ดิษฐ์ ของ เขา ที่ มา ด้วย และ ยิ้มละไม เป็น เสง
ชวน ความ สนุก ทำให้ นาย แก้ว คัดอง งาน, คน หนึ่ง มี จิตต์ ปดิม
ตอบ คำพูด ของ นาย ของ ตน จน ความ เหน็ดเหนื่อย ที่ ได้ รม มา เมื่อ หนึ่ง
ภาค นาฬิกา ดวง แดง นน หายไป ดัง ปดิดทอง

“ผมไม่ใคร่จะเหนื่อยนักหรอก” ว่าแต่คุณเถอะครับ นายแก้ว
ตอบด้วยความเคลือบห่อใจ ต่อ นาย ของเขา

นายจิระ จิตร ประเสริฐ ภู เป็นบุตร ชาย คนเดียวของท่านเจ้าคุณ
อุดมสรพดิน นอก ราชการ ซึ่งเป็น พ่อค้าคนดี อันมี นาม อโสม ใน
แถบ บั๊ก ไคราย หนึ่ง เพราะ ปรากฏว่า ท่านมีเหมืองแร่ ทั้งในมณฑล
ภูเก็ต แด บัตตานี รวม หหลาย ดิบเหมือง บ้าน ของเจ้าคุณ อุดมฯ ที่
จังหวัด บัตตานี มี อาณาเขตกว้างขวาง ทุก อย่าง สร้าง สรรพ ขึ้น โดย
ฝีมือ นาย ช่าง ที่ ชำนาญ ตาม แบบ สมัย ใหม่ งาน มาก เหมะ สำหรับ
ผู้ ที่ ต้อง การ ความ พักผ่อน หย่อน ใจ ยิ่งนัก ทั้ง ตั้ง อยู่ริม ชายทะเล
ได้รับ อากาศ ที่ บริสุทธิ์ ด้วย นายจิระ บุตร ชาย ที่ดี แต่ เป็น ทายาท ที่
จะ ครอบครอง กอง มรดก สืบ สัก “จิตรประเสริฐ” คือ ไป เวลาน
กำลัง วุ่น หนุ่ม อายุ เพียง ๑๕ ปี มี ทรวดทรง สีสัน สะอาด สะอาด สมเป็น
บุรุษ เพศแท้ เป็น ชายที่ แข็งแรง ประกอบ ด้วย มารยาท สภาพ ใจของอา
กตัญญู โอบ อ้อม อารี ทำอะไร ทำจริง ได้สำเร็จ การ ศึกษา จาก
โรงเรียน ส่วน ภูหลวงวิทยาดัย แดมี เกียรติยศ เป็น ลูกเสือ เอกมา แล้ว
ด้วย การ ที่ นายจิระ กับ นายแก้ว คน ไข้ ได้เหยียบ ย่าง เข้า มาดู ที่ซึ่ง
อ่าวเกอ เบตง อัน เป็น ชายพระ ราชาอาณาจักร ของ ประเทศ สยามฝ่ายทิศ
ได้ติดต่อกับ สหมณฑล ดินแดน ของ รัฐบาล อังกฤษ ทั้ง เป็น ที่ กันดาร
มี ภูเขาเตี้ยๆ ไร่ซึ่งมีพรรณพฤกษาชาติอันหนาแน่น ปกคลุม อยู่ โดย รอบ
ดูช่าง ไม่น่าเป็นที่ เจริญ สรรพ แก่ ชีวิตชาย หนุ่ม กำลัง คณะของ เสนา นายจิระ เสด
เยือน นั้น ก็โดย เหตุผล ที่ เจ้าคุณ บิดา บัญชา ใ้ ให้ มา ตรวจ เหมืองแร่ แทน

“โอ๊ย! โอ๊ย!! มาดี มาดี คุณยามาปะ” (ด้วย ขวัญด้วย พอลา) มีเสียงร้อง โหย หวด ชาติ เป็น ระยะเวลา มา กระทบ โสัด นายวิระ เป็น ครั้ง แรก

“เอ๊ะ! เสียง ใคร ร้อง อะไร ที่ไหน? พังซี แก้ว” นายวิระคน จาก ภาวัก พดาง ทรง ตัว ชื่น ตระแวง หูฟัง อย่าง ตั้ง ใจ

“เสียง ผู้หญิง แซก แซะ” ชายทั้งสี่ต้องกล่าวคำพูดออกมาพร้อมกัน

“เตรียม ตัวเร็ว, แก้ว” นาย วิระ ออก คำสั่ง แก่ คน ไซ้ พดาง จัด เครื่อง แต่ง กาย ให้ วัตร กุม โดย รีบร้อน

“เอ้, คุณ จะ ไป ยุ่ง กับ มัน ทำไม ครับ ประเดี๋ยว จะ” คน ไซ้ ออก ความ เห็น ซึ่ง แสดง ว่า ชี้ เกี่ย ว ึง ตาม นาย

“นี่, แก ไม่ ต้อง พูด อะไร จน คำ เดียว มา เอะ” ฉันทบอก ไป ละ ก็ ต้อง ไป” นาย วิระ หัน มา ดู ลูกน้อง และ พูด อย่าง เร็ว รีบ รือ จน คน ไซ้ ผู้ ชื่น แก่ นิด ด้อย ของ นาย เห็น เป็น การ ขบขัน เลย หัวเราะ ออก มา คำ กว้าง และ รีบ จัด แง่ สัมภาระ ลง ย่อม กู้ด กุจอ พอ เสร็จ ก็ พากัน รีบ เดิน เหย้า ๆ คัด โฉม หน้า ไป ทาง ที่ ได้ ยืน เสียง ร้อง

“ตรวจ บิน ยัง นก ที่ แก่ ถิ่น นั้น ให้ ดี นะ” เมื่อ จะ มีการ ค่อ ดู้ เกิด ขึ้น เพลิดเพลิน ลูก เเบอ ๘ ออก เขา ถูก โดด บรรจุ ใจ” นาย วิระ พูด พดาง เดิน พดาง ถ่วง เขา บิน พก ออก มา ถอ เตรียม ใจ

“จี้-จี้ หยุด โน้ นเห็น ไหม ละ” พวก ใคร มา ทำ อะไร กัน ยิ่ง อยู่ ข้าง พุ่มไม้ โน้ น” นาย วิระ หัน มา ขม่อ บอก คน ไซ้ ด้วย ความ ทะยาน ใจ คล้าย กับ ว่า ได้ ตาม รอย พบ ผุ่ง ลัด ตัว บ่า ฉนั้น ครั้น แล้ว ทั้ง สอง

กษัตริย์ แต่งกาย หมอบ สะเงอะ ดูภาพ ที่ กำลัง กระทำ ทารุณ กรรม อยู่ ใน
ระยะ พอ สัมผัส ด้วย ความพิศวง ตั้งตายเป็น อย่างยิ่ง

“อา! ภาพ ที่ ประติษฐาน อยู่ เหนือ หนา ชายหน้ มนุษย์ กล่าวหาญ
นั้น คือ “คนป่า” หรือ ที่ เรา เรียก กัน ว่า “เงาะ” รูปร่าง ดำด้น
ผิว ดำคล้ำ ประคอง สะโคม ทา ด้วย เขม่าไฟ หน้าที่ ถัด ผ้ม หยิก ขอดกตม
กอดแน่น กับ กระโหลก ศีรษะ พัน ขาว นุ่ง เค็มผ้า “ห้อย หน้า ไช”
พอ บิด ขวัญระ อน พัง อูจาด บาด ตา หน้อย เคียว เทานั้น ด้ ีระรูป ของ

มนุษย์ จำ พวกนี้ พัง นำ เกิดยด ดยะ แดง ยิ่ง นัก รวม ประมาณ ๓๐
กว่า คน คน หนึ่ง กิริยา ท่าทาง แดง ว่า เป็น หัวหน้า แต่ง ตัว สวมเสื้อดำ
ยาว ลง กรอม แฉ่ง หมวก ดำ ที่ ครอบ อยู่ เหนือ ศีรษะ ก่ หลบ ลง บิด หนา
ปล่อย หนวด เครา ไว้ ร่ม ร่ม คล้าย ๆ กับ บาต หลวง มัน ตั้ง แดง
คำ ราม ทำ ถึง หนาท ประคอง สัตว์ ร้าย ตะ คอก ขู — หญิง สาว ชาว มลายู
ผู้ หนึ่ง ซึ่ง มัน กับ พวก ได้ ช่วย กัน จับ เจ้า หล่อน มัดมือ ไขว่ หลัง ยืน พิง
อยู่ กับ ต้น ไม้ เจ้า หล่อน มี ความ กลัว ร้อง ดิ้น รน เรียก หา บิดา ช่วย
อยู่ อย่าง ไม่ ขาด เสียง แต่ ก็ เป่า ประโยชน์ เพราะ นอก จาก นาย วิชา
กับ คน ไร่ ซึ่ง แอบ ชุ่ม ดู เหตุการณ์ อยู่ ใน ที่ นั้น แต่ ก็ ไม่ ปรากฏ ว่า บิดา เจ้า
หล่อน หรือ มนุษย์ คนใด จะ วิเคราะห์ มา อีก เลย

“พ่อเอ็ง ให้ กระดาษ แผนัก กับ เอ็ง เอ็ง ต้อง บอก ข้า ว่า ชื่อนี้ ไร
ที่ ไหน ? ชื่อ และ เอ็ง จะ นำ พวก ข้า ไป เอา ได้ ไหม หา — หา” ยัง ไม่
บอก ชีวะ” เจ้า เลือดดำ คุกคาม คัด แดง ให้ หัว ผิดปรกติ

“ไม่รู้ ฉันไม่รู้ไม่เห็น กระต่าย อะไร เลย ปลดปล่อยฉันเถิด เจ้า
 ประคุณ ฉันไหว้ นะ นึกว่าส่งสารฉันเถอะ” เจ้า หล่อน ตอบเสียง สั้น เกรอ
 ลั่น อยู่ อีก ๆ เป็นภาพ ที่ น่า สังเวท ยงนิก

“อ๊ะ ย่า ข้า ไม่ ต้อง การ ไหว้ ข้า ต้องการ กระต่าย แทนที่ เข้าใจ
 หรือยัง” มัน คำ เจ้า หล่อน แด่ ตาม ด้วย เสียง กระซก อย่าง น่า ถ้วน

“ฉัน ไม่ มี นี่ ฉัน จะ เอา ที่ ไหน มา ให้ แก่ เจ้า” เจ้า หล่อน ตอบ ขึ้น
 กระต่าย ล้ม ลา อยู่ ตาม เติม

เมื่อ มัน เห็น เจ้า หล่อน ใช้ ไม่ คือ พิเรน ไม่ ยอม ไซ้ ความจริง เช่น นั้น
 มัน จึง หัน เข้า เถลน วิถี ทรมาณ โดย จุด คบ ขึ้น รม ตาม อำนาจ ความ
 ร้อน แด่ ควัน แห่ง พระเพลิง ค่อย รุนแรง ขึ้น ตาม ลำดับ กระทำให้ เจ้า หล่อน
 คิน ครวญ คราง ทูรณ ทูราย จน ถึง แก่ กล่าว คำ สารภาพ ออก มา ด้วย เสียง
 ขาด เป็น ห้วง ๆ เพราะ ลำบาก ควัน ไฟ ว่า “ปลดปล่อยฉันเถิด ฉัน จะ บอก แล้ว
 ฉัน ซ่อน ไว้ ใน ห้อง ที่ พอ ถึง ครบ นี้ เจ้า หล่อน ก็ ตั้ง หวด ขึ้น เติม
 เสียง หลบ ภา ชูด กาย ลง พร้อม กับ — บึง — บึง — เสียง บิน พก ของ
 นาย วีระ ไต่ ยง โด่ง เป็น การ ชู แด่ ทำ ดาย พร้อ น ช่ว รายน ให้ ลั่น สุด ลง
 แล้ว ทั้ง สอง ก็วิ่ง แร่ ออก ไป จาก ที่ ตา บัง ทน

“เห็น เร็ว ไฉน พวก เรา” อาย หวด ใจ ร้อง ขึ้น เมื่อ ได้ ยืน เสียง บน
 แล้ว คาง ก็ ทำ อาการ วัง กราว ประตุจ ฝูง ไก่ เกื้อน หาย ตัว ไป หมด ใน ชั่ว
 ฉริก ๒
 ฉริก ๒

นายวิระหาได้เอาใจใส่ใน การที่จะติดตามจับตัวพวกมหายาตร์
เหล่านี้ เพราะเขา มาคิดเห็น เดี่ยวว่า คงมอบ ให้เป็น ชูระของเจ้า
หน่าที่ ออกรบ หรือ ตำรวจจากรบ ค่ะ ไปได้ กว่าจะ หมด ชื่อนั้น ชื่อ แรกที่ นายวิระ
ฟัง กระทำก็ คือ ตรงเข้าไป ประครอง หึงตำ ฝ่า หน้าแข้ง ด้วย ไม้ ร้อน

“ บ๊ยะ มัน มีดเคียวแน่น ยัง กระทั่งถึง ศีรษะ เห็น จะต้อง จัดการ
ด้วย มีด แน่ ละครับ ” คนใช้ ออกความ เห็น ชน ทิ้ง ทิ้ง ลง เพียร แก้ม มีด อยู่

พูดพล่าม ไปได้ จะ คัดก็ คัด เร็ว เกอระ แต่ แก่ ต้อง ระวัง อย่า
ให้ ถูก เหนือ เจ้า หล่อน เขานะ นายวิระ กำชับ คน ใช้ ใน ขณะ ที่ ยืน มีด พัด ให้

ครับ ผม จะ พยายาม ทำ อย่าง ดี ที่ ดี เพื่อ เห็น แก่ คุณ คน
ใช้ พุด เย้า แล ยิ้ม เบ๊น นายวิระ อาย พดาง พุด ทำ เลื่องๆ แก่ ขวัญ ว่า

“ เออ นะ อย่า มัว พุด ให้ ยาว ความ ไป เลย ”

เมื่อ คัด เชือก ที่ ผูก พัน ขนากาย เจ้า หล่อน ออก ได้ เรียบ ร้อย ตาม ความ
ประสงค์ แล้ว เจ้า หล่อน ยัง คง อยู่ ใน ความ สดบ ปราศ จาก สติ สัม

ประจักษ์ นายวิระ ซึ่ง ได้รับ ความ ผูก หัก วิชา บั๊ จวบ บั๊น พยาบาท มา จาก
โรงเรียน เปน อย่าง ดี แล้ว ก็ ลง มือ กระทำ การ แก่ ขี โดย ทันที เขา ได้

ประครอง ยก ศีรษะ เจ้า หล่อน ขึ้น พาด ไว้ บน คัด จัก น้ำ ประ พรหม ตาม หน่า
แล้ว ถ่วง เอา ผ้า เช็ด เหงื่อ ผืน น้อย ซึ่ง ชุบ น้ำ อบ ไว้ หอม พุ้ง รว ที่ จมูก เจ้า

หล่อน พดาง ค่อย บรรจง ชุบ คราบ นาคา ที่ เหลือ อบ ทิ้ง ล้าง แก้ม แล ละ ออ
ง หน้าที่ จับ ตาม ใบ หน้า ซึ่ง มอบ มอม ให้ ผ่อง ใส กระ ทำ ให้ ชาย หน่ ม ค่อย

คดง ตะไค อยู่ เปน ครุ แหม เจ้า หล่อน ด้วย มาก นายวิระ เปด ัง อุทาน

ออกมา เขา ๆ วง พักตร์ ของ หล่อน เรียว เป็น รูป ไข่ขาว สด อด ปราศ จาก
 ราก คือ ต้อง ตา หล่อน หด้ม ดัน ที่ ฝีปาก อัน บาง เฉย ชนิด ๆ เป็น ที่ เข้ม ต้อง
 แก้ม เปล่ง เปรียบ ประดุจ ผล มะพร้าว เปล่ง กระจ่าง ประทีป เจ้า หล่อน ครั้น
 เสร็จ ปาน ดอก ประทุมชาติ ตั้ง อยู่ ทั้ง คู่ เสร็จ ผสม กัด เคี้ยว อ่อน กรวย
 ฟูล์ ดา เป็น มัน รัย รัย ดู ข้าง ร่อง รัย ส้ม แก่ ลักษณะ ไป ทัว ทุก ส่วน ซึ่ง
 ควร กับ ความงาม ของ สตรี เพศ อัน เป็น เหตุ ส่อ ให้ เห็น ว่า เจ้า หล่อน เป็น
 หญิงสาว ใน ตระกูล ผู้ดี แต่ คง จะ มีความ ขัดสน มาก เพราะ เครื่อง แต่ง
 กาย นอกจาก ไฉรง ที่ หล่อน นุ่ง เสื้อ เก่า ที่ หล่อน สวม แล้วยัง ไม่มีอะไร
 ออก ถึง แม้ ว่า ร่าง กาย เจ้า หล่อน จะ ไร้อาภรณ์ เครื่อง ประดับ อัน มี ค่า
 เห็น ปาน ฝุ่น ก็ ตาม มิ ได้ เป็น เหตุ ให้ ความ งาม ของ เจ้า หล่อน หย อ่อน
 คลาย ลง แม้ แค่น้อย หนึ่ง อัน ความ งาม แห่ง ขวัญ ชาติ นั้น แหะ แหะ เป็น สิ่ง
 ทางาม ซึ่ง หา ทาง พิศวง มิ ได้ ประมาณ ๑๕ นาที นาย วิระ ได้ พยายาม
 แกะ ไข จน เจ้า หล่อน ค่อย รู้สึก ตัว อบอุ่น แต่ เมื่อ เห็น ว่า ตน นอน
 ศรัย ะ พาด อยู่ บน คอก ข่าย หนู มี ผู้ แปลก หน้า เช่น นก กัด ฟัน ริม ตัก ขน นุ่ง
 อย่าง งง ๆ
 “ หล่อน รัย ตก ขน ทำ ไม่ ละ จะ ยัง ไม่ ค่อย สบาย ก็ เข็น นอน ก่อน
 เกะ นาย วิระ รัย พัด คัด ตะกุด ตะกุด
 “ ไม่ เป็นไร ตก ค่ะ ดิฉัน ค่อย ยั้ง ชั่ว แล้วย เจ้า หล่อน คอบ เป็น
 ภาษา มลายู ภิรยา ท่าทาง ของ เจ้า หล่อน จะ เห็น ได้ ว่า ความ งาม ความ กลัว
 แด อาย มาก

“หุดอน อย่าถกดิฉัน เลยดิฉันเป็นคน ที่ไล่คนบ้าไป และช่วย
หุดอน ให้พ้น จาก การ ถดถอย ดิฉัน น่า รัก หุดอน ค่ะ” นายวิระ
ปลดอบ เขาใจและกล่าว เป็น เสียง แหวน้ำ

เมื่อ นาย แก้ว คน ไร่ ได้นำ น้ำ มา ให้หุดอน ดื่มน้ำ เจ้าหุดอน มิได้
ปฏิเสธ รับ มา ดื่มน้ำ โดยกระหาย พลัง แล้ว หุดอน ก็ พูด แต่ง ความ ชอบ
คุณ ว่า “คุณ ภรรยา แก่ ดิฉัน มาก ดิฉัน ไม่ ทราบ ว่า จะ ชอบ พระคุณ
อย่างไร จึง จะ เพียงพอ ได้” ชีวิต ของ ดิฉัน ถ้า ไม่ ได้ คุณ ช่วย แล้ว จะ เป็น
อย่างไร ก็ คาด ไม่ ถู”

“หุดอน ไม่ ต้อง ถก ถึง การ บุญคุณ ของ จ้ะ ดิฉัน เป็น คน ไทย คน
หนึ่ง ซึ่ง รู้ จัก ว่า การ ช่วย เหลือ เพื่อน มนุษย์ ใน เวลา มี เหตุ จา เปน ย่อม
เป็น นาคี ของ ดิฉัน ถ้า หุดอน ไม่ รังเกียจ ที่ จะ ทราบ ชื่อ ของ ดิฉัน ชื่อ
วิระ นายวิระ จิตร์ ประเสริฐ นั้น คน นั้น ชื่อ นาย แก้ว คน ไร่ สนิท ของ ดิฉัน”
นาย วิระ กล่าว คา แหวน้ำ เจ้าหุดอน ๆ หัน มาย มก กับ คน ไร่ อย่าง อ่อนหวาน
เห็น ได้ ว่า มีความ ชอบ คุณ ที่ สุด

ดิฉัน ชื่อ นารบ ชัด นารบ ค่ะ เจ้าหุดอน บอก ชื่อ ของ เจ้าหุดอน
บาง และ กล่าว ต่อ ไป ว่า “ดิฉัน จะ รัก กนิ นาม ของ คุณ ไว้ ใน ดวง
จิตร์ แต่ ชอบ พระ คุณ อยู่ เสมอ มี ถม เลย ว่า ดิฉัน รอด ชีวิต ได้ เพราะ คุณ
และ คน ไร่ ของ ดิฉัน” พูด พดว เจ้าหุดอน ชาย หาง ตา อัน คม มา ทาง นาย
วิระ แล้ว ยม ให้ เห็น ไร ฟัน อัน เรียบ แด ขาว สดอาด ของ เจ้าหุดอน ขณะ
นั้น หน้า ของ หุดอน กลับ ผ่อง ใส ดี แก้ม แดง เรอ ๆ ประจุ ดอก กุหลาบ

กระทำให้นายวิระชายหนุ่มรู้สึก ว่าความ เด่นหาได้ แต้นเข้า เดียดแทงใน
ดวงจิตของเขาอย่างสุดขั้ว แลวรณเป็นครั้งแรกที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา

“นี่ บ้าน ของ หล่อน อยู่ ไกล ไหม จ๊ะ ?” นายวิระ พุด เมื่อ ชุ่ม สด
อารมณ์เป็น ประคิแต่

“ไม่ ไกล ไก่ ดอก ค่ะ เดิน คด ไป ทางนี้ ดัง ประเดยวกดัง ค่ะ”

“เหตุผล อย่างไร หล่อน ถึง ถูก คน บ้า จม มา ถึง ที่นี้ จ๊ะ ?” ถ้า
ไม่ เป็น การ ชัด ช้อง ไบรด์ เจ้าเรื่อง ให้ฉัน พัง ดัง เด่น น้อย ได้ ไหม จ๊ะ”

“ไม่ ชัด ช้อง เลย ค่ะ ดิฉัน ยินดี จะ เอา ให้ คุณ ทราบ” เจ้า หล่อน
พูด แล้ว ก็ คง คน บรรยาย ค่ะ ไป ว่า

“วัน ราว ๓๓ นาฬิกา ก่อนเที่ยง ดิฉัน คนเดียว ออก มา เก็บ ผัก ที่ ไร่
ข้าง บ้าน กำลัง ก้ม เก็บ ผัก เผลอ อยู่ มี พวก คน บ้า ประมาณ ๓๐ คน
กร กัน เข้า จับ คัด ดิฉัน มีด มีด ออก ปาก จม ร้อง ไม่ ออก แล้ว ก็ หาม พา มา
ที่นี่ มัน ทรมาณ ดิฉัน เพื่อ จะ ให้ บอก ที่ ซ่อน แขน ที่ ผัง ทพย ของ บิดา
ดิฉัน แก่มั่น พวก คน บ้า เหล่า นั้น จะ อยู่ ที่ ไหน และ ร้อง เกี่ยว กับ
การ ซ่อน ทพย อย่างไร ก็ ไม่ ทราบ แหม, ใจ คอ มัน ข้าง โหด ร้าย น่า
กลัว ที่ สุด และ ถ้า คุณ ไม่ พระ เณ มา พบ และ ช่วย เหลือ ที่นั้ แล้ว ดิฉัน
คง คง แก่ อันตราย แน่ ๆ เเดียว”

“ดิฉัน จะต้อง กราบ ลา คุณ กลับ ไป บ้าน ก่อน ละ ค่ะ ท่าน บิดา คง
จะ คอย เพราะ ท่าน ไม่ ทราบ เหตุ ร้าย ที่ เกิด แก่ ดิฉัน เเดียว”

“แล้ว หล่อน จะ อนุญาต ให้ฉัน ไป ส่ง แด่ รุ จ กับ บิดา หล่อน
ได้ บ้าง ไหม จ๊ะ” นาย วิระ พุด อย่าง รู้สึก เดียด ดาย ที่ หล่อน จะ จาก ไป เสีย

“จะเป็น การ ถำบาก และ รบ กวน คุณ เกินไป กรรมังคะ” ถ้าคุณ
เต็มใจ ดิฉัน ก็ มีความ ยินดี ชอบ พระคุณ มาก เชียวค่ะ” เจ้า หล่อนตอบ
โดย อាកาริซึม

“ขอโทษ แม่นاربี้ จ๊ะ โปรด ให้ฉัน ช่วย พะยุง หล่อน ไป เอะ”
นายวีระ กदार คำเรียก ชื่อ หล่อน ออก เป็นครั้งแรกพร้อม กับ คงท้าวจะช่วย
เหลือ อย่าง เต็มใจ

“ขอบ พระคุณ ค่ะ อย่าให้ เป็น การ รบ กวน คุณ อีกเลย” เจ้า
หล่อน โบก มือ ห้าม แล้ว ทรง กาย ชน ยืน ครั้น แล้ว ทิ้ง ด้าม ก้ออก เค้น
ตัด ดิฉัน เข้า สู่ ทาง โดยเจ้า หล่อน เป็น มรรค เหตุ

ใน ระหว่าง ที่ กำลัง เดิน มา สู่ บ้าน เจ้า หล่อน ๆ ได้ แสดง ความ สนธิ
สนม ว่า เริง ตาม วิสัย หญิง รุนส้าว ฝ่าย นายวีระ เจ้า ก้อใจ ได้ เจ้า หล่อน
เต็มที จน ทำให้ นายแก้ว คน ใช้ ด้ ฎ ภาด ทั พ้อ ใจ ยิ้ม เมิน และ เดิน ทอด คนอง
ซา ๆ เพื่อให้ เวลา อัน รื่นรมย์ ของ หนุ่ม ส้าว เป็น ไป อย่าง เรียบราบ ที่ สุด
นางสาว นاربี้ เจ้า หล่อน ได้ แกล้ง ประวัติ ของ เจ้า หล่อน ให้ ชาย หนุ่ม ซึ่ง
เดิน เกล้า เคียง คู่ ไป กับ เจ้า หล่อน พัง มี ปริยาย ดัง นั้น

บิดา ของ เจ้า หล่อน ชื่อว่า มุอำมุด บาตั้นา มารดา ชื่อ ชีตี่ ชารบิ
ซึ่ง ถึง แก่ กรรม ไป เสีย ตั้งแต่ เจ้า หล่อน ยัง น้อย ๆ บิดา ของ เจ้า หล่อน
จึง ได้ พา เจ้า หล่อน มา ตั้ง บ้าน เรือน อยู่ ใน บ้ำ โดย ดัน โดษ ต่อ มา ก็
ป่วย เป็น โรค อ่ามะ พาด เดิน ไป ไหน ไม่ ได้ ได้ อาศัย ชาย ที่ อยู่ ร่วม เรือน
คน หนึ่ง ชื่อ “บาเค” เป็น กำดัง หา เลี้ยงชีพ กัน มา อย่าง แร้น แค้น มาก

และเมื่อ ๕—๖ เจดามัน บิดได้ มอบ กระดาษให้ แก่ห่อน แผ่นหนึ่งบอก
 ว่าเป็นแผนที่ ๆ ซ่อนทรัพย์สมบัติ เจ้าห่อนได้ เก็บไว้ในที่มืดซิดหา
 มีผู้ใดทราบไม่ แต่เหตุใด คนบ้า จึง สอดรู้ สอดเห็น ถึง แก่พยายาม
 คอยจับตัวเจ้าห่อน ๆ ก็ แปล ไม่ ออก และ อ้าย หัวหน้า ผู้ร้าย เจ้า
 ห่อน ก็จำมัน ไม่ สู้ ถนัด เพราะ มัน ปลอม ตัว วง ทำทางได้ สนิทมาก ใน
 ขณะ ที่ หนุ่ม สาว คูยกันเพลิน ก็พอดี มา ถึงบ้าน แห่งหนึ่ง

“ถึงแล้วละ ที่นี้ บ้าน ของ ดิฉัน เขียวซิดะ โอ้ย บ้าน คน จน เป็น
 อย่าง นแหละละ” เจ้าห่อน กล่าวคำเชิญ ด้วย อาการเศร้า ๆ ในฐานะ
 ของ คน แล้ว นำชาย ทั้ง สอง ขึ้น ไป นั่ง บนเรือน ด้วยกริยาต้อนรับ อันดี

บ้าน ของ มุฮำหมัด บาดนา ผู้ เป็น บิดา ห่อน ปลุกเป็นเรือน บ้า
 หลั่ง ความง ด้วย จาก รังรัง พน กับ ด้วย ฟากฝาไม้ ขัดแตะ มี ห้อง นอน
 และ ห้อง รับประทานอาหาร สดมควร ทั้ง มี ครัวไฟ และชานไม้ ไม้ทั้ง ๆ ถ้า
 เดิน กลาง ที่ ห้อง รับประทานอาหาร สำหรับเป็นห้อง นอน ของ ชายชรา บาเค ด้วย
 บน เรือน แต่บริเวณ บ้าน ทั่วไป ก็เก็บกวาด แล้ว ถาง ล้างตามาก จนทำ
 ให้นาย วิระ นึกชม ความ ขยัน ของเจ้า ของบ้าน อยู่ ในใจ

“พ่อจ๋า, พ่อจ๋า, พ่อกำลังนอนอยู่ หรือจะ พ่อ ถูก มาถึงแล้ว,
 เปิดประตูเถอะจ้ะ” เจ้าห่อน ยืนเรียกที่หน้า ห้องนอน

ทันใดนั้น ประตูห้อง ก็เปิดออก มีชายชาติ มลายู ผู้หนึ่ง อายุ ประ
 มານ ๕๐ เศษ ผม และ หนวด หงอก เป็น สีขาว ดวง ตา แจ่มใส แก้วหน้า
 เป็นคน ใจดี แต่เคย มีความ สัมบูรณ์ มาแล้ว แต่เป็นโรคที่ทำให้เท้า

พิการ เดินไม่ได้ ค่อย ๆ กระดก ตัว มา เบียด ประตูคั่น รับ บุตรสาว พอ
เห็น หน้า เจ้าหล่อน แก่ กร้องขึ้นอย่าง โด่งใจว่า "นารบ! ลูกรักของพ่อ เจ้า
หายหน้า ไปไหน นานนัก เจ้าถูกเขย พ่อเป็น หัวง จะ ไป ตาม ก็ไม่ได้ ไ้
กรรมของพ่อ" ชาย บิดา พูดอย่าง ตะหอย

พอ คำพูด ของ ชาย ขว้างบ ประโยคตง เจ้าหล่อน ก็ถูกเข้า ลงข้าง ๆ
บิดา น้ำตา ไหล ลง พราก ๆ พดาง เต่า เหตุผล ให้บิดา พัง ด้วย กระแส เสียง
อัน ดั้น เครือ แด หวาด กตัญญู อย่างยิ่ง ว่า "ฉันกำลัง เก็บผัก อยู่ในไร่ มี
พวกผู้ร้าย คน บ้าประมาณ ๓๐ คน มัน จับฉัน มัด พาไป กดางบ้าน มัน ชู ให้
บอก ที่ซ่อน แผลที่ และ เอาไฟ มา ร่ม จน ฉัน ตบไป พอ ฟัน ขึ้น ก็ เห็น

คน มาช่วยได้ นั่นแหละ จะ คน หนึ่ง อยู่ หนึ่ง คน หนึ่งแหละ" เจ้าหล่อน ช
ตัญญู นาย วิระ ให้บิดา รู้จัก แล้ว ก็ ชบ หน้า ลง บนตัก บิดา อย่าง ระทระทวย
“เอะ ผู้ร้าย” ตา แก่ กร้อง ขึ้น และ ทำ อาการ ตกใจ จน ตา เหลือง

แล้ว แก่ ค่อย ได้ สติ จึง พูด ปล่อย บุตรสาว ด้วยความ สงัดว่า “นี่แหละ
ถูก ๆ ไม่ต้อง จิตก พ่อ คิด ว่า มัน คง ไม่ มา รบ กวน อีก หรือ เจ้าขา เ
มัน ยัง อยู่ ทั่วคน นี่มัน หาย ไป ไหนหนอ? แก่ พูด มา ได้ เพียง นึก หัน หน้า
มา จ้อง มอง คุณาย วิระ กับ คน ไข้ เข้ม จน ตา ไม่ กระพริบ แล รู้ ได้ทันที ว่า
คน ทั้ง สอง นี้ ไม่ใช่ ชน มลายู แก่ จึง ชั่ง กะ ตาย พูด ขึ้น ว่า “เชย เชย มา
นั่งบน เลื่อ ชั่วครู่” สม มีความ ชอบ ใจ ที่คน ได้ ช่วย เลื่อ นารบ บุตร
ของ สม” พอ พูด แล้ว ก็ เอา มือ เลื่อน เข็ม หนา มา ตรง หน้า นาย วิระ

“พอตุง ไม่ต้องถือว่าเฟนบุญคุณอะไร มากมายนักหรอก เพราะ
ธรรมเนียม ของ ฉันทน์ นิยมกัน ว่า ความ ช่วยเหลือ ผู้ ตกทุกข์ ได้ยาก แต่
มีเหตุอัน ตราย เป็น ที่น่าพึง กระทำ” นายวิระ กล่าวอย่างจริงใจ

“อย่าว่า เช่น นั้น ซิคครับ มัน ไม่ใช่ การ เด็กน้อย พลัดทำกถึงชีวิต
ผมต้อง ถือว่า คุณมี พระคุณแก่ผม แล่นับ อย่างสูง ทั้งผมขอรับ ประทาน
โทษ ที่ ขอถาม ว่า คุณมีนาม ว่า อย่างไรครับ ?

“คุณชื่อ วิระ — วิระ จิตรประเสริฐ”

“บิดา ะครับ”

“บิดา ชื่อ พระยาอุดมทรัพย์สิน”

“เดิม อยู่ ที่ไหน ไม่ทราบครับ”

“บ้าน ฉันทน์ อยู่ บิดา ท่าน ะ”

“อ้อ เห็น จะพึง มา เบดง เร็ว ๆ นี้ ะครับ และ คุณพัก บ้าน ไคร
ไม่ ทราบ

“จะ ฉันทน์ พึง มา ได้ ดัง อาทิดัย กว่ แต่ พัก อยู่ ที่ บ้าน เพื่อน ริม บ้าน
ก้านัน”

“ผม ชื่อ อะไร คุณ คง ทราบ จาก บุตรีสาว ของผม แล้ว”

“จะ, หล่อน บอก ให้ ฉันทน์ ทราบ แล้ว”

เมื่อ การ สันทนา ได้ ดำเนิน มาถึง เพียงนี้ ก็ปรากฏว่านางสาวฉันทน์
ซึ่งสาวฉันทน์ อยู่กับ การ บำรุงรูป ของ เจ้า หล่อน มีอาบนํ้าเปื้อนเครื่องแต่ง
กาย ใหม่ ซึ่ง ไม่ สู้ แปลก กับ ดำริบ ก่อน นี้ ะผิดแปลก ไป บางอย่าง

กคอกเจ้าหัดสอนเถาผมใหม่ ผดหนานวดเรือๆ พองาม กระทำให้ยว
 ยวน ชวน ชม และ ชูราศรีของเจ้าหัดสอน นอกห่านอยไม่ แดเจ้าหัดสอน
 ก็คอยๆ ยอมกาย ลงนั่งข้าง บิดาเจ้าหัดสอน นวนๆ เจ้าหัดสอน ก็เหลือบ
 ชม้าย หาง ตามา ประสัสมตา นายวิระ ตาค้อตาได้ ประสัสมกัน อย่าง ซึ่ง
 กระทำให้ นายวิระแทบประหนึ่งต้องถูกเจ้าหัดสอนตักตวงจิตร์ โอ้ นารับ
 เอ๋ย เจ้าหัดสอนรู้หรือไม่ว่า รูปสมบัติ รูปอันอันอัน สละ โอด สะของ
 เจ้าหัดสอน ประ กอบ กับคุณ สมบัติ คุณความดีที่หัดสอน รู้จักรักษามรรยาท
 แด อ่อน น้อม ถ่อม ตัว ไม่เย่อหยิ่ง ไม่ติด จริต ตลอดจน วาจา ก็สุภาพไม่หยาม
 คาย ถึงว่า จะขัด ดันยากไว้ ทรัพย์ สมบัติก็ตาม แต่ความดี ความงาม
 ของ เจ้าหัดสอน มีประกาย ฉาย แสง สว่าง ให้จับตา จับใจนายวิระชายหนุ่ม
 ไว้ อย่าง แน่นแน่น กล่าวคือ ความรัก — ความรัก อัน สุจริต ซึ่งเขายัง มิ
 ได้ยก กรรมสิทธิ์ ให้แก่หญิงสาว ไตๆ เอย

“อ้าย ผู้ร้าย รายนั้ มั่นหวัง จะ คิด ตัด กำดั่ง ผม แดบุตร สาวของผม
 ให้ ตม จม เพราะ มั่น เห็น ว่า ผม เป็น คน พิการ มั่นจึง อึกเหินนัก ถ้า
 ผม ตั้ๆ อยั้ แด่มั่น คง ได้ เห็น ผม อ้อ ” ชาย พิการ ค่ำราม แดผดด้วย
 ความ โกรธ แคน

จริง มั่น กตาทาญมาก แต่ ถ้า ผม จะ อนุญาต ให้ ผม ช่วยเหลือ
 อะไร ดัน ยินดี ทุกเมื่อ นายวิระ พุดด้วย ความ ตังใจ จริง

ขอบใจ ครับ ผม จะ ไม่ รบ กวน คุณอีก เอย เพราะ เท่า ที่ ทำ มา
 แดวก ก็ นับ ว่า พระเดช พระคุณแก่ผม แด นารับพอแล้ว ตาเฒ่า รับคิด คำน

โดยเหตุที่แก ไม่พอใจกับความ ช่วยเหลือ หรือ ทำการ ติดต่อกับคนนอก
ศาสนา ของแก เช่น นายวิระ ทง แก ไม่อยาก จะให้มา ยุ่มยาม ใน บ้านของ
แก ต่อ ไปด้วย แก จึงรีบ ปฏิเสธเสีย ซึ่งกระทำให้นายวิระ ไม่ใคร่พอ
ใจ ต่อคำพูด ของ แกนัก

ธรรมชาติ คน ฆราวาส ย่อม มีแนว ประจักษ์ ด้ว ยู่ เพียงใด ไม่ จักเป็นดัง
กล่าว เพราะ จะ เห็น ได้ว่า นางสาวนารับ ก็เป็น หญิงสาว ที่ฉลาด คม แวด
ดี คนหนึ่งซึ่ง เข้าใจจับ นิสัย วั ความ หมายของ บิดาว่า จะ ตัดการ สัมคม
ระหว่าง เจ้าหล่อน กับ นายวิระ ถ้า หล่อน ไม่ คัดค้าน ยอมเอออวยเห็น
ดีไป ตาม บิดา ผู้ ครอง ครัด ต่อ ศาสนา แล้ว ไหนเลย เจ้าหล่อน กับ นายวิระ
จะได้ เห็น หน้า กันอีก คราวนี้ ความ เสียหาย จะ บังเกิด แก่ เจ้าหล่อน ถาน
เป็นคน ใจดำ กระทำ ให้ นายวิระ ผู้ หวังดี ต่อ หล่อน มาแล้ว มีความ
โทมนัส เห็นใจ เจ้าหล่อน ได้ ฉะนั้น เจ้าหล่อน จึงรีบ แย้ง คำ พูดของ บิดา
เป็นเชิง ออก ความ เห็นว่า “พ่อจำ เหตุที่ เกิดขึ้นนี้ เป็น การ สำคัญ ควร
จะให้ คุณวิระ ช่วย ช่วย เพราะ ถูกคิด ว่า ดัง อย่างไร ผู้ ร้าย มัน ก็ คง มา รัง ความ
รบกวน เรา อีก เป็น แน่ แด เรา ก็ อยู่ กัน แต่ เพียง ๒ - ๓ คน เท่านั้น พ่อจำ
เจ้าหล่อน พูด แล้ว ก็ ทำมารยา เป็นที่ วิดุก วิจารณ์ ต่าง ๆ เท่าที่จะ ระวัง ให้
บิดา ของ เจ้าหล่อน มอง เห็นจริง พลอย ใจ เต็ม ตก หดุม พราง ของ เจ้าหล่อน
ทันที กล่าว คือ แกพูด เปเรย ๆ ขึ้นว่า “ถ้า เหตุการณ์ อันใด เกิดขึ้น
แล้ว จะ บอก แด ย่อม ให้ นาย วิระ ช่วยเหลือ หรือ ถ้า เวลา ดัง อย่าง จะ มา
เที่ยว ที่ บ้าน แก บางที ได้” ดังนี้ จึง เป็น อัน ความ สัมพันธ มิตร ของ คู่ หนุ่ม

สาวทั้งสอง ซึ่ง กำลัง จะ ถูก ทำลาย อยู่ รวม มระวอน นคน ดับไป ได้ โดย
 ตัวดีภาพ อีก คนหนึ่ง ซึ่ง อาศรัย นาหนัก คำ ออดอ้อน ของ นาง สาว
 นารบ ด้ตร ผู้บุชา นาย วีระ เพียง ดาว ประจำ ชัพ ของ เจ้าหล่อน หรือ
 จะ กล่าว ให้ ชัด ก็ รวม ความว่า ความ แกล้ว กล้า สามารถ ความ พาก พม
 งดงาม ส้ม เปน บุรุษ ซึ่งมี นามว่า “วีระ” นั้น แลละ เปน อุปาทาน
 ยิ่ง เจตสิก ของ เจ้า หล่อน ให้ แฉ่น ไป ด้วย ก็ จิตต์ บังเกิด กระเด็น บ้น บ่วน
 จน ถึง แก่ บาง ขณะ ที่ นั่ง สันทนา กัน เจ้าหล่อน ต้มคิด ว่า นาย วีระ เปน
 ไทย คน เปน นางสาว มลายู ซึ่ง จะ รวม ความรัก เปน อัน เดียว กัน มิได้
 โดย ข้อ นิติ แห่ง ศาสนา ต้ม ดำรง จริต กิริยา ที่ หญิงสาว มลายู จะต้อง
 ประพฤติ ต่อ ชาย ต่างชาติ เช่น การ คลุม หน้า เปนต้น ตามที่ ถือ ว่า
 เปน การ บาป ข้อหนึ่ง ของ ผู้ต่าง ชาติ

“อ้อ, โน่น ยัง ไง ตะจ๊ะ บาเค มา แล้ว” นารบ เจ้าหล่อน บอก
 บิดา เพระ เวลานี้ ชาย บาเค ซึ่ง หาย หน้า ไป ตั้งแต่ เข้า นั้น ค้อย ๆ
 เดิน โดดง กาย มา จะ เข้า ประตู บ้าน อยู่ แล้ว

“ชอบ กต จริง ๆ เจ้า บาเค หมู่นี้ ดู ทำ หาง เห็น กับ พอมาก ไม่
 รู้ ว่า มัน มี เรื่อง อะไร” ชาย เจ้ามาน ค้อย กระซิบ บอก บุตรสาว

ชาย มลายู ที่ ชื่อ บาเค. คนนี้ บิดา มารดา จะ ชื่อ เรียง เรียงไร ไม่มี
 ใคร เอาใจ ใส่ นัก ได้ เข้ามา อาศรัย ฝากเนื้อ ฝากตัว อยู่ กับ มุฮัมหมัด
 บาดินา ชาย พิการ เปน เวลานั้น แล้ว ส่วน อายุ อานาม ของ บาเค เวลานั้น
 ก็ เกือบ จะ เขี้ยวบ เรือน ๔- รูปร่าง ดำดิน แข็งแรง เคาหน้า แดงดงว่า

เป็นคนใจเหี้ยมโหด คิดจะไว้ โตวางท่าข่ม แต่หน้าใจโอหัง อยู่ในที่ ถอมมืดบอด (คล้ายดำบ) ปลดปล่อยหมดคน ชาวเป็นมันไปตาม เคนตรงชนบนใดมา ทำหน้าเหี้ยและฉวยมียกมือขึ้น หน้าผากพร้อมกับคำพูดว่า “ตะเบะตะเวน (คำนับคน) ด้วยกิริยาที่ทำอย่างเสียไม่ได้ นายจระมีได้พูดว่ากระไร เป็นแต่พยกหน้ารับอย่างสุภาพบรุษ แล้วบอกให้ตักเตียงเข้าไปถึงที่นอนของเขา ทำเป็นที่ไม่เอาใจใส่ต่อใครทั้งหมด ครั้นแล้วตาเฒ่าบาดินาจึงเอ่ยคำปราศรัยว่า “ไปไหนมาล่ะบาเค?”

“ไปไร่มาล่ะซี แทม! นกมันชุมพลัดลงกินข้าวทั้งฝูงๆ ได้เลยเกือบซีก” บาเคพูดอย่างตามปรกคิมชก คลั่ง บุหรี่ไปจากตัว จุกขึ้นดวบ

“ฉนั้น นารับไปเก็บผักที่ไร่เก่า พวกคนบ้าจับไป ดีแต่คุณจิระนั้นกับคนใช้ช่วยกันชนาบมันเสียทัน โหมก็แย่เชียว” ตาแก่พูดพร้อมกับอาการโบกมือทำตาปะหัดับ ปะเหิดออกหันไปทางบาเค

“ฮะ—ฮะ มันเกินไบนักกระมัง ผู้ร้ายที่ไหนมันจะกล้ามาจับกลางวันแดกๆ” บาเคแค้นทำเป็นหัวเราะแสร้งพูด ทั้งทำท่าเป็นสงสัยหรือไม่เชื่อก็ตายๆ

“คุณไม่เป็นคนโกหกต่อพ่อของคุณหรอกบาเค เมื่อแก่ไม่เชื่อคุณก็ไม่อ่อนน้อมให้แก่เชียว เจ้าหัดนอนพูดสับแต่ฉันมองค้อนด้วยความโกรธ เพราะเจ้าหัดนอนถือว่า บาเค ดูหมิ่นเจ้าหัดนอนโดยตรง.

“ขอจงเชื่อเถระว่า ตามที่ เจ้าหล่อนเหล่านั้นเป็นจริง ทุกประการ
ฉัน ขาจ ลำบาก เป็นพยานได้ ทั้งสองคน” นาย วิระ เห็นเจ้าหล่อน ฉัน
เจ้า บาเค ก็ พดอย ฉัน ตาม จึง แต่งคำ ยืนยัน อย่าง ฉะฉาน เป็นเหตุ
ให้เจ้า บาเค รู้สึก รับ เปลี่ยน ภิรยา ทำ เป็น พดอย ตก ใจ เห็น จริง เห็น จัง
ด้วย ทนที่

“ขอโทษเถระ นารับ และคุณ วิระ ด้วย ผม พุด ล้อ เล่นหรรษา เหา
เถระนา ผู้ร้าย พวกนี้ ผม จะต้อง สืบให้ ได้ ตัวใน ๒-๓ วันนี้แหละ”
บาเค ทำ ท่า ซ้ำ ซ้ำ อย่าง เขา กร อ่าง งาน แล้ว ค่อย ไป หา มี ใคร ก่อ กว
ถึง อีก ไม่

“กตัญญู ทน หรือเร” นาย วิระ หัน มา ถาม คน ไข้ เป็น ท หาว
“ตามใจเถระ ครับ กตัญญู ก็ ดี เดียว จะ คำ” นายแก้วคน ไข้ พุด

“ฉัน มา นั่ง คุย อยู่ นาน พอ แล้ว ฉัน จะ ตา ก่อน ตะ นะ จ๊ะ นารับ
พอ ดัง คุย ฉัน ตา ก่อน ตะ” นาย วิระ พุด และ ไข้ ล้าย ตา ประกอบ ว่า ม
ฮาดัย ฮา วรณ

“คุณ จะ ไป ตะ ริ คะ” เจ้าหล่อน สะ อ่อน มอง สืบ ตา ซ้าย เป็น เซิง
ฮาดัย ตอบ

“จ๊ะ, ว่าง ๆ ฟรุ้งนี้ ฉัน จะ มา เยี่ยมใหม่”

“ยินดี มาก ค่ะ และ หวัง ว่า จะ ได้ รับ อภัย ใน การ ที่ รับ ร้อง คุณ
ฉัน บก พร้อง มาก” เจ้าหล่อน อ้อย อึ้ง คม ค็อน

“ดี แล้ว, นารับ จ๋า ฉัน เสีย อีก ที่ ควร จะ ขอโทษ หล่อน ใน การ ที่
รับ ภวน” นาย วิระ ขอ เหาะ ตอบ ครั้น แล้ว จึง เค็ด่อน ที่ ลง ไป ถึง พ้น

ดินหน้าบ้านใดเรือน นายวิระได้หันหน้ามาให้ ตาต่อตา ประสาน
กันเป็น การฝาก อาศัย ครั้ง สุดท้าย อีก ครั้งหนึ่ง ซึ่ง กระทำให้ นางสาว
นารัมภ์ แทบ จะ ชุ่ม จริตได้ ไม่ ไคร่ อยู่ ทั้ง กำถั่ง ที่ บิดา นั่ง อยู่ ด้วย
กระนั้น ยัง ถ้า ๆ จะ ไคร่ ร้อง เหยี่ยว ให้ นาย วิระ กัดบับ มาอีก นับ ครั้ง แทบ
ไม่ ถ้วน เฝ้า มอง ตาม จน สุด สายตา และ ดับ ตัว ไป

“นี่ เนอะ ตุ๊ก รัก ของ พ่อ” ชาย ผู้ บิดา ตั้ง คำ ประวราภ ชื่น เมื่อ อยู่
กัน ตาม ลำพัง “พ่อ จะ ขอ เตือน สติ เจ้า ลูก หน่อย ว่า ต่อ ไป เจ้าอย่า
ไป โยคี สนิท สนม กับ ชาย นอก คำ สำนาค นี มาก นะ ฆราวาส ของ
พ่อ ข้าง ไม่ ชอบ มัน เลย นี่ พ่อ จนใจ ที่ มัน ทำ คุณ ชื่น แก่ เจ้า และ
เป็น เหตุ ให้ พ่อ ต้อง ผัน ใจ รับ รอง มิ ชื่น บ้าน ไต บ้าน ของ เรา พ่อ ก็ ไม่
ให้ มัน เหยียบ”

“จริง, จริง จน ไม่ มี อะไร จะ จริง กว่า นี้” บาเค เห็น ได้ ที่ รับ
สวด บ้าน เรา ชาว คำ สำนาค สดตาม เป็น ที่ บริสุทธิ์ ไม่ ควร ให้ พวก
คน ไทย มา ยุ่ง เลย ผู้ ร้าย ถึง จะ ถึง ๕๐ คน ก็ ไม่ ต้อง วิดก ฉนั้น คน
เดียว ก็ รับ ได้ และ พระ อาหดำ เจ้า ต้อง ค้ม ครอง เรา บาเค พยายาม
อด ฝืน

“ถูก แล้ว, บาเค พุด ถูก พระ เจ้า ต้อง ช่วย เรา เต็ม ค่ะ” ชาย ชาว
ยอม เชื่อ สนิท เมื่อ ได้ ยิน คำ พุด ออก นาม พระ เจ้า

“คุณ วิระ เธอ เป็น คน ต่าง คำ สำนาค กับ เรา ก็ จริง” นารัมภ์ คำน
“เธอ เรียบ ร้อย, อ่อน โยน, กตัญญู เป็น ผู้ ที่ มี น้ำ ใจ กรุณา แก่ คน

ทวไป ทุก ๆ ศาสนาไม่เลือกชั้น เลือกบุคคล ดูแต่เราเถอะพ่อ เธอ
ไม่ดูถูกว่าคนยากคนจน ออกคำช่วย อย่างเอาชีวิตเข้าแลกเห็นไหม?
และการถือศาสนาไม่เหมือนกัน นั่น เห็นว่าไม่เป็นสิ่งที่แปลกเลย
นั่นจึงตรงดูว่า ถ้าสำหรับคุณ วิระ เรา คบค้า สماعกับเธอ คงไม่เปน
การเสียหาย จริงไหมจ๊ะพ่อ”

“มันก็จริงหรอก” ชาย บิดา ตอบ กระเดียดไป ตาม ความ เห็น
บุตรสาว ๆ ของ แก คนนี้ แก รัก อย่าง หักแก้ว หักแหวน และ ตามใจ มา
ตั้งแต่เด็กแต่น้อย เพื่อจะมีให้เป็นการ ขัดคอ แก จึง พุด คัด้อย ตาม
ตอบไปว่า “ถ้า ดู เห็นว่า เขา เปน คนดี อย่าง เจ้า พุด เรา ก็ ไม่ ควร
จะ ระวัง เกย เกิด ยศ ชัง เขา ให้ มาก นะ แต่ หัวใจ ของ พ่อ มัน ก็ ยัง ไม่ ยอม
คบ กับ เขา อยู่ เอง เอะ เอะ หยุด พุด เรื่อง พันธ์ เลี้ยง ที่ ไป หุง
หา ชาว ก็น เอะ พ่อ รู้สึก หิว แล้ว”

การ เดินทาง ของ นาย วิระ พอ พ้น ประตู รั้ว บ้าน ของ นางสาว นารม
มา แล้ว แม้ว่า ทางเดิน จะ เรียบ รวบ ปราศ จาก ดุ่ม ดอน หักคอ ใด ๆ
ก็ตาม แต่ ก็ ไม่ ทำให้ นาย วิระ พ้น จาก การ สดุด สดุ้ง และ มัก เ
เชื่อน เข้า ไป ใน ที่ ซึ่ง ไม่ ไร ทาง ก็ หาดาย หนี ก็ วิชา อาการ ไม่ ดี ต่าง กับ
คน ที่ มี สติ ด้อย นะ ทั้ง นี้ เนื่องจาก ใน ตอน จิตต์ นั้น มี วน ผัน ถึง แก้ว ภาพ
นางสาว นารม ผู้ ยอด สดุด อยู่ ยิ่ง คิด ก็ ยิ่ง รู้สึก รส แห่ง การ สดุด
เมื่อ ตอน ก่า ตั้ง ครอบ กอด เจ้า หล่อน ได้ แหม กับ ออก และ คำ พุด ต่าง ๆ
ของ เจ้า หล่อน ก็ ยัง แฉ่ว อยู่ ใน โสต จน ทำให้ เผลอ สติ เดิน ประดา

ในร่างกายทุกส่วน ดูซัดซา ซวน จะให้เดิน กลับ หลัง อยู่ ว่างไป หาก
ทว่า นายแก้วคนไ้ยัง คง มี สติ บริบูรณ์ อยู่ หนึ่ง หนึ่ง คอยพยายาม
พูด บรรดา ประโคม เอา ออก เอาใจ ต่าง ๆ จึง ทำให้การ เดิน ทางก้าว
หน้า ไป เป็น ลำดับ อันว่า ความงาม ของ สตรี ย่อม มี ฤทธิเดช วรรต
ดวงจิตต์ ซายหนุ่ม ให้พิศวง งง งวย เห็น ปาน ฉนั้น เจียว หนอ ?

“ แก้ว, นางสาว นารับ, เจ้าหล่อน สวย มาก อยู่ นะ นาย วิระ
พูดเสียง เครือ ๆ ขึ้น ทั้ง ก่ำตั้ง เดิน เอื่อย ๆ
ครบ, ถ้า จะ ดู กน ทาง รูป ตะก เจียวหล่อน เรียม และ เก พอ ไซ้
แต่ เครื่อง แต่งตัว ยิง มอชอ ปุ ประ นก ดู ไม่ ส้ม กน เลย เห็น ทำจะ จน
กรอบ แก้ว เต็ม ที่ นายแก้ว พูด ตาม ความเห็น และ คาด คเน ของคน

“ เครื่อง แต่งตัว ไม่ สู้ ตำบฏี หรอก, แก้ว, หญิง จะ งาม แทก ที่
รูปร่าง สละสลวย เสียงไฟเวระ มรยาท อ่อน โยน ละมุน ละม่อม ต่าง หาก
ความ จนนั้ เป็น ของ ขรรคมดา ดำหรับ นารับ เจ้าหล่อน อาจเป็น สู่ภาพ
สตรี ได้ คนหนึ่ง แม้ จะ ตก มา อยู่ บ้าน บ้า ซ้ำดง ก็ ยัง ไม่ ไร สัมบัติ
ผู้ ตี รู้จัก ประมาณ คน รู้จัก ขนบ ขรรมนิยม พูด จา ฉียบ เทตม
พันเพมิตา แต่ ตัว เจ้าหล่อน ผิด กับ ตำบฏีชน แบนนี้ ฉนั้น คิด คาด ว่า คง
มีความ ถักถัก อะไร ถักอย่าง ที่ จำเป็น ต้อง มา ทน ตราก ตรำ อยู่ ที่นี้ แก
ไม่ นึก บ้าง ไร เรื่อง แผน ที่ แผนทาง อะไร จน ถึง แก ผู้ ร้าย มัน จับ เจ้าหล่อน
ไป ทำ โทษ

“ จริง ครบ ” คุณ พูด ขึ้น ฉนั้น จึง นึก ได้

เฮ้ย, ออมาเคนันก็เหมือนกัน แกล้งเกิดหรือเปล่าหน้าตา
นาเกลียด และ อากัปกริยาไม่มีใครจะใกล้เคียง “ยายดา” หวหน้าคน

บ้างเลย ฉัน อยาก จะ ออก ความเห็น ปักปำ เอาว่า ตาฉัน ก็ คง ไม่ ผิด ”

ชอบกล อยู่ ครั้น จะ จ้าง อย่าง คุณคิด ก็ได้ ผม ดูนั่น ทำ ทำ
อะไร ชัดเจน และ คอย จบ หางตา เรา อยู่ เสมอ

“ฉัน กลัว ว่า ถ้า เป็น ยายดา มา เชน นี้ ก็ อย่างไร เสีย มัน ก็ ต้อง
มุ่ง ทำการ ให้ สัม ประสงค์ ของ มัน ใดๆ จะ รับผิดชอบ เสีย ใน คตินี้ เป็น แน่
เพราะ พอ ฉัน พูด ว่า จะ ไป เทียว ที่ บ้าน นั้น พรุ่ง นี้ ดูนัย ยม เปน ที่ เยีย
พวกเรา สะด สะบาย เรา จะ ต้อง กลับ หวด ไป ดู มัน คนนี้ ออก ”

“โอ๊ย, ไม่ ไหว ะ ครั้น อย่า ไป เลย มีด ใดๆ ค้ำ ใดๆ ดวย เปน เพราะ ที่
ห้าม ยาม ร้าย พลาด ทำ ลง ไป ละ ก็ เจ้าคุณ ทราบ จะต้อง ถูก คุ ใหญ่
ฝ่ายี ” นายแก้ว ทัก ทาน โดย อากาว จิตก

“เฮ้ย ” แกะ ตะ คอย จะ ออก ความเห็น ชัด ฉัน เสมอ ทำไม นะ
เรา จะ ช่วย เขา ก็ ต้อง ช่วย ให้ ตลอด ชี ถึง แม้ จะ ประสพ ความลำบาก
บ้าง ก็ ไม่ ควร ย่อ ท้อ ฉัน ได้ กะ ดึง มัน ไว้ เรียบร้อย แล้ว คือ คราวนี้
เราจะ ไป ทำการ แต่ ถ้า พัง ไม่ ได้ เพราะ เรา เปน คน ต่าง กัน ถ้า เกิด
ตัวนี้ พัน แทง กัน ขึ้น ฝ่าย เรา จะ เสียเปรียบ โดย ชัด ความ เชื่อ ถือ ของ
เจ้า หน้า ที่ ฉะนั้น เมื่อ ถึง ที่ พัก แล้ว แกะ เลย ไป เชิญ ท่าน มา พบ กับ ฉัน
หน่อย นะ

“ครับ, ดีเหมือนกัน ถ้าไปหลาย ๆ คน ผมก็ อ่อนใจ ฟาด
กับ มน ชักรบ ” นายแก้ว เคย หนุ่ดั่ง เพราะ รู้ดี ว่า คำ คัดค้าน ของ
คนไม่เกิด ประโยชน์

ฉนั้น พอ นาย วิระ รับประทาน อาหาร คำ เด็ด ๆ แล้ว ตา กำนัน อ้วน
พุ่ง พลุ ก็ กะเอ้อ กะด่า เข้ามา ใน ห้อง รับแขก ซึ่ง มี นาย วิระ กับ นาย แก้ว
นั่ง ปกติ ภา กัน อยู่ พร้อม แล้ว

“ เอ... ” นาย วิระ ช้ เกาเอ... ฉนั้น ม ชุระ ดั่ง หนึ่ง
ซึ่ง อยาก จะ ขอ ความ ช่วยเหลือ จาก ท่าน

“ ยินดี มาก ครับ, ที่ คุณ ออกปาก ใช้ ดั่ง รอย ถ้า ไม่ เป็น สิ่ง ที่ สด
วิสัย เหลือ บ่า กว่า แรง ของ ผม แล้ว ผม เต็มใจ ที่ ดี ที่ จะ กระทำ กิจ
อัน นั้น โปรด ช้ แรง แก่ ผม เอะ ” กำนัน พุด อย่าง อ่อน น้อม ตาม เคย

นาย วิระ จึง ได้ บรรยาย เหตุการณ์ ที่ ได้ ประสบ มา แล้ว ให้ กำนัน
ฟัง โดย ตลอด จน ถึง ที่ สด ความ ประสงค์ ของ คน เมื่อ แท ทราบ เรื่อง อัน
แปลก ประหลาด เช่น นั้น กระทำให้ แก่ ร้อนใจ ไม่ น้อย ไป กว่า นาย วิระ เหมือน
กัน

“ ผม เอะ อยู่ ที่ น มา ก็ ช้า นาน แล้ว ” แก่ พุด ยัง ไม่ เคย รู้ ว่า
มุขำ มด บาด นาม มี ลูก สาว ด้วย รวย ทรัพย์ ถึง แก่ ต้อง ผัว ใด โดย มี แผน ที่
อะไร เช่น นั้น เอะ ทั้ง โจร ผู้ร้าย ที่ ทำการ กัด หาย ใน จำพวก คน บ้า ไร ๆ
พรรณ นี้ ก็ ไม่ เคย ปรากฏ ถ้า หาก จะ เปน ได้ ก็ ต้อง มี คน ขาว มลายู
ไป บั่น หัว มัน มา เปน แห่ เรา ต้อง กำจัด มัน เสีย ให้ ได้ ครับ ปด้อย

มันได้ จะทำให้ราษฎรใน ตำบลของผม หวาดเสียว เพราะผู้ว่าราชการ
อำเภอใหม่ นั้น เกร่ง หนัก เงิน ผม ลาไป ครบเตรียมเดือน หะ ครบ
พูด แล้ว ก็ ถูกชน ทำการ เคารพ และ รับคำ นัดหมาย ของ นายวิระ ไป
ทันที.

“ ครนได้ เวลา ๘ มาพัก หลังเที่ยง เศษ นาย วิระ พร้อม ด้วย
นายแก้ว และ กำนัน แวดล้อม ไป ด้วย ลูก บ้าน ๕ คน ก็ ได้ เริ่ม เดินทาง เข้า
ป่าไป อย่าง เรียบ การ เดินทาง เวลา คำนวณ โดย ปราศจากได้ ไฟ เช่นนี้
ย่อม มี ความ ลำบาก อยู่ ไม่น้อย แต่ ความ ลำบากก็ คง ตก อยู่แก่ ผู้อื่น
ซึ่ง ไม่ใช่ นายวิระ เพราะ นาย วิระ ขณะนี้ ในใจ รู้สึก ครก ครน รน เริง
ยิ่งกว่า เพื่อน แต่งเดือน หรือ ก็ มีด มีว จน เกือบ ๆ จะ ต้อง เอา มือ คัด
แต่ มี พัก ทำ ให้ นาย วิระ เดิน เปะปะ ผิด ลู หอง ทาง อย่าง เมื่อ ขากลับ ตอน
เย็น นั้น เลย ทั้ง อาการ อ่อนเพลีย ก็ พัด หายไป ราวกับ ปลิดทิ้ง กลับ
มี กำลัง วังชา กระปรี้ กระเปร่า เดิน แล้ว จน เกือบ จะ กลาย เป็น ดิ่ง ทำ
ให้ คน ที่ ไป ด้วย เดิน ตาม ไม่ทัน ต้อง พดอย เหลือๆ ไป ตามกัน

ตาม ปกติ นางสาว นารมี เป็น หญิงสาว มี อาการ ร่าเริง อยู่ เป็น นิสัย
มิได้ เกียจคร้าน ใน การ อุปฐาก บิดา ผู้ ขวราภาพ พิการ กาย มี หุงหา
อาหาร, บัณฑิต รับผิดชอบ อยู่ ทั่ว ๆ อ่าน คัมภีร์ โก ห้วน และ หนังสือ เรื่อง
นิทาน ต่าง ๆ ไม่ เช่น นั้น ก็ ร้องเพลง แด พุด เต้น หัด กับ บิดา หรือ มาเค
บ้าง เสียง แจ่ม ๆ อยู่ ดูนั้ ยัง คำนอกจาก จะ เป็น เวลา ที่ เจ้า หล่อน หลบ
หรือ ไป ประกอบ กิจ เลี้ยง ใน ที่ ห้าง โกลด เท่านั้น มา จนนั้ ลี, พอ เจ้า หล่อน

ทำพระมหาอาหารเย็น ต้มข้าวรับประทาน แล้วเจ้าหล่อนก็พาอาการ
ประหลาดว่า อ่อนเพลีย มีไข้ น้ำพา คออะไรทั้งหมัด ตรงเข่าห้อง แดง
ทอดกาย ลงนอน รำพึง ถึง เรื่อง ที่นายวิระได้แสดง ความกล้าหาญ บอingk
ให้เจ้าหล่อน พ้นจาก อำนาจ เหล่า อินธะพาด มาได้ อย่าง หืด หัก ไข้
แต่เท่านั้น เธอ ยัง อุดลำห้วย ปรคับประคอง แก้วไข ให้ พ้นจาก อาการ
สับสน แล้ว พล มั่ง จน ถึง บ้าน และ นั่ง สันทนา วิสัณสะ อยู่ ด้วย เป็น
เวลา นาน จน จน จะ เย็น อยู่ รอน ๆ ขณะที่ จะ ตาไป เธอ ยัง แดง ตา
มา ผาก ขาดยี่ไว้ แก่นารบิ์ ๆ ยัง ไม่ ถ่ม เติย และ นารบิ์ จะ ไม่ ถ่ม เป็น
อินชาติ แม่ เธอ เป็น ชาย ที่ ต้อง ชาติ ต้อง ค้ำส่ง กับ นารบิ์ ๆ ก็ หา รุ้ ดึก
รุ่ง เกย ไม่ เทา ที่ เพียง แต่ ได้ แกร้ว รุกกัน ใน วัน เดียว เท่านั้น “ พรุ่งนี้
ฉัน จะ มา หา หล่อน ” คำพูด นี้ เธอ ได้ ตั้งใจ พูด และ ตั้งใจ จะ มา หา นารบิ์
จริง ๆ หรือ ๆ จะ พูด เติย เพื่อให้ นารบิ์ หลง คอย หนอ ? ขอ พระ อาทิตยา
เจ้า ได้ ทรง ปรทาน พร แก่ เธอ ด้วยเถิด ”

“ เจ้า นอนหลับ แล้ว หรือ ลูกเอ๋ย ” ชาย ผู้ บิดา ถาม ด้วย เสียง
แผ่ว ๆ เมื่อ ได้ ยืน เสียง นารบิ์ ถอน ใจ ยาว ขึ้น ครั้ง แรก.

“ ยัง ไม่ หลับ หรือ ลูก ” บุตรี สาว ตอบ

“ เจ้า เห็น จะ ตกใจ และ เห็น ยม มาก กระมัง ” ชาย ขรภร ถาม ขึ้น
ด้วยความ ปรานี

“ ก็ เป็น บ้าง จ๊ะ, แต่ คอย ยัง ชั่ว แถว ” เจ้า หล่อน ตอบ เช่น
เป็น ความจริง ซึ่ง ถ้า เจ้า หล่อน ไม่ ถือ ว่า เป็น โชคดี ในการ ที่ พบ นาย
วิระ แล้ว อาการ ตกใจ ของ เจ้า หล่อน อย่าง น้อย ก็ ต้อง ถึง แก้ว ไข จน แน่.

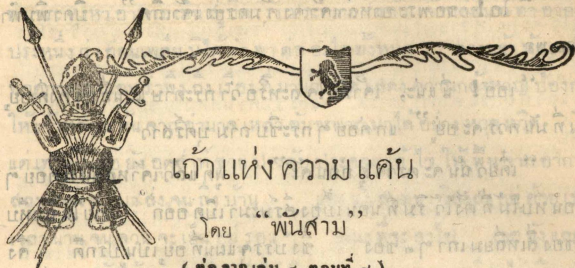
“โอ! ขอ พระบาทเจ้าจง ค้มครอง เจ้าเถิด” บิดา พิมพ์

ออก พร

“เออ! นี่แน่ะ, เจ้ามันใจ ตรีหรือว่า กระต่าย แผลที่ยัง คงดี อยู่
ในที่ มัน ควร จะ อยู่” แก่ค่อย ๆ กระซิบ ตาม บุตรีสาว

“เดี๋ยว ฉัน จะ ตรวจดู ก่อน จ้ะ” พุด แด้ว เจ้าหล่อนก็ ค่อย ๆ
เลื่อน หีบไม้ ที่ ตั้งไว้ ริม ที่นอน เบื้องศีรษะมา เปิด ออก ภายใน ชั้นหีบ
มี ของ ดีเหลือม เก่า ๆ ๓ ของ ซึ่ง บรรจุ แผลที่ อยู่ เปน ปกติ จึง
ได้ ส่งบ ความไว้ และ เมื่อ พุด จู ก็น อัก แล่น้อย แล้ว ก็ คืบไฟ
ต่าง เข้า สู่ ที่นอน ตาม เคย ล้วน นาง สาว นารบ นั้น มี อาการ กระอัก
กระอื้นไม่ หดับ สนิท เคย พอ ม่อย เวลัน ๆ ก็ ดังหวน ให้ เห็น เปนรูป
ร่าง คนบ้า ที่ น่า ถัด กับ ภาพ ชาย ที่ รัก มา ปรากฏ อยู่ ฉะเพาะหน้า ทว่า
ให้ ผลา ตกใจ ตื่น เปน หลาย ครั้ง เมื่อ เจ้าหล่อน พยายาม ระวัง ความ
ตื่นเตน และ นอนหลับ ต่าง ๆ ส่งบ ลงได้ แล้ว ก็ ม่อย หดับ ไป ใน ทันที.

จ-สิบในเดือนหน้า

เก้าแห่งความแค้น

โดย พันสาม

(ตอนที่ ๔ ตอนที่ ๔)

บทที่ ๑๑

ต่อมาจนถึงวันที่ ๔ นับเนื่องแต่เกิดเมื่อโยธังได้มาถึงเบรียช
โยธังจึงได้พบ ม. เตอดักเดอทูร์

วันนี้ท่านดักแต่งกายอย่างโอ้อ่า ชี ม้างามดีเท่าเข้ามาหยุดยืน
อยู่ในด้านหน้าประตู มี หมู บัรวิวร ทหาร จ้าง และบ่าวไพร่ ติดตาม
มา เบน แควยัค ม. เตอดักจะมาพักอยู่ที่เบรียช ถึง ๒ - ๓ เวลา
ตามคำแนะนำของวิกองต์ ความประสงค์ข้อหนึ่งก็เพื่อที่จะหาโอกาส
เข้าใกล้ชีวิตกระทำคนให้เป็นที่ยอมรับใจของเดนิช และเพื่อความ
ประสงค์ข้อนี้ ม. เตอดักคิดจะดักเหินแผน อบาย บรรยายด้วยความ
อดม สัมบูรณ์ในกองทัพ และตำแหน่งยศ ซึ่งถ้าแม่เดนิชจะยอมรับ
รับตำแหน่งดักซชเดอทูร์ ยศ คักดี และทัพยศถาบรรดาศักดิ์จะเป็น
สิทธิ์แก่แม่เดนิช อีกเหตุหนึ่งของการที่ดักมาพักอยู่ที่เบรียชใน

คราวนั้น ท่าน ประสงค์ จะ ทำ ความ รู้ จัก กับ มาด. เดอเบรอ, แม่
หลานสาวผู้งาม พร้อมด้วยรูป สัมบัติ คุณ สัมบัติ ของ วิกองต์ แต่ใน
ขณะที่โยดิง ถูก แนะ นำ ให้ รู้ จัก กับ ดิกันน์ หล่อน ได้ ด้วย โอกาส
วิเคราะห์ ดู หน้า ตัก โดย เฉื่อยๆ ถัดวัน พ้น คง จิตต์ ก็ ประวิติ นึก
ไป ถึง อัสตฟิซ ชนิด ร้าย ซึ่ง เคย ยศ ดาน ด้วย อาการ อัน แหม่ ช้ำ แต่
มาคิดว่า ขบ กัด ใคร เขา ผู้ นั้น คง ตาย โดย ไม่มี ห่วง ที่ จะ เยียว ยา ได้ นึก ไป
ได้ เพียง นี้ หล่อน ก็ ตั้ง และ รับ เช็ด นวด ถูก ดึง จุม พิศ ด้วย อาการ
พิศ พิน ค่าย เมื่อ ถูก มัด ตัก แทะ เมื่อ หล่อน เงย หน้า ขน วิก รุก
รอน ธิ ชำ ด้วย ความ ขย และ มี แก้ม เปน สีมธุ เวศ ๗ เพราะ หล่อน
แต่ สบ ตา รี แปร เดอ วิก ซึ่ง จ้อง ดู หล่อน

ค่านั้น, หล่อน ไป ห้อง เติษ ตาม เคย และ เมื่อ จุม ตา กลับ
หล่อน กอด ร่าง เติษ กระชับ แน่น กับ ทรวง ออก

“เติษ, แม่ คง ใจ” หล่อน กล่าว “เธอ ต้อง ไม่ วิหวัด กับ
ม. เดอทร เพราะ เธอ จะ ไม่ มี โอกาส ได้ รับ ความ สุข เมื่อ อยู่ กับ ชาย
เช่น นั้น

เติษ กอด เกาะ โยดิง แน่น และ ตัก ดัน

“ดิกัน — ดิกัน เกลัด เธ” หล่อน อทาน “แต่ ดิกัน จะ ทำ อย่าง
ไร ได้ ? พ่อ ว่า, ดิกัน จะ ต้อง แต่ง งาน กับ ม. เดอทร เพราะ เดอทร
เขา เปน คน มี ทพย และ มี อำนาจ มาก

“— และ เปน คน ดี ด้วย มิใช่ หรือ ?” โยดิง เติ่ม และ หัวเราะ
น้อย ๗ ด้วย อาการ เหยียด และ เหยียบ ผู้ ที่ ถูก กอด ถึง “ทำ ไหม นะ,

ม. พัดแบร์เคอรวีว แกมวไปมันคิดถึงอะไร อยู่หนอจึงไม่มาชิงเอาตัวเธอ ไป และตอบว่าให้กับเธอเสียก่อนทั้ง ๆ ที่มันกำลังคอมกนเช่น รวอดเคอรวัก ซึ่งพาอีวอนเคอ มาเบรไปเมื่อก่อนนั้น นานมาแล้ว ?

เดนิชเงยหน้าขึ้นจ้องดูโยตง ด้วยดวงตากลมโตกว่าเดิม เพราะความหวาดกลัว

“โอ, พโยตง, ดิน — ดินไม่กล้า พอ — —

โยตง ไม่นึกเชื่อโดยว่าวของดจะ มีอำนาจเหนือ บุตรสาวอย่าง แม่กับหนู ดวงหน้าอจมตม ของเดนิชบนตม นานาตาไหล หลงเป้นทาง ๆ โยตงจับดวง พักครันน เบา ๆ

“นะ! นะ, ที่รัก” โยตงกล่าวอย่าง พึมพำ “เธอไม่ต้องร้องไห้ให้นัยน์ตา ซ้ำเปล่า ๆ สำหรับคนอย่าง ม.เคอตุร เขาไม่สมควรแก่ความกรุณาเช่นนั้น และนี่นะ, แม่เดนิช เธอไม่ต้องกลัว เธอจะไม่ต้องวิวาทกับเขา ไปนอนเสียเถอะ, และจงฝันถึง ม.พัดแบร์ของเธอ ฉันเชื่อว่ามันก็เป็นกรรมของเรา ถ้าในระหว่างพวกเราไม่มีใครผู้ใด สามารถหาทางขึ้นก่ดทำลายแผนอุบายของ ม.เคอดักได้”

บ้ายวันรุ่งขึ้น แม่โยตง, เดนิช, มา. ชาร์ลอตต์ และท่านดักเคอตุร พร้อมด้วยการลอตต์ และ หมูทหาร ม้า อีกราว ยี่สิบ ซึ่งเป็น กอง ช่วยเหลือควบคุม ได้ขี่ม้าออกไปเที่ยว ตากอากาศ

วันนั้นตกอยู่ใน ระหว่างระยะ ที่อากาศแจ่มใสที่สุดในฤดูใบไม้ผลิ บนฟากฟ้าอันเขียวขจี ดวงอาทิตย์ทอรัศม์แจ่มจ้า โคจรลดอยเขาเซรุมบาย

ทอดเงาไม้ ไป เบื้อง บุรพภาค จาก พุ่มไม้ ใหญ่ เล็ก และ บำ เตะเมาะ
ซึ่ง ผลัด ผลิบ ทยอยด เรียง ช่อ ม มี เสียง นก ร้อง อยู่ แจ่ม ๆ ประ กาศ
ความ สด ใส โขย พา เอา อากาศ อัน สด ชื่น จาก หมู ไม้ ทุก สิ่ง
รอบ ๆ ข้าง ซึ่ง ผ่าน สาย ตา ชวน ให้ เกิด ความ บรรเท ใจ และ
ปลดปล่อย ใจ แม้ แต่ เจ้า มารัก สุนัข ยาว น ตัว มหิมา ก็น่า อากัร ถึง โดด
ไกล ต้อง ขา เคียง ๆ มา กับ ม้า เดียว ก็ เห็น แล้วย ถึง โดด หาย ไป
โดย ที่ มนั นึก ได้ ก็ ดัน เจ้า จิ้ง จอก คู่ ปรับ

โยดง พยายาม ที่ สุด ที่ จะ ช้อน ความ เกิด ยึด ซึ่ง ใน ส่วน ตัว ดึก เพื่อ
ที่ จะ ดำเนิน ตาม แผน ออบาย ที่ หล่อน ได้ ฝึก ไว้ จึง แสร้ง ทำ เป็น ยิ้มแย้ม
สนทนา ปรา ใต้ คู่ ไป กับ ดูก อย่าง วัน เวียง ส่วน เดิน ชด เคียง มา อีก
ข้าง หนึ่ง ของ หล่อน หนึ่ง นึก ตรึก ตรอง ไม่ พุด จาก กับ ใคร อัน อากัร
เช่น นโยดง เคย ตั้ง เกิด เห็น เสมอ ใน เมื่อ มี ม. เดอทร อยู่ ดอย แต่ ทาน ดูก
คง สนทนา สัพยอก กับ โยดง เรื่อย ทำ ที่ ประหนึ่ง ไม่ ระวัง ใน กิริยา ที่
คู่ หมัน พยายาม แหย่ ยด ตน คอย ปลุก ตัว ออก ห่วง ตน เสมอ ตาม โอกาส อัน อย
และ นึก ให้ ประโยชน์ แก่ หล่อน ว่า ยัง เป็น เด็ก ที่ อ่อน ความ คิด ควร จะ ปลด
โยน ตั้ง ถอน และ ให้ อภัย แต่ สำหรับ กิริยา ของ มา. ชารอด ดูก ไม่ ค่อย
จะ เหลียว มอง หรือ ไม่ นึก ที่ จะ มอง เสีย เลย ว่า มี อย่าง ไร ต่อ แก

อัน ดิบ นี คง กำตั้ง ขี่ มา เข้า ใน ตาม หนุ่ย าระหว่าง ชาย ไม้ แห่ง หนึ่ง
บัด ใจ, มี เสียง มา ทาง บ่า ไม้ เบื้อง หน้า เสียง นั้น เป็น เสียง เหา กระ โขก ๆ

ของเจ้า มารัก และในเสียง นน มีเสียง อีกเสียงหนึ่ง เป็น เสียงแหลม —
เสียง ร้อง ด้วย ความ กัด ๆ ทุก คน พา กัน ขับ ม้า ล้อก เข้าไป ทางเสียง นน
ในที่ ว้าง เด็ก ๆ ระหว่าง ชายไม้ มี กระตอม ทรวดทรง เทอะทะ ตั้ง อยู่ กระ
ตอม หนึ่ง หน้า ประตู กระตอม นน มี หญิง ผู้หนึ่ง ยืน อยู่ ผม ดำ ซึ่ง ไม่
ปรากฏ ว่า มี สิ่งใด ปก คลุม นน กระจุย ลงมา ปก หน้า คง เห็น แค่วางคา
ทั้ง สอง เหลือ ออก โปน อย่าง น่า กัด ๆ หญิง นี้น แต่ง กาย ด้วย ผ้าปอแดง ๆ
มือ หนึ่ง ซึ่ง ปราศ จาก สิ่ง บิด คลุม — กอด ทารก ไว้ กับ อีก อีกข้าง หนึ่ง
นั้น คอย บัด บ้อง ไม่ ให้ เจ้า มารัก กระโจน เข้า ไป กัด เด็ก

พอ พวก ขี่ มา มา ถึง ที่ ว้าง นั้น ก็ มี เด็ก ชาย คน หนึ่ง — อายุ
ประมาณ ราว ๓ — ๔ ขวบ วิ่ง ออก มา จาก กระตอม ช่วย แม่ เขา หิน
ก้อน หนึ่ง ขว้าง ตี นก ขี เจ้า มารัก ถูก เจ็บ ก็ ถอย กลับ มา เห็น นาย ของ
มัน ๆ ก็ วิ่ง เข้า มา หา ที่ ซา หน้า ของ มัน มี เลือด ไหล ตีกลง
จาก หาง มา พร้อม ด้วย คำ ดับถ ต้า บาต แฉ่ง และ รีบ เดิน ไป ยัง หญิง นน
มี สี หน้าแดง กำ ด้วย โทสะ

“แน เอ๊ย” ดิก ตะคอก และ ผดกหญิง นน ด้วย กริยา อัน หยาบคาย
แก เข้าไป ข้าง ใน อายุ ตีตัว นั้น หาย ไป ไหน หา ?”

เหลียว ดูก แดก แด่ว และ กระ ซาก เด็ก นน ออก จาก ที่ ซอน จับ
แขน ข้าง หนึ่ง ยก ขึ้น เอง แต่ ขน จะ ผาด เด็ก นน

แต่ ก่อน ที่ แด่ ของ ดิก จะ ต้อง เนื่อ เด็ก มี เสียง ร้อง อย่าง แหลม
และ บัดใจ นั้น มี ม้า ตัว หนึ่ง กระโจน มา ข้าง ๆ ดิก มี เสียง แหบ เกวือ

ด้วยความโกรธ — เสียงของ โยดังเดอเบรอ — “อายชขาด — อายชชา!”
พร้อมกับ อุทาน ห่อ้น เอา แซ่ หวดให้ดัก โดยแรง สอง ครั้ง

ดัก ตัด หอย ปลดอย เด็ก ตง พดาง แหวน หน้า ชน จ้อง โย ดัง อัด อ้น
ด้วย โทโส้ และ แปลก ใจ แต่ บัด เดียว หน้า ของ ดัก ก็ เปลี่ยน น้ เป็น จ้อง
ด้วย อาการ ชม เขย ดวง หน้า ของ โยดัง เวตา หนึ่ง งาม มาก ไม่ เคย งาม
ยิ่ง กว่า นี เดย โดหิด แห่ง ความ แค้น น้ ชน ย่อม แก้มแดง เปน ลึก ๆ หดาบ
และ ดวง ตา เปน ประกาย วาว ด้วย ความ โกรธ ดู ประจัน นาง เทพธิดา
เมื่อ กรว โกรธ ดัก จ้อง ดู ห่อ้น อยู่ ๒ — ๓ นาที แล้ว และ หวี เรา
อย่าง เกรี้ยว ๆ พดาง ดวบ คล่า ให้

“ปารเบดอ, มาเดอมัวเซต!” ดัก อุทาน “แหม, ห่อ้น ค้
แรง มา

เมื่อ ได้ยิน คำ ชม เขย เช่น นี ห่อ้น ก็ ยิ่ง เดือด แต่ ตั้ง บึง ไว้ ใน หน้า
พดาง คอบ อย่าง ไม่ ใจ หน้า ว่า

“รูจัก ดี ใจ ที่ คน ไต ดี แรง, มอง เซญเอ !”

พอ ขาด คำ ห่อ้น ก็ ตง จาก ห่อ้น ม้า อุ่ม เด็ก เข้า ไป ใน กระ ท่อม
เมื่อ รูจัก ตน ว่า อยู่ ใน วง แขน ของ คน แปลก หน้า เด็ก นั้น ก็ ร้อง
เจ็ด ด้วย ความ กัด แต่ การ นี เปน ไป เพียง ประเดี๋ยว เดียว เมื่อ ได้
ยิน เสียง ปลดอบ ของ โยดัง เด็ก นั้น ก็ ต้ม ตา ชน และ พอน ใจ บัด เดียว เด็ก
นั้น ก็ คุ่น และ เล่น กับ โยดัง โยดัง หวี เรา น้อย ๆ และ รวบ ทั้ง ๆ ที่ เด็ก
มี หน้า อ้น มอม ด้วย ผื่น แล้ว วา เด็ก นั้น หัน ไป ทาง แม่ ของ เด็ก
ซึ่ง กำลัง ยืน หนึ่ง ดู ห่อ้น ด้วย อาการ ดัง ดย

“ฉันรู้สึกเสียใจมากที่สุนัขมันทำให้ตกใจ, แต่มันคงไม่ทันหรือทำอันตราย” “โยดิง พด พดาง วาง เงิน ลง บน โต๊ะ ๒ — ๓ เหรียญ และเสริม ต่อ ไป เมื่อ หญิง ผู้นั้น แสดง ความ ชอบ คุณ ด้วย กิริยา เช่น ๙”
 “พรุ่งนี้ คุณ จะ มา เยี่ยม อีก คอย พบ ฉัน นะ, หนู” แล้ว หล่อน ก็ ออก มา จาก กระโจม นั้น

แม้ กาล ต่อ จะ จบ มา ใด ให้ แล้ว แต่ ก็ คง กู้ กู้ จอ ช่วย พงษ์ โยดิง ขึ้น และ หล่อน ก็ แสดง ความ ชอบใจ เขา ตาม ขวมนิยม

จาก ดับ ดู ต่าง เจ็บ ขวม โดย ที่ ต่าง คง นัก ตรก ตรอง ตก มัก จะ เหลือบ เหลียว ดู โยดิง บ่อย ๆ มี ดี หน้า บอก อากา ร ชม เขย และ พิศวง ดึก เคย ได้ สัมภาษ กับ สตรี ที่ มาก แต่ ยัง มี เคย พบ สตรี ใด ที่มี นิสัย แปลก อย่าง แม่ คน นี้ เลย เท่า ที่ ได้ เกี้ยว ข้อง มา แล้ว เคย ได้ ได้รับความ เคารพ นบ นอบ แม้ ถึง สตรี นั้น ๆ จะมี ใจ เกิด ยึด กัด กัก รัก เพียง ไร ก็ รู้ ส่วน มา แม่ โยดิง เคย เบรค คน นี้ แหะ ซึ่ง เป็น สตรี คน แรก ที่ เขา พยายาม จะ ช้อน ความ รู้สึก ให้ ยึด และ ยัง เค้น กัด ออก ไป อีก ถึง ถึง มือ ประกาศ ความ เขี้ยยด หยาม แก่ เสีย ด้วย แซ่ มา ซึ่ง แยก ดับ จิต เขา ว่า เป็น ของ เก่า สำหรับ ผู้ หญิง และ นี้ ก็ ชอบ ออก ชอบใจ ใน นิสัย ขนิน นี้ จึง ขยาก็ ทด ต่อ ความ กัด ของ มาด. เดอ เบรค แล้ว แก่ เขี้ยว ตัว เหลียว มอง ดู เคนิช ซึ่ง แซ่ มา เคียง มา อีก ข้าง หนึ่ง ของ โยดิง พด น วิม ฝัก แก ก็ บิด เป็น ที่ หยีน

“แม่ เตื่อ — แตะ นาง โค” เป็น เสียง ที่ ดึก พึม พำ กับ ตน เอง

ลำดับนี้จะต้องกล่าวถึงวีปรี เมื่อเขาส่งพวกไปซื้อผ้าเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ก็รู้สึกตนว่าสิ้นธุระเป็นอิสระในบ่ายวันนั้น เขาจึง
เดินตัดเข้าป่าไม่ไปจนถึงเนินเขาน้อย ๆ ลูกหนึ่ง ซึ่งมีบ่อมห่อเก่า ๆ
ปกคลุมด้วยเถาไผ่ ภายในร่มกำแพงแห่งโบราณสถานอันปรัก
หักพังปราศจากหลังคา วีปรีอาจนอนซมก้นเมฆซึ่งลอยละล่อง
อยู่ในท้องฟ้า ปลดปล่อยจิตคิดนึกไปต่าง ๆ ได้โดยปราศจาก
สิ่งรบกวนความยุ่งยากจากเสียงร้องของนกนานาพรรณ วัน
หนึ่งเคยมีคนอื่นอีกที่เข้ามาในเขตหวงห้าม พอเคยชมบ่อม
วีปรีก็ต้องซังกะเล้งอุทยานด้วยความตกใจ เพราะบนกองหินซึ่ง
เคยเป็นส่วนบ่อมมีพ่อปอดพระสมภารเจ้าวัดในแถวนี้ และข้าง ๆ
พระเขย่งซึ่งคนยังนับรู้อยู่ มีรูปร่างสูงสง่าด้วยลักษณะ
ชายรูปงาม อายุอาสามาคดตามเค้าหน้าอยู่ในวันวาดเทวภาพกับ
วีปรี และบุรุษผู้นี้กำลังนั่งอยู่บนหลังม้าดำตัวใหญ่สูงส่งยิ่ง
พอสหายของพระสมภารซึ่งเขากำลังกล่าวถึงนี้ เหลียวเห็น
วีปรี มีอันใจก็กระซอกตาบออกจากฝัก หากแต่พ่อปอดได้
ยกมือขึ้นระงับห้ามเสีย ตาบจึงคงออกจากฝักแต่เพียงครั้งเดียว
“ไม่จำเป็นต้องใช้มันหรอก, พ่อเอ๋ย อนุญาตให้พ่อแนะนำ
นะ—ม. วีปรีเดอวัก—ม. พัดแบร์เดอวัก”

—พัดแบร์เดอวักจึงกระแทกตาบเข้าที่ ก้มลงบนหลังมาและ
ยื่นมือพร้อมด้วยอาการข่มขู่ไม่

ผมยินดีที่ได้มารู้จักคุณ — ม. เดอวริก — ผมเคยได้ยินคนของ
ผมกล่าวขวัญถึงคุณบ่อย ๆ เขาเคยไปในงานสังสรรค์กับคนที่
ยารนค.

แต่รีเบรก็ตอบคำปราศัยด้วยถ้อยคำชนิดเดียวกันพร้อมด้วย
หัวเราะ

“ขอโทษ, นั่นควรเป็นความยินดีของผม มีคนหลายคนที่
กล่าวขวัญถึง ม. เดอวริกให้ผมฟัง”

ต่อจากนั้นก็พากันเจียบ แต่เขาสองคนก็ซุบซิบพูดกันเบา ๆ
รีเบรรู้สึกคนที่จะเป็นคนกำเกิน แต่พอกกล่าวคำขอโทษจะดำเนินไป
พืดเบรเดอวริกก็ทำบุ้ยเป็นทีให้รีบอยู่ก่อน และเหลียวมองดูพืดเบร
เป็นที่ถาม

ภิกษุเมื่อดำเนินศีรษะและย่นตะไกร

“พืดไม่ต้องระวังสงสัย, แต่นั่นแหละ ถ้าพืดต้องการ —”

เดอวริกชักม้ามาทางหน้า ทอดตาลงจับตัวรีเบรอย่างเข้มงวด

“ม. เดอวริก ที่คุณบอกผมว่าคุณได้ยินคนหลายคนที่กล่าวถึงผม
คุณคงจะได้ทราบ — เขาคงจะได้บอกกับคุณแล้วว่า ท่านวิกองค์ — จะ
ให้ผมพูดใหม่ — วิกองค์ไม่สู้จะชอบผม นั่นทีเดียว, — ผมเข้าใจ
ว่าผมควรถูก — ผมเชื่อว่าถ้าท่านบังเอิญมาพบผม ถ้าเขตกเข้ามาใน
ที่ดินของท่านเดี๋ยวนี้ ท่านคงจับผมแขวนคอเสียเป็นแน่ หรือท่าน
ก็คงจะไม่ยินดีเมื่อรู้ว่าพืดเบรมาพบกับผม ฉะนั้นถ้าคุณ —”

แต่รีเบรรู้ความหมายจึงขัดจังหวะ

“ม. เดอวัวร์” รีบวิ่งถั่วว, ถั่ว ถั่วว ตา เดอ วัวร์ ด้วย ดวง ตา อัน
 บริสุทธิ์ “คุณไม่ต้องกลัว, เชื้อเถอะว่าผมจะไม่ให้ ม. เดอวิกของคัทราม
 ระแคะ ระคาย สิ่ง หึ่ง สิ่ง ไฉ่เฉย ซึ่ง จะ เป็น เหตุ ทำลาย ความ สุข ของ
 มาด. เดนิซ จะ เป็น ด้วย ความ พลัง เผลอ หรือ ด้วย เจตนา แถ่ดัง ก็ ตาม คุณ
 จง มั่นใจ เอะ คว้า คว้า ที่ ผม มี ส่วน ได้ เกี่ยว ข้อง การ พบ ปะ ของ เรา
 บ่าย นี เปน อัน นับ ว่า ดี”

พิถีแบร์ เดอวัวร์ พลัง นัยม อย่าง ปล่ม ความ อธิแปร บบ จน รู้จัก เจ็บ
 แถ้ว แถระ ถอนใจ ใหญ่

“อา ! ม. เดอวิก — คุณ มี โอกาส ได้ พบ เห็น หล่่อน — แต่ ผม —
 ไปรต บอก ผม หน่อย คว้า, บ่าย นี หล่่อน อยู่ ไหน ?”

หล่่อน ไป ซึ่ ม้า เทียว กับ มาด. เดอเบรอะ และ มา. ชาร์ลอต “รีแบร์
 ตอบ คณูม ๆ

แต่ เดอวัวร์ ไม่ยอม

“— และ ม. เดอวิก เดอทัว” เขา อูทาน อย่าง เจ็บ แค้น “สัวรค์เอ๋ย !
 เมื่อ นึก ถึง อ้าย สัคว์, อ้าย เวร วาย ร้าย นั้น ซึ่ง ใคร ๆ ก็ รู้ ว่า มัน วาย ยา
 เมีย คน แรก ของ มัน อ้าย อัสรพิษ ! มั่ง คอย แต่ เรา จะ รวบ หล่่อน อี้ย !
 เมื่อ ผม รู้ ว่า เขา จะ ขาย หล่่อน ให้ กับ มัน — ผม — ผม — อา ! ทำไม
 ทำ ไม่ ตาม มัน ไป ลง นรก” เขา พุด ด้วย ถ้อย คำ ขาด เปน ห้วง ๆ และ
 ถั่น ด้วย ความ แค้น เคือง.

(ยังมี ต่อ)

หนังสือที่ดีสำหรับตัวคุณของท่าน

คือเรื่อง

พระนางเจ้าโยเซฟีน

ปกแข็ง เติมทอง พิมพ์ด้วย กระดาษดี

มีรูป พระนาง ประทับ

รวมเล่มเดียวจบ หน้าปึก!

๗๔ ยก !!

แต่ขายเพียง ๔ บาท ถ้วนเท่านั้น ไม่แพงเลย

เมื่อขายถูก เช่น นั้น จึง จำ เป็น ต้อง เรียก

คำสั่งทางไปรษณีย ออก

มีจำหน่ายที่โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

ท่านจงรีบซื้อเสีย ยารวไร

(ออก นม)

แจ้ง ความ

ศัพท์ไทย เป็นหนังสือรายเดือนของ โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
ได้จดทะเบียน กรมสิทธิ ตาม พระราชบัญญัติ และทะเบียนไปรษณีย์ ๑
เลขที่ ๖๐ แล้ว ตั้งต้น ออกแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ปีหนึ่ง
มี ๑๒ ตอน อัตราค่าบำรุงปีละ ๓๐ บาท การรับจะตั้งนามรับแต่
อนใด ๆ ก็ได้ ข่ายปลัดตอนละ ๑ บาท มีขายตามร้านทั่วไป
บรรดาผู้อบรมคน ตลอดจน นิติลัษณ์ และ จรรยาวัตร ของผู้มีนาม
ในท้องเรื่อง อันมีปรากฏ ในหนังสือ ศัพท์ไทยเล่มนี้ เป็นแต่สมมุติชน
ทั้งสิ้น และถ้าจะไป พ้อง กับ บุคคล ตัวจริง เข้าก็ เพราะฉะนั้น
ประจบกันเข้าเอง ซึ่งสุดวิสัยที่จะแก้ไข หลีกเลียงได้ แต่ขอให้พึง
เข้าใจว่า มิได้มีความเจตนาเสียดสี หรือ เพ่งเต้ง ถึง บุคคล ผู้หนึ่งผู้ใด
เลยเป็นอันขาด หากบังเอิญไป พ้องกันเข้าบ้างก็ต้อง ขอรับประทานอภัย
บรรณาธิการ มีความยินดีรับ เรื่องทุกชนิดของท่านทั้ง หลายที่
จะส่งไป อุทฺทหนุน แต่ขอให้ เป็นเรื่อง สั้น ๆ ไม่ยาวเกินสมควร ผู้ส่ง
เรื่อง ต้อง บอกทั้ง นามจริง นามสมมุติแต่คำบดไปให้ทราบ หาก
เป็นเรื่อง แปล ขอได้ โปรดบอกชื่อเรื่อง, นามผู้แต่งเดิม และชื่อ
หนังสือต้นฉบับกำกับ บอกไปด้วย การเขียนเรื่องขอให้เขียน
แต่หน้าเดียว ยังเป็นอักษรพิมพ์ดีดก็ จะดีมาก บรรณาธิการ ยินดีจะส่ง

หนังสือ ศัพท์ไทย เต็ม ที่ ดัง เรื่อง นั้น ๆ มา ให้ เป็น การ ตอบ แทน แก่ ท่าน
ที่ ส่ง เรื่อง ไป อุดหนุน และ รับ จะ ส่ง ความ จริง ของ ท่าน ไว้ เป็น ความ
ลับ โดย เคร่ง ครัด ตาม ระเบียบ เสมอ.

บรรณาธิการไม่ รับ รอง ต่อ การ ส่ง ว่า จะ ไป ถึง หรือ ไม่ ถึง หรือ
ชำรุด สูญ หาย อย่างไร ต้อง อยู่ ใน ความ บังคับ กัน รอบ คอบ ของ ผู้ ส่ง
เรื่อง ทั้ง กัน เมื่อ ได้รับ ไว้ โดย ทั่ว ทั่ว แล้ว ก็ จะ แจ้ง ให้ ทราบ กัน ที่
และ ไม่ รับ รอง ว่า จะ นำ ไป ใน ตอนใด แต่ จะ พยายาม ปฏิบัติ การ
ให้เป็น ไป อย่าง ยุติธรรม แด่ ที่ สุด.

ท่าน ที่ เป็น สมาชิก ของ ศัพท์ไทย ถ้า ได้ ย้าย ตำบล หรือ เดือน ปี
บรรดา ศักดิ์ แด่ ตำแหน่ง นำ ที่ โปรด รับ แจ้ง ให้ ผู้จัดการ ทราบ โดย เร็ว
เพื่อ สดวก ต่อ การ ส่ง หนังสือ มา ยัง ท่าน.

เนื่อง ด้วย มี หนังสือ หาย ระหว่าง ทาง เดือน ละ หลาย ๆ เดือน แต่
บาง ท่าน เพิกเฉย เสีย จน ต้อง เคย เป็น เวลา นาน จึง เดือน ไป และ ไม่ มี
กำหนด ที่ ส่ง สุด ดัง นั้น ตั้งแต่ บัด นี้ ไป ถ้า สมาชิก ผู้ใด ไม่ ได้รับ
หนังสือ ประจำ เดือน นั้น ๆ ขอให้ รับ เดือน ไป เสีย ภายใน วันที่ ๓๐ ของ
เดือน ที่ หนังสือ ตอน นั้น ออก ประจำ ถ้า ช้า เกิน กว่า กำหนด นี้ แล้ว
ผู้จัดการ จะ ไม่ รับ ผิด ชอบ เว้น แต่ จะมี เหตุ อัน สมควร เท่านั้น.

กิจการใด ๆ ที่ เกี่ยว แก่ แผนก เรื่อง แด่ ข้าง ให้ ส่ง ถึง บรรณาธิการ
ส่วน กิจ การใด ๆ ที่ เกี่ยว แก่ แผนก ชุร การ ให้ ส่ง ถึง ผู้จัดการ
ณ โรงพิมพ์ หนังสือ พิมพ์ไทย ถนน พลับ พดาไชย จังหวัด พระนคร
(โทรศัพท์ เลข ที่ ๕๗๒)

สัพทไทย เล่ม ๔ ตอนที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๘

อธิบายมุข ๖ สถานที่ (เกี่ยวกับงานต่อกรงาน) ...	หัตถ์ ดันจัน อักษร คำศัพท์ ...	๒๒๔๗
ปลุก เรือน ตามใจ ผู้อยู่ ...	“ หาด แก้ว ” ...	๒๒๕๐
เจ้าคุณ เมธิญ ภัย ..	“ ทอง หีบ ” ...	๒๒๘๐
โจร ประหลาด ...	คณิง ฤทธาณ ...	๒๒๘๕
เรื่องไปดู ว่าวพนัน ..	“ ช่อมาต ” ...	๒๓๓๗
ศัพท์ ดนุ ...	“ ศัพนธ์ ”, พ. ศุภพนธ์, ป. ศ. อิศรางกูร ณ อยุธยา	๒๓๒๖
เคนต์เฮอร์ เบอด ฟอน ด็คอน เบอร์ก ...	ร. ทิพยวงศ์ ...	๒๓๓๓
ดางาม ของ ข้า ...	“ แต่ง บุหรี ” ...	๒๓๖๘
ดินคอดน - มนุษย์ ใจทมิฬ ...	“ นว นาค ” ...	๒๓๗๕
กตัญญูได้ ...	ย. ช. มโหฬาร กับ ร. พ. ศ. ...	๒๓๗๖

โรงพิมพ์ หนังสือพิมพ์ ไทย

เจ้าของ และ ผู้พิมพ์

พระสันตติ อักษร สาร ผู้จัดการ นายแซ เสริมบุญตร บรรณาธิการ

คำรับ ปีละ ๓๐ บาท ดำเนินงาน ถนนพลับพลาไชย จังหวัดพระนคร โทรศัพท์ ๕๘๒

นางสาวน้อย ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

มีขายทั่วไป ในกรุงเทพฯ และหัวเมือง

(ภาพ หน้าเรื่อง)

ผู้ซึ่ง กำ อำนาจ รุ้ ลัก คดลึง เมื่อ ได้ เห็น ร่วง แต่ง ตัว ลอม ปอม
 ะรง พะรัง เหมือน แจก บ้า ช้า ยัง สวม หน้า กาก ซึ่ง นำ เกลียด.....
 ่นั่น แก่ บ้า รี้ จิง แต่ง ตัว อย่าง น้ เขา ถาม” (ดู หน้า ๒๒๘๖)

วิธี วิชาการ

ถนนเฟื่องนคร โทรศัพท ๕๕

ได้ตั้ง ม่วง เชิงไฮ้ แท้อย่างกว้างกว่า ขรรดามา ถึงแต่
กับ ม่วง เชิงไฮ้ อย่างดี อีกหลาย ดีดี ม่วง คา ลึก และ คา
กว้าง ๆ ผ้า พน มลาย กาด แท ท หล่ง ผ้า พน ด้าย หดอด แท
กับ ผ้า ดาย เป็ดอกกระเทียม กว้าง มา อีก หลายอย่าง ดี และดอก
แปลก หมวก กั้น แคด สำหรับ ข้าราชการ ใช้ และได้ เทียว
มาถึงใหม่ รูปทรง งาม กว่า คราว ก่อน หมวก ลัก หลาด
ดี ต่าง ๆ ทรง ต่าง ๆ หมวก นัก เรือน มี ผ้า พน เสริจ ราคา
ถูก ๆ ผ้า เช็ด กาก เขียว และ เนื้อ ดาย สำหรับ คัด เล็ก ทหาร
และ เลื่อ บำ มี หลาย อย่าง กับ ผ้า บาน โล สำหรับ คัด เลื่อ เช็ด
เชอ บาง เขา นำ ใช้ เครื่อง ลูก เลื่อ และ เลื่อ บำ มี ครบ ทุก อย่าง
ทุก มณฑล รับ บัก เย็บ เครื่อง แบบ เคมี ยศ พล เรือน ทุก
กระทรวง รับ บำ รูป พระ และ รูป พรหม ทุก อย่าง ด้วย โลหะ
ต่าง ๆ นอก จาก นยัง มี ของ อื่น ๆ อีก มาก เมื่อ ท่าน
ต้องการ ทราบ ราคา โปรด ให้ ทราบ หรือ ยิง ไป ซื่อ ของ เอย
ที่ เคียวก ยง คี อาจ ได้ รับ เครื่อง ตอบ แทน ดี ๓๐๐,๐๐๐ บาท